IAN FLEMING

GOLDFINGER

VOLUMUL 8

www.virtual-project.eu

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica, şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional.

Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND[007]

Goldfinger

Traducere din limba engleză şi note de
Anacaona Mîndrilă-Sonetto

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Goldfinger
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright ©
Glidrose Productions Ltd, 1959
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Goldfinger / Ian Fleming ; trad. de Anacaona Mîndrilă Sonetto. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-7-2

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111-31=135.1

Partea întâi: Întâmplare

Capitolul 1

Reflecții în fața unui whisky dublu

Cu două pahare de whisky în stomac, James Bond şedea în sala de aşteptare din aripa „Plecări" a aeroportului din Miami şi se gândea la viață şi la moarte.

Uciderea oamenilor făcea parte din profesia lui. Nu-i plăcuse niciodată, iar atunci când trebuia să omoare o făcea cât de bine ştia şi pe urmă dădea uitării cele petrecute. Ca agent secret cu rarul indicativ zero-zero – permisiunea de a ucide în slujba Serviciului Secret –, era de datoria lui să privească moartea la fel de detaşat ca un chirurg. Dacă se întâmpla, se întâmpla. Regretul însemna lipsă de profesionalism; ba, mai rău, îți rodea sufletul cum rod carii lemnul.

Şi totuşi, moartea mexicanului avusese ceva ciudat de impresionant. Nu că n-ar fi meritat că moară; era un individ malefic, genul de om căruia în Mexic i se spune *capungo*. Un *capungo* e un bandit dispus să omoare în schimbul a doar patruzeci de pesos, ceea ce înseamnă aproximativ treizeci şi cinci de şilingi – deşi probabil că pentru a încerca să-l omoare pe Bond primise mai mult. În plus, după cum arăta, individul acela fusese un instrument al durerii şi nefericirii toată viața. Da, categoric îi sunase ceasul, dar când îl omorâse, cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă, viața i se scursese din corp atât de repede, atât de deplin, încât aproape că o văzuse ieşindu-i pe gură, aşa cum, în credința primitivilor din Haiti, viața părăseşte trupul luând înfățişare de pasăre.

Ce diferență extraordinară exista între un trup plin de existența persoanei care-l locuiește și un trup pustiu! În clipa asta există o persoană, în clipa următoare nu mai există nimeni. Omul ucis fusese un mexican cu nume și adresă, cu carnet de muncă și, poate, cu permis de conducere. Și, la un moment dat, ceva a ieșit din el, din învelișul de carne și haine ieftine, și l-a lăsat ca pe o pungă de hârtie goală ce așteaptă trecerea gunoierilor. Și diferența, acel lucru care părăsise corpul puturosului bandit mexican, era mai mare decât întregul Mexic.

Bond privi în jos, la arma care comisese fapta. Muchia mâinii sale drepte era roșie și inflamată. În scurt timp avea să se învinețească. Bond strânse mâna pumn și începu s-o maseze cu stânga; făcuse acest lucru periodic pe parcursul zborului scurt cu avionul de la locul faptei. Era o acțiune dureroasă, dar dacă stimula circulația sângelui, mâna avea să se vindece mai rapid. Nu putea ști cât de curând va fi nevoie de armă din nou. Cinismul îi crispă colțurile gurii.

— Compania aeriană națională „Airline of the Stars" anunță decolarea cursei sale NA 106 către La Guardia, New York. Toți pasagerii sunt rugați să se prezinte la poarta numărul șapte. Poftiți la bord, vă rugăm!

Sistemul de anunț prin difuzor fu decuplat cu un declic răsunător. Bond se uită la ceas: mai dura cel puțin zece minute până să fie anunțată cursa Transamerica. Îi făcu semn unei chelnerițe și comandă încă un whisky dublu cu gheață. Când i se aduse paharul larg și scund, îi agită conținutul cu o mișcare de rotație, astfel încât gheața să mai estompeze puțin tăria băuturii, și înghiți jumătate. Stinse chiștocul țigării și, cu bărbia sprijinită în mâna stângă, privi posomorât dincolo de pistele delimitate de lumini pâlpâitoare, spre Golful Mexic, în care se scufunda maiestuos jumătatea de sus a soarelui.

Moartea mexicanului constituise ultimul act al unei misiuni urâte, una din cele mai rele – sordidă, primejdioasă și fără nicio calitate compensatoare, în afară de faptul că-l scosese din clădirea sediului.

Un barosan din Mexic avea niște culturi de mac. Florile nu aveau rol decorativ, ci din ele se extrăgea și se rafina opiu, vândut rapid și la preț relativ mic de chelnerii dintr-o cafenea din orașul Mexic numită „Madre de Cacao". „Madre de Cacao" oferea protecție din plin. Dacă aveai nevoie de opiu, intrai și comandai cantitatea necesară împreună cu băutura pe care o luai. Îți plăteai băutura la casierie, iar casierul îți spunea câte zerouri să adaugi la nota de plată. Era un comerț ordonat care nu privea pe nimeni din afara granițelor Mexicului. Dar într-o bună zi, departe, în Anglia, guvernul, îndemnat de dorința imperioasă a NATO de a combate contrabanda, a anunțat că heroina va fi interzisă în Marea Britanie. Anunțul a stârnit alarmă în Soho[1], dar și în rândul medicilor respectabili care voiau să-și scutească pacienții de chinuri cumplite. Prohibiția declanșează infracționalitate. În foarte scurt timp, rutele obișnuite de contrabandă din China, Turcia și Italia aproape că au fost secătuite de acumulările ilicite de drog din Anglia. Un comerciant de import-export cu exprimare manierată, pe nume Blackwell, din orașul Mexic, avea în Anglia o soră dependentă de heroină. O iubea și-i regreta situația, iar când această soră i-a scris că va muri dacă n-o ajută nimeni, el a crezut-o pe cuvânt și s-a apucat să investigheze traficul de droguri ilicite din Mexic. La momentul oportun a ajuns, prin intermediul prietenilor și al prietenilor acestora, la „Madre de Cacao", iar de acolo, la importantul cultivator mexican. Pe această cale a ajuns să cunoască economia acestui comerț și a decis că, dacă ar putea să facă avere și totodată să ajute omenirea suferindă, ar însemna că a găsit Taina Vieții. Blackwell făcea afaceri cu îngrășăminte; avea un depozit, o mică fabrică și trei angajați care se ocupau cu testarea solului și cu cercetările. I-a fost ușor să-l convingă pe barosanul mexican că, în spatele acestei fațade respectabile, echipa lui s-ar putea ocupa cu extragerea heroinei din opiu. Mexicanul a aranjat rapid transportul în Anglia. În schimbul unei sume echivalente cu o

[1] Cartier mic din centrul Londrei.

mie de lire sterline pentru fiecare cursă, unul dintre curierii diplomatici ai Ministerului de Externe ducea la Londra, în fiecare lună, o servietă în plus. Prețul era rezonabil. După ce mexicanul lăsa servieta la biroul de bagaje al gării Victoria și trimitea prin poștă tichetul aferent unui ins pe nume Schwab, la Compania Boox-an-Pix Ltd., WC1, conținutul ei valora douăzeci de mii de lire sterline. Din păcate, Schwab era un om rău, pe care nu-l preocupa omenirea suferindă. Se gândea că dacă delincvenții juvenili americani pot consuma anual heroină în valoare de milioane de dolari, la fel pot și verii lor britanici de ambele sexe. Drept urmare, într-un apartament de două camere din Pimlico, angajații lui diluau heroina cu prafuri pentru stomac și o trimiteau în discoteci și în sălile de jocuri mecanice.

Schwab făcuse deja o avere la vremea când l-au mirosit agenții Departamentului de investigații penale. Cei de la Scotland Yard au hotărât să-l lase să mai strângă ceva bani în timp ce-i investigau sursa de aprovizionare. L-au ținut sub urmărire strictă și, la momentul oportun, Schwab i-a dus la gara Victoria, iar de acolo, la curierul mexican. În acest punct, fiindcă era implicată o țară străină, a trebuit să intre în joc Serviciul Secret; Bond a primit ordinul de a afla de unde ia marfa curierul și de a distruge filiera de la sursă.

Bond s-a conformat. A luat avionul spre Mexic, a ajuns în capitală și a dat rapid peste „Madre de Cacao", iar de acolo, dându-se drept cumpărător pentru traficul de heroină din Londra, a ajuns la barosanul mexican. Mexicanul l-a primit prietenos și l-a trimis la Blackwell. Acesta i-a devenit simpatic; Bond nu știa nimic despre sora lui, dar se vedea clar că Blackwell e un amator și ostilitatea lui față de interzicerea heroinei în Anglia părea autentică. Bond a intrat prin efracție în depozitul lui într-o noapte și a lăsat acolo o bombă incendiară, după care s-a dus într-o cafenea aflată la un kilometru și jumătate distanță, de unde a privit cum se înalță flăcările deasupra orizontului format de acoperișuri și a ascultat cascada argintie a sirenelor mașinilor de pompieri. A doua zi dimineață l-a sunat

pe Blackwell, întinzând o batistă peste microfonul receptorului.

— Regret că ți-ai pierdut afacerea azi-noapte. Mă tem că asigurarea dumitale nu va acoperi loturile de sol asupra cărora făceai cercetări.

— Cine eşti? Cine-i la telefon?

— Sun din Anglia. Marfa aceea a dumitale a omorât o mulțime de tineri de la noi şi a făcut rău multor altora. Santos nu va mai veni în Anglia cu servieta lui diplomatică. Până diseară, Schwab va fi la răcoare. Nu va săpa nici individul acela, Bond, cu care te-ai întâlnit. Poliția e pe urmele lui.

Din receptor se auziră nişte vorbe înspăimântate.

— În regulă, dar să nu mai faci! Rezumă-te la îngrăşăminte.

Bond puse receptorul în furcă.

Evident, barosanul mexican îl mirosise – Blackwell nu era suficient de isteț. Bond avusese precauția de a se muta la alt hotel, dar în seara aceea, în timp ce se îndrepta spre hotel după un ultim pahar băut la Copacabana, îi ieşise brusc în cale un bărbat. Purta un costum alb din pânză de in, murdar, şi o şapcă albă de şofer prea mare pentru capul lui. Mai jos de pometii de aztec, fața îi era acoperită de umbre albăstrui, întunecate. Într-un colț al gurii cu buze subțiri avea o scobitoare, iar în celălalt, o țigară. Ochii erau două scântei intense, animate de marijuana.

— Vrei femeie? Face hât-hât?

— Nu.

— Fată de culoare? Fund de soi din junglă?

— Nu.

— Poa' poze?

Gestul mâinii strecurate în buzunarul hainei era atât de cunoscut pentru Bond şi atât de plin de primejdii vechi, încât în clipa când mâna ieşi cu iuțeală şi pumnalul ca un deget lung, argintiu țâşni spre gâtul lui, el adoptase deja poziția de luptă, cu un echilibru perfect, şi era pregătit.

Execută aproape automat mişcarea de „Parare defensivă a mişcării de înjunghiere pe sub mână", din manual. Brațul drept îi țâşni oblic, făcând corpul să

pivoteze odată cu el. Cele două antebrațe se întâlniră la jumătatea distanței dintre cele două trupuri; ciocnirea făcu cuțitul mexicanului să devieze de la țintă și-l obligă să-și deschidă garda, rămânând fără apărare la jabul scurt la bărbie al lui Bond. Încheietura țeapănă a acestuia nu străbătu o distanță prea mare, poate vreo șaizeci de centimetri, dar baza palmei cu degetele întinse pentru un plus de rigiditate urcase cu o forță cumplită spre zona moale de sub bărbia adversarului. Lovitura aproape că-l ridică pe mexican de pe trotuar. Poate că ea îl omorâse, rupându-i gâtul, dar când omul căzuse pe spate cu o mișcare împleticită, Bond ridicase mâna dreaptă și izbise cu o mișcare laterală gâtul întins ce i se oferea: lovitura mortală cu muchia palmei peste mărul lui Adam, având degetele înțepenite într-o lamă rigidă, practica standard a luptătorilor de comando. Dacă înaintea ei mexicanul mai trăia, până să ajungă la pământ era cu siguranță mort.

Bond stătu locului o clipă, cu pieptul umflându-se și dezumflându-se ritmic, și privi grămada mototolită de haine ieftine, azvârlite în praful drumului. Se uită în susul și-n josul străzii: nimeni. Trecură câteva mașini; poate că mai trecuseră și altele în timpul luptei, dar aceasta se purtase în umbră. Îngenunche lângă leș și-i căută pulsul: zero. Ochii pe care marijuana îi făcuse atât de însuflețiți începeau deja să devină opaci. Casa în care locuise mexicanul era pustie. Chiriașul plecase.

Bond ridică trupul fără viață și-l sprijini de un zid, într-un loc și mai întunecat, își trecu mâinile peste haine, pipăi să vadă dacă nu i s-a strâmbat cravata și porni mai departe spre hotel.

În zori se trezise, se bărbierise și mersese cu mașina la aeroport, urcând la bordul primului avion ce pleca din Mexic și a cărui destinație se întâmpla să fie Caracas. În Caracas pierdu timpul în sala de așteptare pentru călătorii în tranzit până la prima cursă către Miami, cu un avion Lockheed Constellation al companiei Transamerica, același cu care avea să plece seara spre New York.

Sistemul de anunț prin difuzor bâzâi iarăși și se auzi următorul mesaj:

— Transamerica anunță cu regret amânarea cursei sale TR 618 către New York, din cauza unei defecțiuni mecanice. Noua oră a plecării va fi opt dimineața. Toți pasagerii sunt rugați să se prezinte la ghișeul de bilete al companiei Transamerica, unde se vor face aranjamente pentru cazarea lor peste noapte. Vă mulțumim.

„Ei, na! Încă una bună!" Bond se întrebă dacă să aleagă altă cursă ori să petreacă noaptea în Miami. Uitase de paharul cu whisky. Îl ridică și, lăsând capul pe spate, înghiți băutura până la ultimul strop. Gheața i se ciocni de dinți cu un clinchet vesel. Asta era! Iată o idee: va petrece noaptea în Miami și se va îmbăta, se va face criță, astfel încât să trebuiască să-l ducă în pat, pe sus, târfa pe care se nimerea s-o agațe. Nu se mai îmbătase de ani buni. Era cazul s-o facă. Noaptea aceea în plus, care-i căzuse în brațe din senin, era o noapte de rezervă, o noapte dinainte pierdută. O va folosi bine. Era timpul să se destindă cum trebuie – era prea încordat, prea introspectiv. Ce naiba îl apucase de reflecta atât de sumbru din cauza mexicanului, a acelui *capungo* care fusese trimis să-l omoare? Situația fusese simplă: ori el, ori celălalt. Și oricum, oamenii se omorau între ei tot timpul, pe tot cuprinsul lumii. Își foloseau automobilele ca armă. Umblau prin lume purtând boli infecțioase și respirând microbi în obrazul altora, lăsau gazul pornit în bucătării, pompau monoxid de carbon în garaje închise. Câți oameni erau implicați, de exemplu, în fabricarea bombelor cu hidrogen, de la minerii care scoteau uraniul din mină și până la acționarii companiilor miniere? Exista oare vreo persoană în lume care să nu fie implicată într-un fel sau altul, poate doar statistic, în uciderea semenilor ei?

Ultimul strop de lumină a zilei dispăruse. Sub cerul indigo, șirurile de lumini ce delimitau pistele clipeau, verzi și galbene, și proiectau mici reflexii pe suprafața lucioasă a pistelor. Cu un muget asurzitor, un avion DC7 se apropia ca o săgeată de pista principală, cu lumini verzi. Ferestrele sălii de așteptare a pasagerilor în tranzit zdrăngăniră ușor. Unii oameni se ridicară în picioare ca să privească. Bond încercă să le

descifreze expresia de pe chip. Sperau oare că avionul se va prăbuşi la aterizare – dându-le ceva de privit, un subiect de discuţie, ceva care să le umple viaţa pustie? Sau îi doreau de bine? Ce le doreau celor şaizeci de pasageri: să trăiască sau să moară?

Bond se strâmbă, coborând colţurile gurii. „Încetează! Nu mai fi atât de afurisit de morbid! E doar reacţia firească în urma unei misiuni murdare. Ai obosit să fii mereu dur. Vrei o schimbare. Ai văzut prea multă moarte. Vrei o porţie de viaţă – facilă, blândă, elegantă."

Bond conştientiză nişte paşi care se apropiau; se opriră lângă el. Ridică privirea şi văzu un bărbat de vârstă mijlocie, curat, cu o înfăţişare de om bogat. Chipul lui vădea stânjeneală şi autodepreciere.

— Mă scuzaţi, dar cred că sunteţi domnul Bond... domnul... ăă... James Bond?

CAPITOLUL 2

Distracție fără griji

Lui Bond îi plăcea anonimatul, aşa că răspunse pe un ton menit să descurajeze:

— Da, eu sunt.

— Eh, ce coincidență extrem de rară!

Bărbatul întinse mâna; Bond se ridică încet şi i-o strânse scurt. Mâna era moale şi parcă lipsită de articulații – ca un pachet de nămol modelat în formă de mână sau ca o mănuşă de cauciuc umflată.

— Mă numesc Du Pont. Junius Du Pont. Presupun că nu mă mai țineți minte, dar ne-am mai întâlnit. Pot să iau loc?

Fața, numele... da, aveau ceva familiar. De demult. Nu în America, altundeva. Bond îşi cercetă dosarele mintale în timp ce-l evalua pe individ. Domnul Du Pont avea în jur de cincizeci de ani, o față trandafirie rasă complet şi era îmbrăcat în costumația convențională cu care Brooks Brothers[1] acoperă ruşinea milionarilor americani. Purta un costum tropical la un rând, de un maro-roşcat închis, şi cămaşă albă din mătase, cu guler îngust. Capetele gulerului erau unite de un ac de siguranță din aur dedesubtul nodului cămăşii înguste, în dungi, roşu-închis cu bleumarin, foarte apropiată de stilul Brigade of Guards[2]. Manşetele cămăşii le depăşeau cu un centimetru pe cele ale hainei şi etalau butoni din cristal lustruit, fără fațete, conținând muşte de păstrăv miniaturale. Ciorapii erau din mătase gri închis, iar

[1] Cea mai veche casă americană de modă masculină de lux care mai există şi în prezent.

[2] Unitate istorică, de elită, a armatei britanice, cu existență sporadică începând din secolul al XVIII-lea.

pantofii aveau culoarea mahonului vechi, lustruit şi păreau a fi marca Peal[1]. Omul ţinea în mână o pălărie stil Homburg[2] din pai, cu borul îngust şi cu panglică lată de culoarea vinului roşu.

Domnul Du Pont se aşeză faţă-n faţă cu Bond şi scoase din buzunar ţigări şi o brichetă Zippo din aur, simplă. Bond observă că transpira puţin şi decise în sinea lui că domnul Du Pont era ceea ce părea să fie: un american foarte bogat, uşor stânjenit. Ştia că-l mai văzuse, dar n-avea habar unde sau când.

— O ţigară?

— Mulţumesc.

Bond acceptă ţigara Parliament, dar se prefăcu că nu observă bricheta ce i se oferea – îi displăcea să i se ofere foc. Luă propria brichetă şi aprinse ţigara.

— Franţa, 1951, Royale les Eaux, rosti domnul Du Pont, privindu-l cu un aer sincer. La cazino. Ethel, adică doamna Du Pont, şi cu mine şedeam lângă dumneavoastră la masă în seara când aţi jucat partida aceea măreaţă cu francezul.

Lui Bond îi reveniră cu iuţeală amintirile. Da, firește! Soţii Du Pont ocupaseră locurile cu numărul patru şi cinci la masa de bacara. Bond avusese locul cu numărul şase. Îi păruseră inofensivi. Se bucurase să aibă un parapet atât de solid în stânga, în noaptea aceea fantastică în care-l curăţase pe Le Chiffre de ultimul ban. Bond revăzu totul – balta de lumină puternică de pe postavul verde, mâinile trandafirii precum cleştii unui crab apucând cu mişcări furişe cărţile. Simţi mirosul fumului şi pe cel înţepător al propriei transpiraţii. Ce mai noapte! Se uită la domnul Du Pont şi zâmbi cu gândul la amintire.

— Da, sigur că-mi aduc aminte! Scuze pentru încetineală, dar aceea a fost o noapte remarcabilă. Nu mă gândeam decât la cărţile mele.

Domnul Du Pont zâmbi larg la rândul lui, fericit şi uşurat.

[1] Marcă de încălţăminte bărbătească de lux comercializată de Brooks Brothers.

[2] Pălărie cu marginea borului uşor ridicată şi cu o adâncitură verticală în calotă.

— O, Doamne, sigur că înțeleg, domnule Bond! Și nădăjduiesc să mă iertați pentru că v-am interpelat. Știți...

Pocni din degete ca să cheme o chelneriță.

— Dar trebuie să bem un pahar ca să sărbătorim! Ce doriți?

— Mulțumesc. Whisky cu gheață.

— Și whisky Haig cu apă.

Chelnerița se îndepărtă. Domnul Du Pont se aplecă în față, zâmbind radios. Dinspre el veni un iz de săpun sau de loțiune după ras. Lentheric?

— Am știut că sunteți dumneavoastră, de îndată ce v-am văzut stând aici. Dar mi-am spus în sinea mea: Junius, chiar dacă nu te înșeli tu prea des în privința fețelor, hai să mergem să ne convingem. Ei bine, aveam bilet la cursa Transamerica din seara asta și când au anunțat întârzierea v-am urmărit expresia și, mă scuzați, domnule Bond, mina dumneavoastră arăta clar că aveți și dumneavoastră bilet la cursa Transamerica. (Așteptă ca Bond să încuviințeze, după care continuă grăbit.) Așa că am dat fuga la ghișeul de bilete și am aruncat o privire pe lista pasagerilor. Și am văzut într-adevăr: „J. Bond."

Domnul Du Pont se lăsă pe speteaza scaunului, mulțumit de propria istețime. Li se aduseră băuturile; el ridică paharul și toastă:

— În sănătatea dumneavoastră, domnule! Azi e cu siguranță ziua mea norocoasă.

Bond zâmbi neutru și bău. Domnul Du Pont se aplecă din nou spre el și privi în jur: la mesele învecinate nu se afla nimeni, dar chiar și așa, coborî glasul.

— Bănuiesc că vă spuneți în sinea dumneavoastră: „Mda, mă bucur să-l revăd pe Junius Du Pont, dar care-i povestea? De ce e atât de fericit să mă vadă tocmai astă-seară?"

Domnul Du Pont ridică din sprâncene, ca și cum ar fi interpretat rolul lui Bond; acesta își luă un aer politicos-interogativ. Du Pont se aplecă și mai mult peste masă.

— Sper că mă veți ierta, domnule Bond. Nu-mi stă în fire să-mi bag nasul în... ăă... afacerile secrete ale altora. Dar după partida de la Royale am auzit că sunteți nu doar un extraordinar jucător de cărți, ci și, ăă, cum

să zic? Un fel de... ăă... detectiv. Știți, un fel de agent de informații.

Indiscreția de care dădea dovadă îl făcu pe domnul Du Pont să roșească foarte tare. Se lăsă pe spetează scaunului, scoase batista și-și șterse fruntea, uitându-se neliniștit la Bond. Acesta ridică din umeri. Ochii albastru-cenușii care priveau în ochii domnului Du Pont, deveniți iscoditori și atenți în ciuda stânjenelii resimțite de american, reflectau un amestec de sinceritate, ironie și minimalizarea propriei importanțe.

— Pe vremuri mă ocupam de așa ceva, ocazional și superficial. Obișnuință rămasă din război. Încă se mai considera că jocul de-a pieile-roșii ar fi ceva amuzant, numai că-n vreme de pace n-are niciun viitor.

— Adevărat, adevărat!

Domnul Du Pont făcu un gest de măturare cu mâna în care ținea țigara. Evitând să-l privească pe Bond, îi puse următoarea întrebare, pe un ton patern, și așteptă următoarea minciună.

— Și acum v-ați făcut un rost? Ce activitate ați ales, dacă-mi permiteți să întreb?

Bond își zise: „În hainele astea Brooks Brothers se ascunde un lup. Am în față un om viclean!"

— Import-export. Lucrez la Universal. Poate ați avut de-a face cu ei?

Domnul Du Pont jucă în continuare jocul.

— Hm... Universal. Să mă gândesc... O, da, sigur că am auzit de ei! Nu pot spune că am făcut vreodată afaceri cu ei, dar presupun că nu e niciodată prea târziu. (Chicoti vesel.) Am o grămadă de interese pretutindeni. Singurul articol despre care pot spune sincer că nu mă interesează sunt produsele chimice. Poate că e nenorocul meu, domnule Bond, dar nu mă număr printre acei Du Pont interesați de produsele chimice.

Bond își zise că omul e cât se poate de mulțumit de tipul de Du Pont căruia îi aparține, așa că nu făcu niciun comentariu. Se uită fugitiv la ceas, ca să-l grăbească pe domnul Du Pont să-și joace cărțile și-și atrase atenția, mintal, să aibă grijă cum le joacă pe cele proprii. Domnul Du Pont avea o față roz ca de bebeluș, agreabilă și amabilă, cu o gură bosumflată, cam feminină, cu

colțurile lăsate. Părea la fel de inofensiv ca oricare dintre americanii de vârstă mijlocie care fotografiază palatul Buckingham. Însă, dincolo de această fațadă de persoană demodată și aferată, simțea multe trăsături dure, viclene.

Ochii receptivi ai domnului Du Pont surprinseră privirea fugară aruncată de Bond ceasului și se uită la propriul ceas.

— Ca să vezi! E ora șapte și eu tot turui fără să ajung la subiect. Uitați cum stau lucrurile, domnule Bond. Am o problemă în privința căreia v-aș aprecia foarte mult îndrumările. În cazul în care îmi puteți acorda câtva timp și dacă vă gândeați să rămâneți în Miami peste noapte, aș considera că-mi faceți o adevărată favoare dacă mi-ați permite să vă fiu gazdă. (Domnul Du Pont ridică mâna ca să preîntâmpine eventualele obiecții.) Cred că vă pot promite să vă asigur tot confortul. Întâmplarea face să mă număr printre proprietarii hotelului Floridiana. Poate ați auzit că l-am deschis în preajma Crăciunului. Mă bucur să spun că merge excelent – îl cam incomodează pe bătrânul Fountain Blue, adăugă el râzând cu indulgență. Așa le spunem pe-aici hotelurilor Fontainebleau. Ce ziceți, domnule Bond? Veți avea cel mai bun apartament – chiar dacă asta înseamnă să scot în stradă niște clienți buni platnici. Și mi-ați face un adevărat serviciu.

Domnul Du Pont avea un aer implorator. Bond hotărâse deja să accepte – orbește. Indiferent în ce consta problema domnului Du Pont – șantaj, gangsteri, femei –, avea să aibă forma tipică a grijilor celor bogați. Iată porția de viață facilă pe care o ceruse! Era cazul s-o accepte. Dădu să spună ceva politicos și auto-minimalizator, dar Du Pont îl întrerupse.

— Vă rog, vă rog, domnule Bond! Și vă rog să mă credeți, sunt recunoscător, chiar foarte recunoscător!

Pocni din degete, chemând chelnerița; când aceasta veni, se întoarse cu spatele la Bond și achită consumația fără ca acesta să vadă. La fel ca mulți oameni foarte bogați, considera că a-și arăta banii, a îngădui să se vadă cât lasă bacșiș ar fi un lucru la fel de indecent ca expunerea goliciunii în public. Băgă sulul de bancnote înapoi în buzunarul pantalonilor (în rândul bogătașilor, buzunarul exterior al hainei nu e locul potrivit) și-l luă pe Bond de

braț, dar, simțind că acesta se opune contactului, își retrase mâna. Coborâră împreună în holul principal.

— Acum haideți să vă clarificăm rezervarea pentru zbor.

Du Pont se îndreptă spre ghișeul de bilete al companiei Transamerica, unde, prin câteva propoziții concise, își arătă puterea și eficiența pe propriul teritoriu, cel american.

— Da, domnule Du Pont. Negreșit, domnule Du Pont. Mă voi ocupa de acest lucru, domnule Du Pont.

Afară, o sclipitoare limuzină Chrysler Imperial se apropie de marginea trotuarului cu un oftat și șoferul, în uniformă cafeniu-deschis și cu înfățișare dură, se grăbi să le deschidă portiera. Bond urcă și se instală comod pe bancheta tapițată, moale. Înăuntrul mașinii era o răcoare savuroasă – aproape rece de-a binelea. Reprezentantul companiei Transamerica apăru grăbit cu valiza lui Bond, i-o dădu șoferului și, cu o jumătate de plecăciune, se întoarse în clădirea terminalului.

— Localul „Bill's on the Beach", îi spuse domnul Du Pont șoferului.

Mașina cea mare se strecură prin parcările aglomerate și ieși pe șosea. Domnul Du Pont se lăsă pe speteaza banchetei.

— Sper că vă plac crabii de stâncă[1], domnule Bond. I-ați încercat vreodată?

Bond răspunse că da, i-a încercat și că-i plac foarte mult. Domnul Du Pont vorbi despre localul „Bill's on the Beach" și despre calitățiile cărnii de crab de stâncă, în comparație cu a crabului de Alaska, în timp ce limuzina Chrysler Imperial gonea prin centrul orașului Miami, pe Bulevardul Biscayne, după care traversă Golful Biscayne, pe autostrada Douglas MacArthur. Bond făcea comentariile corespunzătoare, lăsându-se totodată purtat de apele grațioase ale vitezei, confortului și conversației de convenienţă.

Opriră în dreptul unei clădiri cu fațadă ce imita stilul Regency, din șindrilă și stuc, vopsită în alb. Pe firma

[1] Crabi din apele Floridei, cu carne de culoare deschisă și cu textură și gust foarte delicate, în prezent o raritate.

cu neon scria cu roz BILL'S ON THE BEACH. În timp ce Bond coborî din maşină, Du Pont îi dădu instrucţiuni şoferului. Bond auzi cuvintele „Apartamentul Aloha" şi „Dacă apar probleme, spune-i domnului Fairlie să mă sune aici. Bine?".

Urcară treptele şi intrară. Încăperea de mari proporţii era decorată în alb, cu draperii bogate de muselină roz la ferestre. Pe mese se aflau lămpi roz. Restaurantul era plin de oameni bronzaţi, în ţinute tropicale costisitoare – cămăşi în culori vii, stridente, brăţări zăngănitoare din aur, ochelari cu lentile întunecate şi rame împodobite cu pietre preţioase, pălării de pai simpatice, în stilul localnicilor. În aer plutea un amestec confuz de parfumuri, prin care răzbătea mirosul de corpuri care au stat toată ziua la soare.

Bill, un italian efeminat, veni zorit spre ei.

— O, domnul Du Pont! Ce plăcere, domnule! E puţin cam aglomerat astă-seară. Mă ocup de dumneavoastră imediat. Vă rog, pe aici, vă rog!

Ţinând deasupra capului meniul mare, legat în piele, Bill îşi croi drum printre meseni, până la cea mai bună masă din încăpere – o masă pentru şase persoane situată în colţ. Trase două scaune, îi chemă pocnind din degete pe *maître d'hôtel*[1] şi pe chelnerul responsabil cu băuturile, aşeză câte un meniu deschis în faţa celor doi clienţi, schimbă câteva amabilităţi cu domnul Du Pont şi plecă. Domnul Du Pont închise meniul cu o pocnitură şi-i spuse lui Bond:

— Ce-aţi zice să lăsaţi comanda în seama mea? Dacă nu vă place ceva, trimiteţi înapoi la bucătărie. (Se întoarse spre chelnerul-şef.) Crabi de stâncă. Proaspeţi, nu congelaţi. Unt topit. Pâine prăjită, felii groase. Ai notat?

— Prea bine, domnule Du Pont.

Chelnerul responsabil cu băuturile luă locul celuilalt, frecându-şi mâinile.

— Două sticle de şampanie roz, de trei sferturi. Pommery din 1950. Frapiere de argint. Ai înţeles?

— Prrea bine, domnule Du Pont. Un cocteil la început?

[1] Şef de sală (fr.)

Du Pont se întoarse spre Bond, zâmbi şi ridică din sprâncene întrebător.

— Martini cu votcă, te rog, spuse Bond. Cu o felie de coajă de lămâie.

— Să fie două, interveni Du Pont. Duble.

Chelnerul responsabil cu băuturile plecă în grabă. Du Pont se lăsă pe speteaza scaunului şi scoase din buzunar ţigările şi bricheta; aruncă o privire în jur, răspunse zâmbind la două-trei saluturi cu mâna şi se uită fugitiv la mesele din apropiere. Îşi apropie puţin scaunul de cel al lui Bond şi zise pe ton de scuză:

— Mă tem că n-avem ce face cu zgomotul. Vin aici doar pentru crabi. Sunt ca din altă lume! Sper să nu fiţi alergic la ei. Am venit o dată aici cu o fată, i-am dat crabi şi buzele i s-au umflat cât roţile de bicicletă.

Pe Bond îl amuza schimbarea petrecută cu Du Pont – vorbirea vioaie, uşor piperată, stilul autoritar pe care-l adoptase odată ce crezuse că l-a momit, l-a angajat în serviciul lui. Comparativ cu solicitantul stânjenit şi timid care-l abordase la aeroport, era alt om. Oare ce voia Du Pont de la el? Propunerea avea să fie făcută din clipă-n clipă.

— N-am nicio alergie, răspunse Bond.

— Foarte bine, foarte bine!

Se lăsă tăcerea. Domnul Du Pont deschise şi închise de câteva ori capacul brichetei, dar, dându-şi seama că face un zgomot iritant, împinse bricheta deoparte. Se hotărî. Începu să vorbească, adresându-se parcă propriilor mâini, aflate pe masă, în faţa lui.

— Aţi jucat vreodată canastă, domnule Bond?

— Da, e un joc plăcut. Îmi place.

— Canastă în doi?

— Mi s-a întâmplat. Nu e la fel de distractiv. Dacă nu te faci de râs – dacă nici tu, nici celălalt nu vă faceţi de râs –, rezultatul final tinde să fie la paritate. Legea mediilor la jocurile de cărţi. Nu sunt şanse să influenţezi prea mult jocul.

Domnul Du Pont încuviinţă cu capul, apăsat.

— Întocmai! Asta îmi şi spuneam în sinea mea. De-a lungul a aproximativ o sută de partide, doi jucători la fel de buni vor ieşi la paritate. E un joc mai puţin palpitant,

comparativ cu Gin sau cu Oklahoma, dar într-un fel tocmai de asta-mi place. Îți trece timpul, manevrezi cărți din belşug, ai momente bune şi momente proaste şi n-o pățeşte nimeni. Nu-i aşa?

Bond încuviință. Li se aduseră paharele cu martini. Domnul Du Pont îi ceru chelnerului:

— Adu încă două peste zece minute.

Băură, apoi Du Pont se întoarse spre Bond, cu o expresie bosumflată pe chipul încreţit.

— Ce-ați spune, domnule Bond, dacă v-aş zice că am pierdut douăzeci şi cinci de mii de dolari într-o săptămână jucând canastă în doi?

Bond dădu să răspundă, însă Du Pont ridică mâna.

— Şi vă atrag atenția că sunt un bun jucător de cărți. Membru al clubului Regency. Joc des cu oameni precum Charlie Goren, Johnny Crawford – mă refer la bridge. Ce vreau să spun e că ştiu ce să fac la masa de joc.

Domnul Du Pont îl iscodi pe Bond cu privirea.

— Dacă ați jucat tot timpul cu acelaşi om, înseamnă că a trişat.

— E-xact! exclamă Du Pont lovind cu palma fața de masă şi lăsându-se pe speteaza scaunului. E-xact! Asta mi-am spus după ce am pierdut – după ce am pierdut patru zile întregi. Mi-am zis în sinea mea: nemernicul ăsta trişează şi, pe cinstea mea, am să aflu cum face şi am să-l scot din Miami cu câinii după el! Aşa că am dublat miza, apoi am mai dublat-o o dată. N-a avut absolut nimic împotrivă. Şi am urmărit fiecare carte pe care a jucat-o, fiecare mişcare pe care a făcut-o. Nimic! Niciun indiciu, niciun semn. Cărțile nu erau marcate. Pachet nou ori de câte ori voiam. Propriile mele cărți. Nu s-a uitat niciodată la mâna mea – nici nu putea, fiindcă stăteam de fiecare dată față-n față. Niciun chibiț care să-i dea ponturi. Doar că a continuat să câştige şi iar să câştige. A câştigat din nou azi-dimineață. Şi din nou azi după-amiază. În cele din urmă m-am înfuriat grozav de tare – dar vă atrag atenția că n-am lăsat să se vadă! (N-ar fi vrut ca Bond să-l creadă lipsit de spirit sportiv.) Am plătit politicos ce datoram, însă, fără să-i spun individului, mi-am făcut bagajul, am venit la aeroport şi mi-am luat bilet la prima cursă spre New York. Imaginați-vă! (Domnul Du Pont

ridică teatral mâinile.) Să fug aşa! Dar douăzeci şi cinci de mii sunt douăzeci şi cinci de mii. Îmi dădeam seama că s-ar putea ajunge la cincizeci, o sută, şi nu mai puteam suporta încă o afurisită de partidă, nu suportam să nu fiu în stare să-l prind pe individ. Aşa că am spălat putina. Ce părere aveţi despre asta? Eu, Junius Du Pont, să arunc prosopul fiindcă nu mai suport s-o încasez?!

Bond mormăi compătimitor. Li se aduse al doilea rând de cocteiluri. Povestea îi stârnise un interes moderat – îl interesa oricând tot ceea ce avea legătură cu jocurile de cărţi. Vedea cu ochii minţii scena, cei doi bărbaţi care joacă şi tot joacă, iar unul dintre ei îşi aranjează tăcut cărţile, etalează şi-şi notează scorul, pe când celălalt îşi aruncă mereu cărţile în mijlocul mesei, cu un gest de dezgust controlat. Evident, domnul Du Pont fusese trişat. Cum?

— Douăzeci şi cinci de mii e o sumă mare. Pe ce mize jucaţi?

Domnul Du Pont răspunse cu un aer ruşinat:

— Douăzeci şi cinci de cenţi punctul, apoi cincizeci de cenţi, pe urmă un dolar. Cam mari, presupun, din moment ce partidele se ridicau în medie la două mii de puncte. Chiar şi la douăzeci şi cinci de cenţi punctul, tot înseamnă cinci sute de dolari partida. La un dolar punctul, dacă pierzi şi tot pierzi, e crimă curată!

— Precis aţi câştigat câteodată.

— A, sigur, dar cumva, tocmai când aveam toate condiţiile ca să-l termin pe puiul de lele, etala cât de multe cărţi putea şi scăpa basma curată. Sigur, am câştigat ceva mărunţiş, însă numai atunci când lui îi trebuiau o sută douăzeci de puncte ca să etaleze şi eu aveam toţi jokerii. Dar ştiţi cum e la canastă: trebuie să dai din mână cărţile potrivite. Pui capcane, ca să-l faci pe celălalt să-ţi dea pachetul „surpriză". Ei bine, pe cinstea mea: ai fi zis că e clarvăzător! Ori de câte ori îi întindeam o capcană, o evita, şi aproape de fiecare dată când îmi întindea el una, cădeam în ea! Ca să nu mai zic de ideea de a-mi da pachetul: alegea cărţile cele mai afurisite când era strâns cu uşa – dădea cărţi izolate, aşi, Dumnezeu mai ştie ce, şi scăpa de fiecare dată basma curată! De parcă ar fi ştiut toate cărţile din mâna mea.

— Vreo oglindă în încăpere?

— Nu, ce naiba! Jucam de fiecare dată în aer liber. Spunea că vrea să se prăjească la soare. Asta chiar că i-a ieşit: e roşu ca racul! Accepta să joace numai dimineaţa şi după-amiaza. Spunea că, dacă joacă seara, nu mai poate adormi.

— Şi până la urmă cine e individul ăsta? Cum îl cheamă?

— Goldfinger.

— Numele mic?

— Auric. Asta înseamnă „de aur", nu? I se potriveşte, fără doar şi poate: are un păr roşu ca para focului.

— Naţionalitate?

— N-o să vă vină să credeţi, dar e britanic. Cu domiciliul în Nassau. După nume, l-ai crede evreu, însă n-arată a evreu. La Floridiana am impus restricţii, aşa că dacă era evreu n-ar fi putut să intre. Paşaport de Nassau. Patruzeci şi doi de ani. Necăsătorit. Ocupaţie: broker. Am aflat toate astea din paşaportul lui. Am tras cu ochiul, cu ajutorul detectivului hotelului, când am început să joc cu el.

— Broker în ce domeniu?

Du Pont zâmbi mohorât.

— L-am întrebat şi mi-a spus „A, orice se nimereşte". Cam evaziv tipul. Amuţeşte dacă-i pui o întrebare directă; în rest, pălăvrăgeşte agreabil despre nimicuri şi numai despre nimicuri.

— Ce avere are?

— Ha! făcu exploziv Du Pont. Asta e treaba cea mai afurisită: e putred de bogat! De-a dreptul putred! Am cerut băncii mele să se intereseze la Nassau. Are bani cu nemiluita. În Nassau, milionarii se găsesc pe toate drumurile, dar el e cotat ca fiind pe primul sau pe al doilea loc. Se pare că-şi ţine banii în lingouri de aur pe care le tot plimbă prin lume, ca să beneficieze de pe urma modificărilor preţului aurului. Se poartă de parcă ar fi el însuşi o afurisită de bancă federală! N-are încredere în valute. Nu pot spune că se înşală în privinţa asta şi, dat fiind faptul că e unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, probabil că e ceva de capul sistemului lui. Dar ideea e: dacă e chiar atât de bogat, pentru ce mama naibii vrea să mă jupoaie de douăzeci şi cinci de mii amărâte?!

Agitația chelnerilor în jurul mesei lor îl scuti pe Bond de găsirea unui răspuns. Un platou lat din argint, plin cu crabi mari, cărora li se rupseseră carapacea şi cleştii, fu aşezat ceremonios în mijlocul mesei. Lângă farfuria fiecăruia dintre ei apărură câte o sosieră mare, plină-ochi cu unt topit, şi o piramidă mare de felii de pâine prăjită. Din frapierele cu şampanie ieşea spumă rozie. La final, cu un zâmbet onctuos, chelnerul-şef veni pe rând în spatele fiecăruia dintre ei şi-i legă la gât o bavetă lungă de mătase albă, care le ajungea până-n poală.

Acest spectacol al lăcomiei i-l aminti lui Bond pe Charles Laughton[1] interpretând rolul lui Henric al VIII-lea, dar păru să nu-i surprindă nici pe domnul Du Pont, nici pe mesenii din jur. Rostind voios „Fiecare pentru sine", domnul Du Pont îşi puse câteva bucăți mari de crab pe farfurie, îi scăldă în unt topit din belşug şi trecu la treabă. Bond îi urmă exemplul şi se apucă să mănânce – sau mai degrabă să devoreze – cea mai delicioasă masă din viața lui.

Carnea crabilor de stâncă era cea mai moale şi mai dulce carne de crustaceu din câte gustase vreodată. Pâinea prăjită uscată şi gustul uşor ars al untului topit o completau perfect. Şampania părea să aibă un iz foarte vag de căpşuni şi era rece ca gheața. După fiecare porție de crab, şampania le curăța cerul gurii, pregătindu-l pentru următoarea. Mâncară fără să se întrerupă, absorbiți, şi nu schimbară nicio vorbă până nu goliră platoul.

Cu un râgâit uşor, domnul Du Pont îşi şterse pentru ultima oară untul de pe bărbie cu baveta de mătase şi se lăsă pe speteaza scaunului, îmbujorat la față. Se uită cu mândrie la Bond şi rosti aproape cu pioşenie:

— Domnule Bond, mă îndoiesc dacă există undeva, în lume, vreun om care să fi avut parte astă-seară de o cină atât de bună ca asta. Ce credeți?

Bond îşi zise: „Am cerut viața facilă, viața bogătaşului. Îmi place? Îmi place să mănânc ca un porc şi să aud remarci ca asta?" Dintr-o dată, ideea de a mai lua vreodată o masă ca aceea sau, mai mult, de a mai lua vreodată masa cu Du Pont îl revoltă. Dezgustul pe care-l simțea îl

[1] Actor de cinema american, născut în Anglia (1899–1962).

făcu să se ruşineze o clipă. Ceruse şi primise. Puritanul din el era acela care nu suporta situaţia. Îşi rostise dorinţa şi nu-i fusese doar împlinită, ci băgată pe gât.

— Nu ştiu dacă e aşa sau nu, dar a fost cu siguranţă o masă foarte bună.

Mulţumit, domnul Du Pont comandă cafea. Bond refuză trabucul şi lichiorul oferite; aprinse o ţigară şi aşteptă cu interes să-i fie prezentat dezavantajul ascuns. Ştia că există unul; era evident că tot ce se petrecuse până atunci făcea parte din momeală. Ei bine, să se dea cărţile pe faţă! Domnul Du Pont îşi drese glasul.

— Şi acum, domnule Bond, vreau să vă prezint o propunere.

Îl privi lung, încercând să-i evalueze dinainte reacţia.

— Vă ascult.

— A fost cu siguranţă mâna Providenţei că v-am întâlnit la aeroport, rosti domnul Du Pont cu o voce gravă şi sinceră. N-am uitat niciodată prima noastră întâlnire de la Royale! Îmi amintesc fiecare detaliu – detaşarea dumneavoastră, îndrăzneala, felul cum manevraţi cărţile.

Bond îşi aţinti privirea asupra feţei de masă, însă Du Pont, sătul de propria peroraţie, zise grăbit:

— Domnule Bond, vă voi plăti zece mii de dolari ca să rămâneţi aici, ca oaspetele meu, până când descoperiţi cum mă bate la cărţi acest Goldfinger.

Privindu-l în ochi, Bond răspunse:

— E o ofertă atrăgătoare, domnule Du Pont, însă trebuie să mă întorc la Londra. Trebuie să ajung la New York în patruzeci şi opt de ore ca să iau avionul spre casă. Dacă veţi juca partidele voastre obişnuite mâine dimineaţă şi după-amiază, ar trebui să am timp suficient ca să găsesc răspunsul. Dar, indiferent dacă vă pot ajuta sau nu, trebuie să plec mâine seară. De acord?

— De acord, răspunse domnul Du Pont.

Capitolul 3

Bărbatul agorafob

Pe Bond îl trezi fluturarea perdelelor. Aruncă deoparte cearşaful cu care se învelise şi traversă covorul gros, moţos, oprindu-se la uşa-fereastră ce ocupa un întreg perete; trase perdelele şi ieşi pe balconul scăldat în soare.

Plăcile albe şi negre de gresie ce formau un model ca de tablă de şah erau calde, aproape fierbinţi sub tălpi, deşi nu putea fi mai târziu de opt. Dinspre mare bătea o briză consistentă ce desfăşura drapelele tuturor ţărilor, dispuse de-a lungul cheiului portului privat de iahting. Briza era umedă şi mirosea puternic a mare. Bond presupuse că e genul de briză pe care turiştii o agreează, dar localnicii o urăsc, fiindcă le ruginește accesoriile metalice din casă, face urechi de măgar paginilor cărţilor şi le mucegăieşte tapetul, fotografiile şi hainele.

Douăsprezece etaje mai jos, parcul convenţional, presărat cu palmieri şi straturi de croton şi străbătut de alei de pietriş îngrijite printre tufele de floare-de-hârtie, avea o înfăţişare luxuriantă şi leneşă. Grădinarii lucrau, greblând aleile şi strângând frunzele căzute cu mişcările încete, letargice ale angajaţilor de culoare. Două maşini de tuns iarba munceau deja pe peluze, iar acolo unde îşi terminaseră treaba, aspersoarele azvârleau cu graţie jeturi de stropi de apă.

Chiar în dreptul lui Bond începea arcul elegant al Clubului Cabana, ce se întindea până pe plajă – două etaje de vestiare sub un acoperiş plat, presărat cu fotolii şi mese şi, ici-colo, câte o umbrelă în dungi roşu cu alb. În căuşul arcului se afla dreptunghiul de un verde intens al piscinei de dimensiuni olimpice, mărginită pe toate

patru laturile de nenumărate şiruri de şezlonguri cu saltea, pe care clienţii aveau să se aşeze în scurt timp ca să-şi obţină bronzul de cincizeci de dolari pe zi. Câţiva bărbaţi în sacou alb lucrau printre ele, îndreptând şirurile de şezlonguri, întorcând saltelele pe partea cealaltă şi măturând mucurile de ţigară din ziua precedentă. Dincolo de toate acestea se aflau plaja lungă, aurie, marea şi alţi lucrători care greblau nisipul pe linia fluxului, amplasau umbrelele şi întindeau saltele. Nu era deloc de mirare că pe cartonaşul pedant din dulapul camerei sale scria că apartamentul Aloha costa două sute de dolari pe zi. Bond făcu un calcul aproximativ şi conchise că, dacă ar fi achitat el nota, în doar trei săptămâni şi-ar fi cheltuit tot salariul pe anul respectiv. Zâmbind vesel pentru sine, se întoarse în dormitor, ridică receptorul telefonului şi comandă un mic dejun delicios şi risipitor, un pachet de ţigări Chesterfield lung şi ziarele.

Până termină să se bărbierească, să facă un duş rece ca gheaţa şi să se îmbrace, ceasul arăta ora opt. Intră în salonul elegant al apartamentului, unde găsi un chelner îmbrăcat în uniformă violet cu auriu, care-i pregătea micul dejun la masa de la fereastră. Bond aruncă o privire ziarului *Miami Herald*. Prima pagină era dedicată ecoului din ziua precedentă al unei rachete balistice intercontinentale lansate în apropiere, la baza Cape Canaveral, şi a unei tulburări de proporţii la o importantă cursă de cai de la Hialeah[1]. Lăsă ziarul să cadă pe podea, se aşeză şi-şi mâncă în tihnă micul dejun, gândindu-se la domnul Du Pont şi la domnul Goldfinger.

Reflecţiile sale erau neconcludente. Fie domnul Du Pont era un jucător mult mai slab decât crezuse, lucru pe care ceea ce simţise despre caracterul dur şi viclean al individului îl făcea improbabil, fie Goldfinger trişa. Dacă Goldfinger trişa la cărţi, cu toate că n-avea nevoie de banii respectivi, cu siguranţă că se şi îmbogăţise trişând sau măsluind cărţile la o scară mult mai mare. Pe Bond îl interesau marii escroci, aşa că abia aştepta să dea cu ochii de Goldfinger. De asemenea, abia aştepta

[1] Pistă de curse de cai din sud-estul Floridei, în apropiere de Miami.

să descopere metoda de mare succes şi, aparent, foarte misterioasă a acestuia de a-l jupui pe domnul Du Pont. Avea să fie o zi foarte distractivă; până să înceapă putea lenevi.

Plănuise cu domnul Du Pont să se întâlnească în parc, la ora zece. Povestea asupra căreia conveniseră spunea că Bond venise cu avionul din New York ca să încerce să-i vândă domnului Du Pont un număr mare de acţiuni ale unui concern englezesc care deţinea, printre altele, exploatări canadiene de gaze naturale. Chestiunea era clar confidenţială şi lui Goldfinger n-avea să-i treacă prin minte să-i pună întrebări pentru a afla detalii. Acţiuni, gaze naturale, Canada – doar atât trebuia să ţină minte Bond. Vor urca toţi trei pe acoperişul Clubului Cabana, unde aveau loc partidele, iar el va citi ziarul şi va privi. După prânzul la care Bond şi domnul Du Pont vor discuta despre „afacerile" lor, vor urma acelaşi tipar. Du Pont îl întrebase dacă-l mai putea ajuta cu ceva, aşa că Bond îi ceruse numărul apartamentului domnului Goldfinger şi un paspartu, explicându-i că dacă Goldfinger era profesionist în măsluirea cărţilor sau chiar şi numai amator expert, precis călătorea cu uneltele obişnuite – cărţi însemnate şi cu marginea tăiată, dispozitivul pentru scos cărţi din mânecă şi aşa mai departe. Domnul Du Pont spusese că-i va da paspartuul când se întâlneau în parc – îl putea obţine foarte uşor de la managerul hotelului.

După micul dejun, Bond se relaxă, privind spre mare. Misiunea curentă nu-l făcea să simtă încordare, ci doar interes şi amuzament. Era tocmai genul de misiune de care avea nevoie ca să-şi dreagă gustul după Mexic.

La nouă şi jumătate ieşi din apartament şi cutreieră coridoarele de la etajul lui, rătăcindu-se voit în drum spre lift, ca să afle planul de dispunere al hotelului. Pe urmă, după ce se întâlni de două ori cu aceeaşi cameristă, ceru îndrumări, coborî cu liftul şi se plimbă printre puţinii turişti matinali prin Galeria comercială Pineapple. Aruncă o privire Cafenelei Bamboo, Barului Rendezvous, restaurantului La Tropicala,

Clubului Kittekat pentru copii şi localului de noapte Boom-Boom, după care intră hotărât în parc. Domnul Du Pont, îmbrăcat acum „de plajă" cu veşminte cu eticheta Abercrombie & Fitch[1], îi dădu paspartuul cu care putea intra în apartamentul lui Goldfinger. Se îndreptară împreună, agale, spre Clubul Cabana şi urcară treptele celor două etaje, până pe acoperiş.

Pe Bond îl surprinse prima imagine a lui Goldfinger. În colţul îndepărtat al acoperişului, chiar lângă clădirea impunătoare a hotelului, un bărbat stătea lungit, cu picioarele ridicate pe şezlong. Purta doar un slip sumar din satin galben, ochelari de soare cu lentile negre şi, sub bărbie, două aripi mari de tablă. Aripile, care păreau să i se muleze în jurul gâtului, se întindeau deasupra umerilor, depăşindu-i, iar vârful lor rotunjit se curba puţin în sus.

— Ce naiba poartă la gât?! întrebă Bond.

— N-ai văzut niciodată aşa ceva? se miră domnul Du Pont. Ce vezi e o şmecherie care te ajută să te bronzezi. Staniu lucios. Îţi reflectă soarele sub bărbie şi după urechi – porţiunile la care, în mod normal, nu ajunge soarele.

— Măi să fie!

Când ajunseră la câţiva metri de silueta din şezlong, domnul Du Pont strigă vesel şi pe un ton care-i păru lui Bond excesiv de ridicat:

— Salut!

Domnul Goldfinger nici nu se clinti.

— E surd rău, explică Du Pont.

Ajunseseră la picioarele domnului Goldfinger. Du Pont îşi repetă salutul; Goldfinger se ridică imediat şi-şi scoase ochelarii de soare.

— A, salutare!

Îşi desprinse de la gât aripile, le aşeză cu grijă pe jos, lângă el, şi se ridică în picioare cu mişcări greoaie. Se uită la Bond cu nişte ochi leneşi, cercetători.

— Aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu domnul Bond, James Bond. Un prieten de-al meu din New York.

[1] Firmă americană specializată în vestimentaţie destinată cu precădere tineretului.

Compatriot al dumitale. A venit să încerce să mă convingă să facem o mică afacere.

Domnul Goldfinger întinse mâna.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Bomb.

Bond acceptă mâna întinsă – era dură şi uscată. După o foarte scurtă apăsare, mâna se retrase. Timp de o fracţiune de secundă, ochii de un albastru spălăcit ai domnului Goldfinger se deschiseră larg şi-l sfredeliră pe Bond, pătrunzându-i prin ţeastă până la ceafă. Apoi pleoapele se lăsară, obturatorul se închise peste radiografie şi domnul Goldfinger luă placa expusă şi o introduse în sistemul lui de îndosariere.

— Aşadar, azi nu jucăm.

Glasul lui era sec şi incolor, cuvintele alcătuind mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Cum să nu jucăm?! răcni tare domnul Du Pont. Doar nu credeai că te voi lăsa să-mi păstrezi banii? Trebuie să-i recuperez; altfel n-am să pot pleca din blestematul ăsta de hotel. (Du Pont chicoti cu poftă.) Îi spun lui Sam să pregătească masa. James, aici de faţă, spunea că nu ştie prea multe despre jocurile de cărţi şi că i-ar plăcea să înveţe canastă. Aşa-i, James? (Se întoarse spre Bond.) Eşti sigur că te vei simţi bine cu ziarul tău şi cu soarele?

— Îmi va prinde bine să mă odihnesc, răspunse Bond. Am călătorit prea mult în ultima vreme.

Ochii albaştri îl sfredeliră iarăşi pe Bond, după care pleoapele se lăsară.

— Merg să pun nişte haine pe mine, spuse Goldfinger. Avusesem în plan să iau o lecţie de golf cu domnul Armour, la Boca Raton, în după-amiaza asta, însă jocurile de cărţi au prioritate între hobbiurile mele. Tendinţa de a-mi ridica mâinile prea devreme la loviturile cu crose metalice medii va trebui să aştepte. (Privirea lipsită de curiozitate îi poposi asupra lui Bond.) Dumneata joci golf, domnule Bomb?

Bond ridică tonul.

— Ocazional, când mă aflu în Anglia.

— Şi unde joci?

— La Huntercombe.

— Aha! Un mic teren agreabil. Eu m-am înscris recent la Clubul Royal St. Marks. Terenul de la Sandwich se află aproape de una dintre afacerile mele. Îl ştii?

— Am jucat acolo.

— Ce handicap ai?

— Nouă.

— Ce coincidenţă! Şi eu la fel. Trebuie să facem o partidă cândva.

Domnul Goldfinger se aplecă să-şi ia aripile de tablă şi-i spuse domnului Du Pont:

— Vin în cinci minute.

Apoi porni încet spre scări.

Bond era amuzat: această adulmecare socială care-l avusese drept ţintă fusese efectuată cu nota potrivită de detaşare a marelui om de afaceri căruia nu-i pasă, la drept vorbind, dacă Bond e viu sau mort, însă din moment ce se află de faţă şi e viu, poate foarte bine să-l plaseze într-o categorie aproximativă.

Domnul Du Pont dădu instrucţiuni unui steward în sacou alb; alţii doi pregăteau deja masa de joc. Bond se apropie de balustrada ce împrejmuia acoperişul şi privi parcul, reflectând la domnul Goldfinger.

Acesta îl impresionase: era unul dintre cei mai relaxaţi oameni din câţi întâlnise vreodată. Relaxarea se vădea în economia mişcărilor, a vorbirii şi a expresiilor lui faciale. Domnul Goldfinger nu irosea niciun efort; totuşi, imobilitatea lui avea ceva încordat, comprimat.

Când se ridicase de pe şezlong, pe Bond îl izbise în primul rând faptul că toată făptura lui era disproporţionată. Goldfinger era scund – nu mai mult de un metru cincizeci –, iar deasupra picioarelor bondoace, de ţăruş şi a trunchiului gros, capul, aşezat aproape direct pe umeri, era uriaş şi, aparent, perfect rotund. Era ca şi cum Goldfinger ar fi fost alcătuit din fragmente din corpul altora. Nimic nu părea să se afle la locul potrivit. Bond îşi spuse că individul îşi făcuse din bronzat un fetiş tocmai ca să-şi ascundă urâţenia. Fără camuflajul roşu-arămiu, corpul palid ar fi fost grotesc. Sub părul de morcoveaţă tuns perie, faţa era la fel de surprinzătoare, însă mai puţin urâtă decât corpul. Era rotundă ca luna, fără să semene însă cu ea. Fruntea era înaltă şi

elegantă, iar sprâncenele subțiri, de culoarea nisipului erau desenate simetric deasupra ochilor mari, de un albastru-deschis, mărginiți de gene spălăcite. Între pomeții proeminenți, nasul era acvilin, dar cărnos, iar mai jos ei, obrajii erau mai degrabă musculoşi decât graşi. Gura era subțire şi complet dreaptă, însă frumos desenată. Bărbia şi linia maxilarului erau ferme şi luceau de sănătate. În ansamblu, îşi zise Bond, era fața unui gânditor, poate a unui savant, nemilos, senzual, stoic şi dur. O combinație ciudată.

Ce altceva mai putea presupune? Bond n-avusese niciodată încredere în bărbații scunzi. Aceştia ies din copilărie cu un complex de inferioritate şi se luptă toată viața să ajungă mari – mai mari decât ceilalți, care i-au tachinat când erau copii. Napoleon fusese scund, la fel şi Hitler. Bărbații scunzi constituiau cauza tuturor problemelor din lume. Dar un bărbat scund, diform, cu păr roşu şi o față bizară? Aceste elemente însumate puteau avea drept rezultat un inadaptat cu adevărat formidabil. Reprimările aproape că puteau fi simțite: în omul acela zumzăia o vitalitate ca de uzină electrică, ce-ți sugera că, dacă ai băga în gura lui Goldfinger un bec, s-ar aprinde. Ideea îl făcu pe Bond să zâmbească. Încotro îşi canaliza şi-şi elibera Goldfinger forța vitală? În îmbogățire? În sex? În putere? Probabil toate trei. Care putea fi povestea lui? În prezent era englez, dar prin naştere ce era? Nu evreu – deşi poate că avea ceva sânge evreiesc. Nici hispanic sau italian şi nici de altă etnie sudică. Nici slav. Neamț poate. Nu, baltic! De acolo se trăgea precis: dintr-una din fostele provincii baltice. Probabil că a fugit ca să scape de ruşi. Goldfinger a fost pesemne prevenit – sau poate părinții lui au mirosit primejdia şi l-au trimis peste graniță la timp. Şi pe urmă ce se întâmplase? Cum ajunsese să devină unul dintre cei mai bogați oameni din lume? Într-o bună zi ar putea fi interesant să afle. Pentru moment va fi suficient să descopere cum câştiga la cărți.

— Eşti pregătit? îi strigă domnul Du Pont lui Goldfinger.

Acesta traversa acoperişul, îndreptându-se spre masa de joc. Îmbrăcată – cu un costum bleumarin

comod şi cămaşă albă cu gulerul descheiat –, silueta lui Goldfinger era aproape acceptabilă. Însă marea căpăţână tuciuriu-roşcată, cât o minge de fotbal, nu putea fi mascată, iar aparatul auditiv de culoarea pielii, introdus în urechea stângă, nu ajuta nici ea la imagine.

Domnul Du Pont se aşeză cu spatele la hotel; Goldfinger se aşeză faţă-n faţă cu el şi trase carte. Du Pont trase şi el, obţinu o carte mai mare, împinse pachetul către Goldfinger, ciocăni cărţile cu degetul ca să arate că sunt deja bătute şi că nu se deranjează să le amestece, şi Goldfinger începu să le împartă.

Bond veni cu paşi vioi şi-şi trase un scaun lângă Du Pont, puţin mai în spate; se lăsă pe spetează relaxat, îşi deschise ziarul, cu emfază, la pagina sportivă şi urmări împărţirea cărţilor.

Deşi se aşteptase întrucâtva să vadă o măsluială, nu exista niciuna. Goldfinger împărţi cărţile iute şi eficient, dar fără urmă de „Strânsoarea mecanicului" – cele trei degete strângând vital marginea lungă a cărţilor şi arătătorul pe marginea scurtă superioară, strânsoarea care însemna că eşti pregătit să împarţi de la fundul pachetului sau de sub prima carte. Şi nu purta nici inel cu sigiliu, cu care să înţepe cărţile, nici bandă adezivă chirurgicală pe degete, cu care să le însemne. Domnul Du Pont se întoarse spre Bond şi-i explică:

— Tragi două şi dai jos una. În rest, regulile Regency simple. Fără ciudăţenii de genul „trei de roşu face unu, trei, cinci sau opt" ori alte chestii din acelea europene.

Domnul Du Pont îşi luă cărţile de pe masă. Bond observă că le sortează expert, fără să le aranjeze în funcţie de valoare, de la stânga la dreapta, sau ţinându-şi jokerii, din care avea doi, în stânga – tipar care i-ar putea fi util adversarului atent. Domnul Du Pont îşi concentra cărţile bune în mijloc, iar pe cele izolate şi formaţiile aparte le plasa de o parte şi de alta a lor.

Jocul începu. Domnul Du Pont trase primul – o pereche miraculoasă de jokeri. Chipul lui nu trădă nimic; dădu jos o carte, cu o mină degajată. Mai avea nevoie doar de două trageri bune ca să etaleze complet, pe neştiute. Dar avea nevoie de noroc. A trage două cărţi îţi dublează şansele de a obţine cartea pe care o vrei, dar

totodată dublează şansele de a obține cărți inutile, care nu vor face decât să-ți aglomereze mâna.

Goldfinger juca un joc mai studiat, aproape iritant de lent. După ce trase, își răsfiră cărțile iarăşi şi iarăşi înainte să se decidă ce să dea jos.

La a treia tragere, Du Pont avea mâna atât de bună încât îi mai trebuia doar o carte din cinci posibile ca să etaleze complet şi să-şi prindă adversarul cu mâna plină de cărți care aveau să-l coste un punctaj cu minus. De parcă ar fi ştiut ce pericol îl pândeşte, Goldfinger etală cu cincizeci de puncte, baremul minim, după care făcu o canastă cu trei jokeri şi patru de cinci. De asemenea, se mai descotorosi de câteva formații incomplete şi rămase doar cu patru cărți în mână. În oricare alte circumstanțe, jocul lui ar fi fost ridicol de prost, dar în contextul dat reuşi să facă vreo patru sute de puncte în loc să piardă peste o sută, căci la următoarea tragere, domnul Du Pont își completă mâna şi, cu intensitatea triumfului umbrită puternic de faptul că Goldfinger scăpase, etală cu două canaste inutile, făcute pe nevăzute.

— Pe cinstea mea, de data asta a fost cât pe ce să-ți vin de hac! rosti Du Pont cu o notă tăioasă de exasperare în glas. Ce naiba te-a avertizat să etalezi de urgență?!

— Mi-a mirosit a necaz, replică indiferent Goldfinger.

Își adună punctajul, îl anunță şi-l notă, aşteptând ca domnul Du Pont să facă şi el acelaşi lucru, după care tăie cărțile, se lăsă pe speteaza scaunului şi-l privi pe Bond cu un interes politicos.

— Rămâneți aici mai mult timp, domnule Bomb?

Acesta zâmbi.

— Mă cheamă Bond, B-O-N-D. Nu, trebuie să mă întorc la New York diseară.

— Ce păcat!

Goldfinger țuguie buzele a regret politicos, după care se întoarse din nou la cărțile sale şi partida continuă. Bond își luă ziarul, studiind scorurile la baseball fără să le vadă, în timp ce asculta rutina potolită a jocului. Goldfinger câştigă mâna aceea, pe următoarea şi pe următoarea. Câştigă partida. Între cei doi jucători exista o diferență de o mie cinci sute de puncte – o mie cinci sute de dolari care intrau în buzunarul lui Goldfinger.

— Iarăşi! exclamă glasul plângăreţ al domnului Du Pont.

Bond lăsă ziarul deoparte şi întrebă:

— De obicei câştigă?

— De obicei?! pufni Du Pont. Câştigă de fiecare dată!

Tăiară din nou cărţile şi Goldfinger începu să le împartă.

— Nu trageţi carte pentru alegerea locului la masă? întrebă Bond. Eu unul constat adesea că schimbarea locului ajută. Ştiţi, schimbi locul, schimbi norocul...

Goldfinger se opri din împărţirea cărţilor şi plecă privirea cu gravitate asupra lui Bond.

— Din păcate, domnule Bond, e imposibil – altfel n-aş putea juca. După cum i-am explicat domnului Du Pont la prima noastră partidă, sufăr de o afecţiune obscură – agorafobie, frica de spaţii deschise. N-aş putea suporta orizontul larg; trebuie să stau cu faţa la hotel.

Reluă împărţirea cărţilor.

— Ah, îmi pare foarte rău! exclamă Bond cu o voce gravă, plină de interes. E o afecţiune foarte rară! Pot înţelege foarte bine claustrofobia, dar nu şi opusul ei. Cum a apărut?

Goldfinger îşi luă cărţile de pe masă şi, începând să le aranjeze, răspunse calm:

— Habar n-am.

Bond se ridică.

— Eh, cred că am să-mi dezmorţesc puţin picioarele. Merg să văd ce se petrece în piscină.

— Foarte bine, du-te, replică jovial domnul Du Pont. Profită de relaxare, James! Vom avea timp berechet să discutăm afaceri la masa de prânz. Eu am să văd dacă reuşesc să-i aplic o corecţie prietenului meu Goldfinger de data asta, în loc s-o încasez. Ne vedem mai târziu.

Goldfinger nici măcar nu ridică privirea de la cărţile din mână. Bond porni agale pe acoperiş, pe lângă cele câteva trupuri lungite la soare, îndreptându-se spre balustrada din celălalt capăt, care dădea spre piscină. O vreme stătu şi contemplă şirurile de trupuri cu piele roz, brună sau albă ce se înşirau sub el pe şezlonguri. Simţi mirosul puternic, greu, de ulei de plajă. În piscină

se aflau câțiva copii și tineri. Un bărbat, evident săritor la trambulină profesionist, poate instructorul de înot, stătea la capătul trambulinei, ținându-și echilibrul pe vârful tălpilor – un zeu grec musculos, cu păr auriu. Sări o dată pe trambulină cu un aer detașat, după care se lansă în jos, cu brațele întinse ca două aripi, aducându-le apoi leneș în față ca să despice apa. Impactul tulbură doar puțin suprafața apei. Îndreptându-se de mijloc cu o mișcare rapidă, ieși iarăși la suprafață, scuturând din cap ca un băiețandru. Se auziră de ici-colo aplauze. Omul porni înot alene, cu capul sub apă, cu mișcări ale umerilor de o putere degajată. „Mult noroc! își zise Bond. N-ai să poți face figuri dintr-astea mai mult de încă cinci-șase ani." Săritorii de la trambulină nu puteau suporta prea mult timp șocul repetat la care-și supuneau țeasta. Alături de salturile de la trambulină cu schiurile, cele de la trambulină în apă constituiau sportul cu viața cea mai scurtă. Bond îi transmise în gând săritorului: „Trage linie și încasează-ți rapid profiturile! Apucă-te de făcut filme până nu-ți albește părul!"

Se întoarse și privi de-a lungul acoperișului, spre cei doi jucători de canastă dominați de clădirea înaltă a hotelului. Așadar, lui Goldfinger îi plăcea să stea cu fața la hotel. Sau poate îi plăcea ca domnul Du Pont să stea cu spatele? Și de ce? Hm, ce număr avea apartamentul lui Goldfinger? Numărul 200, apartamentul Hawaii. Propriul lui apartament, la ultimul etaj, avea numărul 1200. Așadar, dacă nu exista niciun factor care să complice lucrurile, apartamentul lui Goldfinger ar fi trebuit să se afle chiar sub cel al lui Bond, la etajul al doilea, la vreo douăzeci de metri mai sus de acoperișul Clubului Cabana – douăzeci de metri de masa de joc. Bond numără etajele de sus în jos și examină cu atenție porțiunea de fațadă care ar fi trebuit să corespundă apartamentului lui Goldfinger. Nimic. Un balcon pustiu. O ușă deschisă spre interiorul întunecat al apartamentului. Bond măsură distanțe, unghiuri... Da, asta ar putea fi. Precis așa e! Iscusit domnul Goldfinger!

Capitolul 4

La strâmtoare

După masa de prânz – tradiționalul cocteil de creve-te, biban de mare „din apele locale" cu un pahar mititel de carton cu sos tartar, cotlet de vită în suc propriu şi plăcin-tă cu ananas – sosi vremea siestei, înainte de întâlnirea cu Goldfinger, la ora trei, pentru partida de după-amiază. Domnul Du Pont, care pierduse încă vreo zece mii de do-lari sau mai mult, confirmă că Goldfinger avea o secretară.

— N-am văzut-o niciodată. Nu iese din apartament. Probabil vreo coristă oarecare, pe care a adus-o pentru distracție. Adică pentru distracția zilnică, explică el cu un zâmbet umed. De ce? Ai mirosit ceva?

— Încă nu pot spune precis, replică Bond neutru. Probabil că după-amiază n-am să vin pe acoperiş. Spune-i că m-am plictisit să privesc şi am plecat în oraş. (Tăcu câ-teva clipe, apoi reluă.) Însă dacă ideea mea e corectă, să nu te surprindă cele ce s-ar putea întâmpla. Dacă Goldfinger începe să se poarte ciudat, stai liniştit şi observă. Nu-ți promit nimic. Cred că l-am prins, dar s-ar putea să mă înşel.

Pe domnul Du Pont îl cuprinse entuziasmul.

— Bravo ție, fiule! exclamă el plin de efuziune. Abia aştept să-l văd pe nemernic la strâmtoare! Afurisiți să-i fie ochii!

Bond luă liftul şi urcă la etajul lui; intră în apartament, se duse la valiză şi scoase un aparat de fotografiat Leica M3, un aparat de măsurare a expunerii şi control al mişcă-rii, un filtru K2 şi un suport pentru bliț. Introduse un bec în bliț şi verifică aparatul. Ieşi în balcon, aruncă o privire spre soare ca să estimeze în ce poziție se va afla în jurul orei trei şi jumătate după-amiaza, după care se întoarse

în salon, lăsând deschisă uşa balconului. Se duse în prag şi orientă aparatul de măsurare a expunerii spre ţintă. Expunerea era de o sutime de secundă. Reglă aparatul Leica la această valoare a expunerii, fixă obturatorul în poziţia f11 şi stabili distanţa la patru metri; puse capacul peste obiectiv şi făcu o fotografie, ca să se convingă că funcţionează totul, după care trase filmul, fixă suportul blitzului şi lăsă aparatul deoparte.

Se duse din nou la valiză, de unde scoase o carte groasă – *Biblia concepută ca lectură* –, o deschise şi scoase din golul paginilor pistolul Walther PPK, în tocul lui marca Berns Martin. Strecură tocul sub betelia pantalonilor, la stânga, şi încercă de vreo două ori mişcarea de scoatere rapidă a armei, cu rezultat mulţumitor. Examină atent dispunerea apartamentului, presupunând că va fi întru totul asemănător cu apartamentul Hawaii. Vizualiză scena care era aproape convins că-l va aştepta când va intra în apartamentul de jos. Încercă paspartuul în diferite încuietori şi exersă deschiderea fără zgomot a uşilor. La urmă trase un fotoliu comod în dreptul uşii de la balcon deschise şi fumă o ţigară, privind spre mare şi gândindu-se cum să-i prezinte lui Goldfinger problema când sosea momentul potrivit.

La trei şi un sfert, Bond se ridică, ieşi pe balcon şi privi precaut în jos, la cele două siluete minuscule aflate de o parte şi de alta a pătratului de postav verde. Se întoarse în cameră şi verifică aparatul de măsurare a expunerii, comparându-l cu Leica: lumina era aceeaşi. Îmbrăcă haina costumului său tropical din cangarn albastru, îşi îndreptă cravata şi-şi petrecu pe după gât cureaua aparatului de fotografiat, astfel încât acesta să-i atârne pe piept. După o ultimă privire în jur, ieşi din apartament şi se îndreptă spre lift; coborî la parter, examină vitrinele magazinelor din foaier, iar după ce liftul porni din nou, se duse la scări şi începu să urce încet cele două etaje. Dispunerea etajului al doilea era identică cu cea a etajului al doisprezecelea. Camera 200 se afla acolo unde se aşteptase. Nu se vedea ţipenie de om. Scoase din buzunar paspartuul, deschise fără zgomot uşa şi o închise în urma lui. În micul hol, pe cuier, stăteau agăţate o haină de ploaie, o jachetă uşoară din păr de cămilă şi o pălărie Homburg gri deschis. Ţinând aparatul Leica ferm în mâna dreaptă, îl ridică în dreptul

feței și încercă cu binișorul ușa salonului. Nu era încuiată. O deschise.

Chiar înainte să vadă ceea ce se aștepta să vadă, auzi vocea. Era un glas scăzut, atrăgător, un glas de fată, de englezoaică, și rostea:

— A tras cinci și patru. Canastă completă de cinci, cu doi jokeri mici. Decartează patru. Are câte o singură carte la: popă, valet, nouă și șapte.

Bond se strecură în cameră.

Fata ședea pe două perne, pe o masă care fusese trasă cam la un metru de ușa deschisă a balconului. Pernele îi erau necesare ca să obțină înălțimea adecvată. Arșița după-amiezei era deplină și fata purta doar un sutien negru și un slip din mătase neagră. Își legăna picioarele a plictiseală. Tocmai terminase să-și dea cu lac unghiile de la mâna stângă; întinse mâna în față, ca să examineze efectul, apoi apropie unghiile de buze și suflă asupra lor. Mâna dreaptă se întinse în lateral și bâgă pensula în flaconul cu lac de unghii Revlon aflat pe masă, lângă ea. La câțiva centimetri de ochii ei se afla ocularul unui binoclu ce părea de mare putere, sprijinit pe un trepied ale cărui picioare, sprijinite de podea, erau încadrate de picioarele bronzate ale fetei. Mai jos de binoclu ieșea în evidență un microfon, conectat cu cabluri la o cutie cam de mărimea unui picup portabil, aflată sub masă. Alte cabluri legau cutia de o antenă lucioasă de interior așezată pe servantă, lângă perete.

Slipul se întinse când fata se aplecă iarăși, apropiindu-și ochii de binoclu.

— A tras o damă și un popă. Formație de dame. Poate face formație de popi cu un jocker. Decartează șapte.

Decuplă microfonul.

În timp ce fata se concentra, Bond înaintă iute prin cameră, până ajunse aproape în spatele ei. Lângă masă se afla un scaun. Se ridică în picioare pe el, rugându-se să nu scârțâie. Acum se afla la înălțimea potrivită ca să prindă în imagine toată scena. Apropie aparatul de fotografiat de ochi. Da, iată, totul era aliniat – capul fetei, marginea binoclului, microfonul și, douăzeci de metri mai jos, cei doi bărbați de la masă, cu mâna de cărți a domnului Du Pont cu fața spre el. Putea să diferențieze cărțile de roșu de cele de negru. Apăsă pe buton.

Explozia bruscă a blițului și strălucirea orbitoare de lumină o făcură pe fată să țipe scurt și să se întoarcă iute. Bond coborî de pe scaun și o salută.

— Bună ziua.

— Cine ești? Ce vrei?

Fata își acoperise gura cu palma; pe deasupra ei, ochii îl priveau îngroziți.

— Am obținut ce voiam. Nu-ți face griji, s-a terminat. Și mă chemă Bond, James Bond.

Bond lăsă cu grijă aparatul de fotografiat pe scaun și se apropie de fată, simțindu-i parfumul. Era foarte frumoasă. Avea un păr blond foarte deschis, care-i cădea greu pe umeri, prea lung față de cerințele modei. Ochii de un albastru închis contrastau cu pielea ușor bronzată, iar gura ei era îndrăzneață, generoasă și probabil adorabilă când zâmbea.

Se ridică în picioare și-și luă mâna de la gură. Era înaltă – probabil un metru șaptezeci și cinci –, iar brațele și picioarele ei aveau un tonus de înotător. Sânii se bombau mândri sub mătasea neagră a sutienului.

Frica îi dispăruse parțial din ochi. Îl întrebă pe ton scăzut:

— Ce-ai de gând să faci?

— Ție, nimic. Pe Goldfinger s-ar putea să-l tachinez puțin. Dă-te la o parte, ca o fată cuminte, și lasă-mă să mă uit.

Bond luă locul fetei și se uită prin binoclu. Jocul se desfășura în continuare normal. Goldfinger nu dădea niciun semn cum că i s-ar fi întrerupt comunicarea.

— Nu-l deranjează că nu primește semnale? Va opri jocul?

— S-a mai întâmplat și altă dată, când a ieșit vreun aparat din priză sau mai știu eu ce, spuse fata cu șovăială. El așteaptă pur și simplu să restabilesc legătura.

Bond îi zâmbi.

— Ei bine, hai să-l lăsăm să fiarbă nițel în suc propriu. Ia o țigară și relaxează-te.

Îi oferi pachetul de Chesterfield, iar fata acceptă o țigară. El adăugă:

— Și oricum, e vremea să-ți faci și unghiile de la mâna dreaptă.

Pe buzele ei flutură un zâmbet.

— De cât timp stăteai aici? Mi-ai tras o sperietură grozavă!

— Nu de mult timp, şi-mi pare rău de sperietură. Goldfinger îi tot administrează sperieturi bietului domn Du Pont de o săptămână.

— Da, zise fata cu îndoială. Presupun că e foarte răutăcios din partea lui. Dar e foarte bogat, nu-i aşa?

— A, da! Eu unul n-o să am insomnii din cauza domnului Du Pont. Dar Goldfinger ar putea să aleagă pe cineva care nu-şi poate permite să piardă atât. Şi oricum, el însuşi e multimilionar. De ce face aşa ceva? E putred de bogat!

Chipul fetei redeveni pe dată animat.

— Ştiu. Pur şi simplu nu-l înţeleg! Făcutul banilor e ca un fel de manie pentru el. Nu se poate abţine. L-am întrebat de ce şi mi-a spus doar că omul care nu face bani când şansa e de partea lui e un neghiob. Turuie mereu despre un singur lucru: a sesiza când şansa e de partea ta. Când m-a convins să mă bag în asta (făcu semn cu ţigara spre binoclu) şi l-am întrebat de ce Dumnezeu îşi bate capul, de ce-şi asumă riscurile astea prosteşti, a spus doar atât: „Asta-i lecţia numărul doi: când şansa nu e de partea ta, fă-o să fie."

— Eh, are noroc că nu sunt de la Pinkerton[1] sau de la poliţia metropolitană Miami, replică Bond.

Fata ridică din umeri.

— A, asta nu l-ar îngrijora. Ţi-ar cumpăra pur şi simplu tăcerea. Poate cumpăra pe oricine! Nimeni nu rezistă în faţa aurului.

— Ce vrei să spui?

Fata replică pe ton indiferent:

— Are întotdeauna cu el aur în valoare de un milion de dolari, mai puţin atunci când trebuie să treacă prin vamă. Atunci poartă doar o centură plină cu monede de aur, la brâu. Altfel, aurul e în plăci subţiri, pe fundul valizelor lui şi pe laterale. La drept vorbind, sunt nişte valize din aur, acoperite cu piele.

— Cântăresc probabil o tonă!

[1] Agenţia naţională americană de detectivi Pinkerton.

— El călătorește întotdeauna cu mașina, o mașină cu suspensii speciale. Iar șoferul lui e un uriaș. El cară valizele; nimeni altcineva nu se atinge de ele.

— De ce umblă cu atâta aur după el?

— Așa, în caz că ar avea nevoie. Știe că poate cumpăra cu aur orice vrea. E de douăzeci și patru de carate, toată cantitatea. Și oricum, iubește aurul, îl iubește cu adevărat, așa cum alți oameni iubesc bijuteriile sau timbrele sau... eh, femeile, încheie ea zâmbind.

Bond zâmbi și el.

— Te iubește?

Roșind, fata răspunse indignată:

— Firește că nu! (Apoi, pe un ton mai rezonabil.) Desigur, poți să crezi orice vrei, dar chiar nu mă iubește. Da, cred că-i place ca oamenii să creadă că noi... că eu sunt... că e o chestiune de dragoste și tot restul, știi dumneata. El nu e tocmai atrăgător și bănuiesc că e o chestiune de... ei bine, de vanitate sau altceva asemănător.

— Da, înțeleg. Așadar, dumneata ești doar un fel de secretară?

— Însoțitoare, îl corectă ea. Nu trebuie să scriu la mașină și alte lucruri de felul ăsta.

Brusc, își acoperi mâna cu gura.

— O, dar n-ar trebui să-ți destăinui toate astea! Nu-i vei spune, nu? M-ar concedia! (În ochi îi apăru o expresie de frică.) Sau mi-ar face ceva. Nu știu ce-ar face. E genul de om care ar putea să facă orice.

— Sigur că n-am să-i spun. Dar viața asta pe care o duci nu pare cine știe ce grozavă. De ce o accepți?

Ea replică acru:

— O sută de lire pe săptămână și toate astea (arătă cu un gest larg încăperea) nu cresc în copaci. Pun bani deoparte. Când voi avea strânși destui, voi pleca.

Bond se întrebă dacă Goldfinger o va lăsa să plece. Oare fata nu știa prea multe? Se uită la fața cea frumoasă, la corpul splendid, fără urmă de timiditate. Poate că fata nu bănuia, dar în schimbul banilor pe care-i primea de la acest om o pândeau necazuri foarte mari.

Fata se foi puțin, apoi spuse cu un râs stânjenit:

— Nu cred că sunt îmbrăcată chiar cum se cuvine. Pot să merg să-mi pun ceva pe deasupra?

Bond nu era sigur că poate avea încredere în ea: nu plătea el suta de lire pe săptămână. Spuse pe un ton vesel:

— Arăți cât se poate de bine și la fel de respectabilă ca sutele de oameni din jurul piscinei. Și oricum, a cam sosit timpul să aprindem focul sub fundul domnului Goldfinger, încheie el întinzându-și mădularele.

În timpul conversației privise când și când la joc: părea să decurgă normal. Bond se aplecă din nou spre binoclu. Domnul Du Pont părea deja să fie alt om: avea gesturi expansive, iar semiprofilul feței sale trandafirii era plin de animație. Sub ochii lui Bond, luă din mână mai multe cărți și le întinse pe masă – o canastă pură de popi. Bond ridică doi centimetri binoclul. Fața cea mare ca de lună, tuciuriu-roșcată era impasibilă, complet detașată. Domnul Goldfinger aștepta răbdător ca șansa să încline din nou în favoarea lui. Sub privirea lui Bond, ridică mâna, atinse aparatul auditiv și împinse mai bine amplificatorul în ureche, pregătit să reînceapă să primească semnale. Bond făcu câțiva pași înapoi și comentă:

— Simpatică mașinărie. Pe ce frecvență transmiteți?

— Mi-a spus, dar nu-mi aduc aminte. (Fata încreți pleoapele și se uită în sus.) O sută șaptezeci de ceva. Sau să fie oare mega-ceva?

— Megacicli. S-ar putea, dar m-ar surprinde dacă n-ar recepta o mulțime de mesaje ale dispeceratelor de taxiuri și de poliție, amestecate cu ce-i spui tu. Pesemne că are o putere de concentrare teribilă. (Bond zâmbi larg.) Așa... Ești gata? E timpul să-i tragem preșul de sub picioare.

Pe neașteptate, fata întinse mâna și-l prinse de mânecă. Purta pe degetul mijlociu un inel Claddagh[1] – două mâini din aur ținând în căușul lor o inimă din aur. Vocea îi tremura din cauza lacrimilor.

— Chiar trebuie? Nu-l poți lăsa în pace? Nu știu ce-mi va face. Te rog! (Șovăi, roșind puternic.) Și-mi place de tine. E mult timp de când n-am mai întâlnit pe cineva ca tine. N-ai putea doar să mai rămâi aici încă puțin? (Privi

[1] Model irlandez de inel, de regulă înfățișând două mâini și o inimă, oferit ca semn de afecțiune durabilă.

în pământ.) Dacă l-ai lăsa în pace, aş face... (Vorbele îi năvăliră într-un iureş.) Aş face orice!

Bond zâmbi, desprinse mâna fetei de pe braţul lui şi o strânse uşor.

— Îmi pare rău. Sunt plătit ca să fac treaba asta şi trebuie s-o fac. Şi oricum... vreau s-o fac, adăugă el sec. A sosit timpul să-l pună cineva pe domnul Goldfinger la locul lui. Eşti gata?

Fără să aştepte răspunsul, se duse la binoclul orientat în continuare spre Goldfinger. Bond îşi drese glasul; privind cu atenţie faţa cea mare, pipăi după comutatorul microfonului şi-l apăsă.

Pesemne că aparatul auditiv prinse o şoaptă de paraziţi. Goldfinger nu-şi schimbă expresia feţei, dar o ridică încet spre ceruri şi apoi o plecă la loc, ca într-o binecuvântare. Bond rosti la microfon, încet, dar ameninţător:

— Ascultă la mine, Goldfinger.

Făcu o pauză. Expresia lui Goldfinger nu se modifică niciun dram, însă acesta plecă puţin capul, ca şi cum ar fi ascultat. Îşi studia cu mare concentrare cărţile, cu mâinile neclintite.

— Îţi vorbeşte James Bond. Mă mai ţii minte? Partida s-a terminat şi a sosit timpul să plăteşti. Am o fotografie cu tot aranjamentul – blondă, binoclu, microfon, dumneata şi aparatul dumitale auditiv. Fotografia asta nu va ajunge la FBI şi la Scotland Yard cu condiţia să faci exact cum îţi spun. Dă din cap dacă înţelegi.

Chipul rămăsese în continuare lipsit de expresie, dar capul cel mare şi rotund se înclină încet în faţă, apoi se îndreptă.

— Pune-ţi cărţile pe masă, cu faţa în sus.

Mâinile coborâră, se descleştară şi cărţile alunecară de pe degete pe masă.

— Scoate-ţi carnetul de cecuri şi scrie un cec pentru cincizeci de mii de dolari, numerar. Suma înseamnă următoarele: cele treizeci şi cinci de mii pe care i le-ai luat domnului Du Pont, zece mii pentru onorariul meu, iar cele cinci mii suplimentare, pentru că ai irosit atât de mult din timpul preţios al domnului Du Pont.

Bond urmări să vadă dacă i se ascultă ordinul. Aruncă o privire către domnul Du Pont: acesta se aplecase în faţă,

cu gura căscată. Domnul Goldfinger desprinse încet cecul din carnet şi-l contrasemnă pe dos.

— Bun. Acum notează-ţi pe dosul carnetului de cecuri şi ai grijă să nu omiţi nimic. Achită-mi un compartiment în trenul Silver Meteor de diseară, cu destinaţia New York. În compartiment să fie o sticlă cu şampanie veche la gheaţă şi sandvişuri cu caviar la discreţie. Cel mai bun caviar. Şi nu te apropia de mine! Fără şmecherii urâte. Fotografia va fi expediată împreună cu un raport complet, care să fie citit şi să se ia măsuri pe baza conţinutului său dacă nu ajung sănătos la New York mâine. Dă din cap dacă înţelegi.

Căpăţâna cea mare coborî iarăşi, încet, şi se ridică; pe fruntea înaltă, fără riduri apăruseră câteva broboane de sudoare.

— Bun, acum dă-i domnului Du Pont cecul şi spune-i: „Îmi cer umil iertare. Te-am trişat." Pe urmă poţi să pleci.

Bond urmări cum mâna se întinde şi lasă cecul în faţa domnului Du Pont. Gura se deschise şi rosti ceva. Ochii erau placizi, leneşi. Goldfinger se relaxase: era vorba doar de nişte bani. Plătise şi scăpase basma curată.

— Aşteaptă niţel, Goldfinger, încă n-am terminat!

Bond ridică privirea spre faţă; aceasta îl privea cumva ciudat. În ochii ei se citeau nefericirea şi frica, dar şi un aer de supunere şi de dor.

— Cum te cheamă?

— Jill Masterton.

Goldfinger se ridicase şi se îndepărta. Bond spuse tăios:

— Stai!

Goldfinger se opri cu un picior în aer. Privirea i se ridică spre balcon: ochii se deschiseseră larg, ca atunci când Bond făcuse cunoştinţă cu el. Căutătura lor dură, neşovăitoare, parcă radiografică păru să găsească lentilele binoclului, să pătrundă prin ele, apoi prin ochii lui Bond, până-n fundul testei acestuia. Părea să spună „Îmi voi aminti de toate acestea, domnule Bond".

— Uitasem, rosti Bond încet. Încă un singur lucru. Pentru călătoria la New York voi lua un ostatic. Pe domnişoara Masterton. Ai grijă să fie pe peron. A, şi în loc de compartiment închiriază un salon. Asta-i tot.

CAPITOLUL 5

De serviciu în tura de noapte

O săptămână mai târziu, Bond stătea la fereastra deschisă a biroului de la etajul şapte al clădirii înalte din Regent's Park ce adăposteşte cartierul general al Serviciului Secret. Londra dormea sub lumina lunii pline care străbătea cu repeziciune cerul, deasupra oraşului, printr-un banc de nori în formă de os de peşte. Big Ben sună ora trei. În camera întunecată se auzi soneria unuia dintre telefoane. Bond se răsuci şi se apropie cu paşi iuţi de masa de lucru centrală şi de oaza de lumină a lămpii de lectură cu abajur verde. Ridică receptorul telefonului negru din şirul de patru telefoane.

— Ofiţerul de serviciu.

— Departamentul H, domnule.

— Fă-mi legătura.

Se auziră bâzâiturile şi şuierăturile obişnuitei legături proaste, prin radio, cu Hong Kongul. Oare cum se făcea că deasupra Chinei existau mereu pete solare? O voce cântată întrebă:

— Universal Export?

— Da.

O voce profundă, mai apropiată – Londra – rosti:

— Aveţi legătura cu Hong Kongul. Vorbiţi mai tare, vă rog!

— Eliberaţi linia, vă rog! replică Bond nerăbdător.

Vocea cântată anunţă:

— Aveţi legătura. Vorbiţi mai tare, vă rog!

— Alo! Alo! Universal Export?

— Da.

— Aici Dickson. Mă auziţi?

— Da.

— Telegrama aceea pe care v-am trimis-o ieri despre transportul de mango. Fructe. Ştiţi care?

— Da. O am aici.

Bond trase spre el dosarul. Ştia despre ce e vorba. Departamentul H voia nişte mine-ventuză pe care să le amplaseze pe trei jonci[1] comuniste spioane ce foloseau portul Macao pentru a intercepta navele britanice de mărfuri şi a le percheziţiona în căutarea refugiaţilor din China.

— Trebuie să ne faceţi plata până în zece ale lunii.

Asta însemna că joncile se pregăteau de plecare sau că, după data respectivă, paza de pe jonci va fi dublată sau că intervenea cine ştie ce altă situaţie de urgenţă.

— Se rezolvă, replică Bond concis.

— Mulţumesc. La revedere.

— La revedere.

Bond puse receptorul în furcă, îl ridică pe cel al telefonului verde, sună la Departamentul Q şi vorbi cu ofiţerul de serviciu al secţiei. Avea să fie în regulă. Dimineaţa următoare era programat să plece un avion Britannia al BOAC[2]; Departamentul Q avea să se asigure că lada cu mine ajunge la timp ca să fie urcată la bord.

Bond se lăsă pe speteaza scaunului, luă o ţigară şi o aprinse. Se gândi la micul birou de pe promenada din Hong Kong, cu instalaţie de aer condiţionat proastă, şi văzu cu ochii minţii urmele de sudoare de pe cămaşa albă a agentului 279, pe care-l cunoştea personal şi care se prezentase la telefon drept Dickson. Probabil că 279 îi vorbea acum adjunctului său: „E în regulă. Londra spune că se rezolvă. Hai să mai verificăm încă o dată programul operaţiunii." Bond zâmbi ironic. Mai bine ei decât el! Nu-i plăcuse niciodată să se confrunte cu chinezii; erau prea numeroşi. Era posibil ca Departamentul H să stârnească un viespar, dar M. hotărâse că a sosit timpul să arate opoziţiei că ramura din Hong Kong a Serviciului încă n-a ieşit complet din activitate.

[1] Mică ambarcaţiune rudimentară din lemn, cu mai multe catarge şi cu pânze, folosită în bazinul apusean al Oceanului Pacific la transportul de mărfuri şi la pescuit.

[2] Abreviere de la British Overseas Airways Corporation – Corporaţia aeriană internaţională britanică (acum desfiinţată).

Când M. îi spusese, cu trei zile în urmă, că i-a venit rândul să facă de serviciu în schimbul de noapte, ideea nu-l încântase deloc. Argumentase că nu ştie destule despre activitatea de rutină a secţiilor, că e un post cu responsabilităţi prea mari ca să poată fi dat unuia care poartă de şase ani indicativul zero-zero şi care a uitat tot ce ştiuse vreodată despre activitatea secţiilor.

— Vei prinde repede, replicase M. nemilos. Dacă ai probleme, îţi stau la dispoziţie ofiţerii de serviciu ai secţiei şi şeful de personal – şi chiar eu, că veni vorba.

Bond zâmbise la ideea de a-l trezi pe M. în toiul nopţii fiindcă vreun agent din Aden sau Tokio se afla într-o situaţie de urgenţă.

— Oricum, am hotărât, reluă M. Vreau ca toţi ofiţerii superiori să-şi facă porţia de activităţi de rutină. (M. îi aruncă o privire glacială.) La drept vorbind, zero-zero şapte, acum câteva zile m-a luat la rost Trezoreria. Omul lor de legătură consideră că departamentul zero-zero e redundant. Spune că lucrurile de felul ăsta sunt demodate. Nu m-am obosit să-l contrazic, zise M. pe un ton blajin. I-am spus doar că se înşală.

Bond îşi imagină scena.

— Oricum ar fi, n-o să-ţi strice cu nimic să ai câteva îndatoriri în plus acum, că te-ai întors în Londra. Te va împiedica să leneveşti.

Până la urmă, pe Bond nu-l deranjă noua îndatorire. Se afla la jumătatea primei săptămâni şi până atunci totul fusese o chestiune de bun-simţ sau de a transmite probleme de rutină diferitelor departamente. Îi plăcea încăperea cea liniştită şi faptul că afla secretele tuturor şi că, ocazional, una din fetele frumoase de la cantină îi aducea cafea şi sandvişuri.

În prima seară, fata îi adusese ceai. O privise cu severitate.

— Eu nu beau ceai. Îl detest! Parcă-i mâl. În plus, e unul dintre principalele motive ale prăbuşirii Imperiului Britanic. Fii fată de treabă şi fă-mi nişte cafea.

Fata chicotise şi plecase în fugă ca să împrăştie în toată cantina maxima lui Bond. După aceea primise doar cafea, iar expresia „o ceaşcă de mâl" se strecura prin toate încăperile clădirii.

Al doilea motiv care-l făcea să agreeze lungul pustiu al turei de noapte era faptul că avea timp să lucreze la un proiect cu care se juca de peste un an – un manual al tuturor tehnicilor secrete de luptă corp la corp. Avea să se intituleze *Supraviețuiește!* și să conțină crema a tot ce scriseseră pe această temă Serviciile Secrete ale lumii. Bond nu vorbise nimănui despre acest proiect, dar nădăjduia că, dacă reușea să-l încheie, M. va accepta să fie adăugat pe lista manualelor Serviciului ce conțineau trucurile și tehnicile Informațiilor Secrete considerate lecturi obligatorii.

Împrumutase din Arhivă manualele originale sau, unde era cazul, traduse. Majoritatea cărților fuseseră capturate de la agenți sau organizații inamice. Unele îi fuseseră dăruite lui M. de servicii-surori cum ar fi OSS[1], CIA și *Deuxième Bureau*[2]. Bond trase spre el o comoară aparte – traducerea unui manual cu titlul simplu *Apărare*, pus la dispoziția agenților operativi ai SMERȘ, organizația sovietică a răzbunării și a morții.

În seara aceea ajunsese la jumătatea capitolului al doilea, al cărui titlu, tradus liber, era „Prize pentru târâre și pentru imobilizare". Se întoarse la carte și citi, vreme de jumătate de oră, secțiunile care se ocupau de convenționalele „Târâre de încheietură", „Târâre cu imobilizarea brațului", „Imobilizarea cu antebrațul", „Priza capului" și „Folosirea punctelor de presiune de pe gât".

După jumătate de oră, Bond împinse cu putere manuscrisul dactilografiat, se ridică și se duse la fereastră, unde rămase privind afară. Proza fără ocolișuri folosită de ruși avea o duritate îngrețoșătoare și-i declanșase o nouă criză de repulsie, de genul celei căreia îi căzuse victimă cu zece zile înainte, la aeroportul din Miami. Ce se petrecea cu el? Nu-și mai suporta meseria? Începea să se înmoaie sau doar să se lenevească? Rămase o vreme în picioare, privind luna care-și urma cursul printre nori, apoi ridică

[1] Abreviere de la Office of Strategic Services, Biroul de servicii strategice, agenție americană instituită cu scopul de a obține informații despre operațiunile inamice și de a le sabota, în al doilea război mondial; ulterior, multe din rolurile sale au fost preluate de CIA.

[2] Agenția franceză de spionaj militar intern.

din umeri şi se întoarse la masa de lucru. Hotărî în sinea lui că se săturase de variaţiile comportamentului fizic violent tot atât de mult pe cât probabil că se sătura psihanalistul de aberaţiile mentale ale pacienţilor săi.

Reciti paragraful care-l revoltase: „De asemenea, o femeie beată poate fi manevrată de regulă folosind degetul mare şi degetul arătător pentru a-i apuca buza de jos. Ciupind cu putere şi răsucind, când se aplică mişcarea de tragere, femeia se va conforma."

Bond mormăi. Delicateţea obscenă a acelui „deget mare şi deget arătător"! Aprinse o ţigară şi privi ţintă filamentul becului lămpii de masă, forţându-şi mintea să se gândească la alte lucruri, dorindu-şi să sosească un raport telegrafic ori să sune telefonul. Mai erau cinci ore până la nouă, când avea să-şi prezinte raportul şefului de personal sau lui M., dacă se întâmpla ca acesta să vină devreme. În mintea lui exista ceva care-l sâcâia, un lucru pe care voia să-l verifice când avea timp. Ce era? Ce-l declanşase? Da, asta era: degetul arătător – Goldfinger[1]. Voia să afle dacă în Arhivă exista vreun material despre individ. Ridică receptorul telefonului verde şi formă numărul Arhivei.

— Numele nu-mi spune nimic, domnule. Verific şi vă sun.

Bond lăsă receptorul în furcă.

Călătoria cu trenul fusese minunată. Mâncaseră sandvişurile şi băuseră şampania, iar pe urmă făcuseră dragoste îndelung, pe îndelete, pe canapeaua îngustă, în ritmul uriaşei locomotive diesel ce înghiţea tunător kilometrii. Fata păruse flămândă de dragoste fizică. În timpul nopţii îl trezise de două ori cu mângâieri blânde, dar care cereau, fără să scoată o vorbă, doar întinzându-se spre trupul lui zvelt şi dur. A doua zi, tot ea trăsese de două ori perdelele ca să stăvilească lumina intensă, îl luase de mână şi-i spusese „Iubeşte-mă, James!", de parcă ar fi fost un copil care cere dulciuri.

Auzea şi acum în minte poezia de argint-viu a clopotelor de la trecerile de nivel, şuierul sirenei mari a locomotivei şi zarva potolită din gări, când stăteau lungiţi şi aşteptau să reînceapă galopul senzual al roţilor.

[1] Joc de cuvinte: Goldfinger se traduce prin „Deget de aur".

Jill Masterton îi spusese că Goldfinger se arătase relaxat, indiferent față de înfrângere. Îi ceruse să-i transmită lui Bond că peste o săptămână se va afla în Anglia și i-ar plăcea să facă o partidă de golf la Sandwich. Nimic altceva – nicio amenințare, nicio înjurătură. Îi spusese că o așteaptă să se întoarcă cu următorul tren. Jill îi zisese lui Bond că așa va face. El încercase s-o contrazică, dar Goldfinger n-o speria. Ce putea să-i facă? În plus, slujba era bună.

Bond hotărâse să-i dea ei cele zece mii de dolari pe care domnul Du Pont i le îndesase în mână cu mulțumiri și felicitări bâlbâite. O determinase să ia banii. „Nu-i vreau, spusese el. N-aș ști ce să fac cu ei. În orice caz, ține-i ca pe o rezervă, în caz că vrei s-o ștergi la repezeală. Ar trebui să fie un milion. Nu voi uita niciodată noaptea trecută și ziua de azi!"

O dusese la gară, o sărutase o dată pe buze, cu putere și plecase. Între ei nu fusese dragoste; însă pe când taxiul în care urcase pleca din fața gării Pennsylvania, lui Bond îi venise în minte un citat: „Unele iubiri sunt ca focul, altele, ca rugina. Dar cea mai aleasă, mai curată iubire e patima." Nici unul, nici celălalt n-aveau regrete. Făptuiseră un păcat? Și dacă da, ce păcat? Un păcat împotriva castității? Bond zâmbi în sinea lui. Exista un citat și pe această temă, și încă dintr-un sfânt – Sf. Augustin: „O, Doamne, dă-mi castitate, dar nu mi-o da chiar acum!"

Telefonul verde începu să sune.

— Trei Goldfinger, domnule, numai că doi sunt morți. Al treilea e un rus care joacă rolul de oficiant poștal pentru spioni în Geneva. Are o frizerie; strecoară mesajele în buzunarul drept al hainei clientului după tuns, când o scutură de păr. Și-a pierdut un picior la Stalingrad. Cum sună, domnule? Mai avem o mulțime despre el.

— Nu, mulțumesc. N-are cum să fie omul meu.

— Am putea încerca să-i dăm de urmă cu ajutorul arhivei CID[1], dimineață. Aveți o fotografie de-a lui, domnule?

Bond își aduse aminte de filmul din aparatul Leica. Nici măcar nu-și bătuse capul să-l developeze. Ar fi fost

[1] Abreviere de la Criminal Investigation Department, Departamentul de investigații penale al poliției britanice.

mai rapid dacă încerca să construiască fața individului cu programul Identicast.

— Ia spune, camera Identicast e liberă?

— Da, domnule. Şi pot manevra eu aparatul, dacă vreți.

— Mulțumesc. Cobor imediat.

Bond ceru centralistei să-i anunțe pe şefii de departament unde poate fi găsit, apoi ieşi şi coborî cu liftul la Arhivă, la etajul întâi.

Marea clădire era extraordinar de liniştită noaptea. Pe fundalul tăcerii se auzea o şoaptă uşoară de aparate şi de viață ascunsă – clic-clacurile înăbuşite ale unei maşini de scris când Bond trecu pe lângă o uşă, un pârâit de paraziți ce amuți repede, când trecu pe lângă alta, sâsâitul uşor, de fundal, al sistemului de ventilație. Toate astea îți dădeau impresia că te afli pe o navă de război, în port.

Ofițerul de serviciu de la Arhivă se afla deja la pupitrul de comandă al aparatului Identicast, în camera de proiecție. Îi spuse lui Bond:

— Puteți să-mi descrieți liniile principale ale feței, domnule? Asta mă va ajuta să las deoparte diapozitivele care e evident că nu ajută la nimic.

Bond se conformă şi se aşeză comod, privind ecranul luminat.

Identicast e un aparat pentru construirea unei imagini aproximative a feței unui suspect – sau a unei persoane care, poate, a fost zărită doar în treacăt pe stradă, în tren sau într-o maşină ce se deplasa. El funcționează pe principiul lanternei magice. Operatorul proiectează pe ecran capete cu diferite forme şi mărimi. Când este recunoscut unul, rămâne pe ecran. Apoi se proiectează diferite tunsori, iar după aceea urmează toate celelalte trăsături, care sunt alese una câte una – diferitele forme de ochi, nas, bărbie, gură, sprâncene, obraji, urechi. La sfârşit se obține imaginea întreagă a unei fețe, pe cât de precis şi-o poate aminti cel care a văzut-o; imaginea este fotografiată şi pusă la dosar.

Alcătuirea feței extraordinare a lui Goldfinger luă ceva timp, dar rezultatul final, în alb-negru, îi semăna destul de bine. Bond dictă una sau două observații despre bronz, culoarea părului şi expresia ochilor şi misiunea fu încheiată.

— Nu mi-aş dori să-mi iasă în cale într-o noapte întunecoasă, comentă omul de la Arhivă. Trimit imaginea la CID spre verificare dimineaţă, când cei de-acolo se prezintă la datorie. Ar trebui să primiţi răspunsul pe la amiază.

Bond se întoarse la etajul şapte. De cealaltă parte a lumii era miezul nopţii. Posturile orientale îşi încheiau activitatea. Îl aştepta un potop de rapoarte telegrafice de care trebui să se ocupe, apoi trebui să scrie în registru raportul pentru noaptea respectivă, şi aşa, se făcu ora opt. Sună la cantină să i se aducă micul dejun şi tocmai îl terminase când se auzi torsul aspru al telefonului roşu. M.! Ce naiba căuta la serviciu cu jumătate de oră mai devreme?

— Da, domnule.

— Vino în biroul meu, zero-zero şapte. Vreau să schimbăm o vorbă înainte să ieşi din tură.

— Da, domnule.

Bond puse receptorul în furcă, îşi trase haina pe el, îşi trecu mâna prin păr, anunţă centralista unde merge, luă registrul de noapte şi urcă cu liftul la etajul opt, ultimul. Nici atrăgătoarea domnişoară Monneypenny, nici şeful de personal nu sosiseră. Bătu la uşa lui M. şi intră.

— Ia loc, zero-zero şapte.

M. se afla în toiul ritualului de aprindere a pipei. Arăta fercheş şi cu obrajii trandafirii. Deasupra gulerului alb, tare şi a papionului cu buline legat lejer, faţa lui ridată, de marinar era supărător de vioaie şi veselă. Bond era conştient de perii negri de pe propria bărbie şi de aspectul de „noapte albă" al pielii şi hainelor lui. Îşi ascuţi mintea.

— O noapte liniştită?

M. îşi aprinsese bine pipa, iar acum, ochii lui duri şi sănătoşi îl priveau cu atenţie.

— Destul de liniştită, domnule. Departamentul H...

M. ridică puţin mâna stângă.

— Lasă asta. Am să aflu totul din registru. Poţi să mi-l dai.

Bond îi înmânâ dosarul „Strict secret"; M. îl puse deoparte şi-i oferi unul din rarele-i zâmbete – un zâmbet mai mult sardonic, reţinut.

— Lucrurile se schimbă, zero-zero şapte! Pentru moment te scot din schimbul de noapte.

Bond răspunse cu un zâmbet încordat, simțind iuțirea pulsului pe care o trăise atât de des în acea încăpere: M. avea ceva pentru el.

— Tocmai începuse să-mi placă, domnule.

— Foarte bine! Vei avea ocazii din belşug, mai târziu. A apărut ceva. O treabă ciudată. La drept vorbind, nu ține neapărat de teritoriul tău, exceptând o anumită latură care... (M. făcu un gest smucit cu pipa în lateral, ca pentru a o arunca) ... ar putea să nu fie deloc latură.

Bond se aşeză mai comod şi aşteptă, tăcut.

— Aseară am luat cina cu guvernatorul Băncii. Cât trăieşte, omul află mereu lucruri noi. Cel puțin pentru mine au fost noi. Aurul – partea neplăcută. Contrabandă, contrafaceri, toate astea. Nu-mi trecuse prin minte că Banca Angliei ştie atât de multe despre escroci. Presupun că protejarea monedei noastre naționale face parte din îndatoririle Băncii. (M. ridică din sprâncene.) Ce ştii despre aur?

— Mai nimic, domnule.

— Ei bine, în după-amiaza asta vei şti mult mai multe. Ai întâlnire cu un tip, colonelul Smithers, la Bancă, la ora patru. Îți rămâne destul timp ca să dormi puțin?

— Da, domnule.

— Bine. Se pare că acest Smithers e şeful departamentului de cercetare al Băncii. Din câte mi-a spus guvernatorul, asta înseamnă practic un sistem de spionaj, nici mai mult, nici mai puțin. Aflu pentru prima oară că au acolo aşa ceva. Asta arată cât de etanşe sunt compartimentele în care lucrăm cu toții. În fine, Smithers şi ai lui sunt cu ochii pe orice lucru dubios ce apare în lumea bancară – şi mai ales pe orice manevră suspectă cu valuta noastră, cu rezervele de aur şi tot restul. Nu demult a fost povestea aceea cu italienii care contrafăceau sovereigni. Îi făceau din aur curat, cu caratele potrivite şi aşa mai departe. Dar se pare că un sovereign sau un napoleon francez valorează mult mai mult decât valoarea aurului topit din care e făcut. Nu mă întreba de ce; îți poate spune Smithers, dacă te interesează. În fine, Banca i-a atacat pe indivizii respectivi cu o întreagă baterie de avocați – tehnic vorbind, delictul nu era penal – şi, după ce a pierdut în tribunalele italiene, le-a venit de hac, în sfârşit, în Elveția.

Poate că ai citit despre asta. Pe urmă a fost afacerea aceea cu balanța dolarului în Beirut, care a creat oarecare senzație în ziare. Eu unul n-am putut-o pricepe. O fisură în gardul cu care ne-am înconjurat moneda națională. Băieții din capitală au depistat-o. Ei bine, e treaba lui Smithers să adulmece mașinațiile de felul ăsta. Motivul care l-a determinat pe guvernator să-mi vorbească despre aceste lucruri e acela că de ani buni, aproape încă din vremea războiului, se pare, Smithers are ideea fixă că există o mare scurgere de aur din Anglia. În cea mai mare parte deducții, plus un fel e instinct. Smithers recunoaște că n-are nicio dovadă cu care să meargă mai departe, dar l-a impresionat pe guvernator suficient încât acesta să obțină de la prim-ministru permisiunea de a apela la noi. (M. se întrerupse și-l privi interogativ pe Bond.) Te-ai întrebat vreodată care sunt cei mai bogați oameni din Anglia?

— Nu, domnule.

— Păi atunci ghicește! Sau să formulăm astfel: Cine sunt cei mai bogați englezi?

Bond își scormoni mintea. Existau o mulțime de oameni care păreau bogați sau pe care ziarele îi făceau să pară astfel. Dar cine avea cu adevărat bani, lichidități, în bancă? Trebuia să răspundă. Zise șovăitor:

— Păi, domnule, unul e Sassoon. Pe urmă tipul cu compania maritimă, cel retras, ăă... Ellerman. Se spune că lordul Cowdray e foarte bogat. Pe urmă sunt și bancherii – neamul Rotschild, Baring, Hambro. Mai era Williamson, cel cu diamantele. Oppenheimer, în Africa de Sud. Unii duci ar putea să aibă și acum o mulțime de bani...

Vocea lui Bond se stinse.

— Nu-i rău! Nu-i rău deloc. Dar ți-a scăpat tartorul tartorilor. Un individ la care nu m-am gândit niciodată până nu i-a rostit guvernatorul numele. E cel mai bogat dintre toți. Un ins pe nume Goldfinger, Auric Goldfinger.

Bond râse ascuțit, fără să se poată abține.

— Ce te-a apucat? întrebă M. iritat. Unde naiba e motivul de râs?

Bond își luă seama.

— Îmi cer scuze, domnule. Adevărul este că tocmai azi-noapte i-am compus fața pe Identicast. (Se uită la

ceas şi adăugă pe un ton gâtuit.) Acum e în drum spre Arhiva CID. Am cerut să fie căutat.

M. începea să se înfurie.

— Ce naiba înseamnă toate astea?! Încetează să te mai porți ca un afurisit de şcolar!

— Păi, domnule, uitați despre ce e vorba...

Bond îi spuse povestea, fără să omită nimic. Chipul lui M. se înseninã; îl ascultă cu toată atenția, aplecându-se spre el. Când încheie, M. se lăsă din nou pe spetează scaunului şi rosti, pe ton din ce în ce mai scăzut:

— Măi, măi, măi...

Cu mâinile la ceafă, privi tavanul timp de mai multe minute. Bond simțea că e gata să-l apuce din nou râsul. Oare cum vor formula cei de la CID mustrarea ce-i va fi administrată la un moment dat pe parcursul zilei? Primele cuvinte rostite de M. după intervalul de tăcere îl readuseră brusc cu picioarele pe pământ.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu cele zece mii de dolari?

— I-am dat fetei, domnule.

— Zău! Şi de ce nu Crucii Albe?

Fondul Crucea Albă era destinat familiilor agenților Serviciului Secret, bărbați şi femei, care mureau la datorie. Bond nu era pregătit să aducă argumente pe această temă, aşa că zise doar:

— Îmi pare rău, domnule.

— Hmf!

M. dezaprobase dintotdeauna latura de fustangiu a lui Bond – pentru sufletul lui victorian, era un păcat teribil. Decise însă să treacă povestea cu vederea.

— Eh, asta-i tot pentru moment, zero-zero şapte. Vei auzi tot ce ai de auzit pe tema asta după-amiază. Curioasă treaba cu Goldfinger! Ciudat individ. L-am văzut de vreo două ori la Blades – joacă bridge acolo când e în Anglia. El e tipul pe care-l vizează Banca Angliei.

M. tăcu câteva clipe, privindu-l pe Bond cu un aer blajin, şi adăugă:

— Iar din clipa asta îl vizezi şi tu.

Capitolul 6

Discuție despre aur

Bond urcă treptele, trecu de porțile mari și elegante din bronz, pătrunse în holul spațios, cu ecouri blânde, de la intrarea Băncii Angliei și privi în jur. Sub tălpile lui străluceau frumoasele modele aurii ale mozaicurilor create de Boris Anrep[1]; mai departe, dincolo de ferestrele cu arcadă înalte de șase metri, se vedeau iarba verde și mușcatele în culori vii din curtea centrală. La dreapta și la stânga se deschideau două coridoare vaste, pardosite cu piatră de Hopton Wood lustruită. Peste toate domneau mirosul neutru al aerului condiționat și atmosfera încărcată, gravă a bogățiilor imense.

Unul dintre comisionarii cu înfățișare atletică și sacou roz veni la el.

— Da, domnule.

— Colonelul Smithers?

— Sunteți comandantul Bond, domnule? Pe aici, vă rog.

Comisionarul coti spre stânga, printre coloane. Ușile de bronz ale unui lift ascuns discret așteptau deschise; urcară câțiva metri, până la primul etaj. Ieșiră pe un coridor lung, lambrisat, la capătul căruia se afla o fereastră înaltă, în stil Adam; podeaua era acoperită complet cu mochetă Wilton bej. Comisarul bătu la ultima din cele câteva uși din lemn de stejar frumos sculptate, mult mai înalte și mai elegante decât ușile obișnuite. La masa de scris ședea o femeie cărunță, a

[1] Artist rus, specializat în mozaicuri, care a lucrat în Anglia (1883–1969).

cărei înfățișare sugera că pe vremuri obținuse *cum laudae* două diplome universitare simultan. De-a lungul pereților stăteau înșirate fișete metalice gri. Femeia, care înainte de intrarea lor scria ceva pe un blocnotes cu foi galbene, zâmbi cu un vag aer conspirativ, ridică receptorul unui telefon și formă un număr.

— A sosit comandantul Bond.

Puse receptorul în furcă, se ridică și-l invită pe Bond:

— Pe aici, vă rog.

Traversă încăperea până la o ușă îmbrăcată în postav verde, pe care o deschise pentru el. Colonelul Smithers, care se ridicase de la masa de lucru, îl întâmpină pe un ton grav.

— Mă bucur că ai venit. Vrei să iei loc?

Bond se așeză.

— O țigară?

Colonelul Smithers împinse spre el un pachet argintiu cu țigări Senior Service, se așeză și el și se apucă să-și umple pipa. Bond luă o țigară și o aprinse.

Colonelul Smithers arăta exact ca un bărbat cu acest nume și acest grad. Era evident că fusese colonel, probabil în statul-major, și avea atitudinea echilibrată, politicoasă, în esență serioasă, potrivită cu numele său. Exceptând ochelarii cu ramă de baga, ar fi putut fi luat drept un curtean eficient și nu foarte bine hrănit de la o reședință regală.

Bond simțea cum începe să se adune plictiseala prin ungherele încăperii, așa că rosti încurajator:

— Dacă nu mă înșel, urmează să-mi spuneți totul despre aur.

— Așa am înțeles și eu. Am primit un bilet de la guvernator; deduc că nu trebuie să-ți ascund nimic. Înțelegi, sunt sigur, că mare parte din ceea ce-ți voi spune este confidențial, continuă colonelul Smithers privind pe deasupra umărului drept al lui Bond.

Chipul acestuia rămase împietrit. Colonelul Smithers simți sensul tăcerii lui intenționate; ridică privirea, văzu că a făcut o gafă și încercă s-o dreagă.

— Evident, n-ar fi trebuit să menționez acest aspect. Un om cu instruirea dumitale...

— Fiecare dintre noi crede că propriile sale secrete sunt singurele care contează, replică Bond. Probabil că aveți dreptate să-mi amintiți aspectul confidențial. Secretele altor oameni nu sunt niciodată la fel de importante ca acelea proprii. Dar nu trebuie să vă faceți griji; voi discuta lucrurile pe care mi le spuneți cu șeful meu și cu nimeni altcineva.

— Foarte bine, foarte bine. Amabil din partea dumitale să privești lucrurile astfel! Lucrând la Bancă, îți intră în obicei să fii excesiv de discret. Așa, să vedem... (Colonelul Smithers se grăbi să intre sub pavăza subiectului discuției.) Chestiunea aceasta cu aurul – înțeleg că nu e un subiect la care să te fi gândit foarte mult.

— Când îl văd, știu că e aur.

— Aha, da... Ei bine, cel mai important lucru de ținut minte despre aur e faptul că el este bunul cel mai prețios și mai ușor de comercializat din lume. Poți să mergi în orice oraș din lume, aproape în orice sat, să oferi niște aur și să obții în schimb produse sau servicii. De acord?

Vocea colonelului Smithers căpătase o vioiciune nouă și ochii îi străluceau. Își cunoștea perfect prelegerea. Bond se lăsă comod pe speteaza scaunului. Era dispus să-l asculte pe orice om care-și cunoaște la perfecție subiectul, indiferent care-ar fi fost acesta.

— Iar al doilea lucru de ținut minte, continuă colonelul Smithers ridicând pipa în semn de avertisment, e faptul că aurul este practic imposibil de urmărit. Sovereignii nu au număr de serie; dacă lingourile de aur au imprimată sigla monetăriei, aceasta poate fi ștearsă ori lingoul poate fi topit și refăcut. Ca urmare, e aproape imposibil de verificat localizarea aurului, originea lui sau mișcările lui prin lume. În Anglia, de exemplu, noi, cei de la Bancă, putem doar să socotim aurul din propriile noastre seifuri, pe cel din seifurile altor bănci și pe cel de la Monetărie și să estimăm aproximativ cantitatea aflată în posesia bijutierilor și a caselor de amanet.

— De ce sunteți atât de dornici să aflați cât aur există în Anglia?

— Pentru că aurul şi moneda sprijinită de aur constituie temelia creditului nostru internaţional. Ne putem da seama care e adevărata putere a lirei sterline – şi alte ţări îşi pot da seama – numai ştiind cantitatea de valută aflată în spatele monedei noastre. (Ochii neutri ai colonelului Smithers căpătară o expresie neaşteptat de tăioasă.) Şi principala mea misiune, domnule Bond, e să urmăresc orice scurgere de aur din Anglia – şi de oriunde din aria lirei sterline. Iar când depistez o scurgere, o fugă a aurului către vreo ţară în care poate fi valorificat mai profitabil decât la preţul nostru oficial de cumpărare, e de datoria mea să pun „Brigada aurului" de la CID pe urmele aurului fugar, ca să încerce să-l readucă în seifurile noastre, să oprească scurgerea şi să-i aresteze pe cei răspunzători de ea. Problema, domnule Bond, e că aurul îi atrage pe cei mai mari şi mai ingenioşi infractori, rosti colonelul Smithers ridicând din umeri cu un aer nefericit. Sunt foarte greu, da, foarte greu de prins!

— Toate acestea nu constituie doar o etapă temporară? De ce să persiste această insuficienţă a aurului? Pe cât se pare, minele din Africa îl produc suficient de rapid. Nu există suficient pentru toată lumea? Situaţia nu seamănă cu oricare altă piaţă neagră ce dispare când sunt sporite rezervele, ca în cazul traficului cu penicilină, după război?

— Mă tem că nu, domnule Bond. Nu e chiar atât de uşor. Populaţia lumii creşte cu cinci mii patru sute de indivizi la fiecare oră. Un mic procent din aceşti oameni ajung să adune aur – cei care se tem de moneda circulantă şi cărora le place să îngroape sovereigni în grădină sau sub pat. Un alt procent are nevoie de plombe din aur. Alţii au nevoie de ochelari cu ramă de aur, bijuterii, inele de logodnă. Toţi aceşti oameni nou apăruţi vor scoate de pe piaţă tone de aur în fiecare an. Noile industrii au nevoie de sârmă de aur, foiţă de aur, amalgame de aur. Aurul are nişte proprietăţi extraordinare, cărora li se găsesc zilnic noi întrebuinţări. E strălucitor, maleabil, ductil, aproape imposibil de alterat şi mai dens decât oricare din metalele obişnuite, exceptând platina. Întrebuinţările lui sunt nesfârşite.

Însă are două defecte. Primul: nu e suficient de dur. Se uzează cu repeziciune, lăsând particule pe căptuşeala buzunarelor noastre şi în transpiraţia pielii noastre. Stocul mondial se diminuează anual, invizibil, din cauza fricţiunii. Am spus că aurul are două defecte, rosti colonelul Smithers cu un aer trist. Al doilea şi categoric cel major e faptul că aurul este talismanul fricii. Frica, domnule Bond, scoate aurul din circulaţie şi-l pune la păstrare, ca protecţie împotriva ceasului rău. Într-o epocă a istoriei în care fiecare nouă zi poate aduce ceasul rău, nu greşim afirmând că o parte consistentă din aurul scos din mine într-o parte a lumii e îngropat la loc, pe dată, în altă parte.

Elocvenţa colonelului Smithers îl făcu pe Bond să zâmbească. Omul acesta respira aur, gândea aur, visa aur. Îşi spuse că, în definitiv, e un subiect interesant, aşa că poate foarte bine să absoarbă informaţiile. În perioada când se aflase pe urmele traficanţilor de diamante trebuise ca mai întâi să se educe în privinţa mitului acestor pietre preţioase şi fascinaţiei exercitate de ele. Întrebă:

— Ce mai trebuie să ştiu înainte de a trece la problema dumneavoastră presantă?

— Nu te-ai plictisit? Ei bine, sugerai că în prezent producţia de aur este atât de mare încât ar trebui să fie suficientă pentru toţi aceşti diferiţi consumatori. Din păcate, lucrurile nu stau aşa. La drept vorbind, aurul din lume e exploatat excesiv. Ai putea crede că încă mai există zone mari ale lumii în care nu s-au făcut până acum prospecţiuni. Te-ai înşela. În termeni generali, a mai rămas doar fundul oceanelor şi apa lor, care are un conţinut remarcabil de aur. Oamenii zgârie de mii de ani scoarţa pământului în căutare de aur. Au existat marile comori de aur ale Egiptului şi Micenei, ale lui Montezuma şi ale incaşilor. Cresus şi Midas au golit de aur Orientul Mijlociu. Europa a fost şi ea exploatată – valea fluviilor Rin şi Pad, Malaga şi câmpiile Granadei. Ciprul a fost golit, la fel şi Balcanii. India s-a molipsit de febra aurului. Furnicile care ieşeau din pământ cu granule de aur i-au condus pe indieni la zăcămintele lor aluvionare. Romanii au exploatat Ţara Galilor şi

ținuturile Devon şi Cornwall. În Evul Mediu au fost descoperite zăcăminte în Mexic şi Peru. Acestea au fost urmate de deschiderea Coastei de Aur[1], numită pe atunci „Țara negrilor", şi apoi a venit rândul celor două Americi. Celebrele febre ale aurului din teritoriul canadian Yukon şi din Eldorado[2] şi zăcămintele bogate găsite la Eureka[3] au dat semnalul primei epoci moderne a aurului. Între timp, în Australia a început producția exploatărilor de la Bendigo şi Ballarat, iar zăcămintele ruseşti din bazinul fluviului Lena şi din Urali au făcut ca Rusia să devină cel mai mare producător de aur din lume la jumătatea secolului al XIX-lea. A urmat a doua epocă a aurului modernă – descoperirile de la Witwatersrand[4]. La acestea s-a adăugat noua metodă a cianizării, care a înlocuit separarea aurului de rocă cu ajutorul mercurului. În prezent, datorită deschiderii zăcămintelor din Statul Liber Orange[5], ne aflăm în a treia epocă a aurului. (Colonelul ridică brusc mâinile în aer.) Acum, aurul se revarsă din pământ. Întreaga producție a minelor Klondike[6], Homestake[7] şi Eldorado, care erau cândva minunea lumii, ar alcătui doar producția pe doi sau trei ani a Africii! Doar ca să-ți ilustrez: din 1500 până în 1900, perioadă în care s-au consemnat cifre aproximative, întreaga lume a produs circa optsprezece mii de tone de aur. Din 1900 şi până în prezent am scos din mine patruzeci şi una de mii de tone! În ritmul acesta, domnule Bond (colonelul Smithers se apleacă spre el cu un aer sincer), şi te rog să nu mă citezi, dar nu m-ar surprinde dacă în următorii cincizeci de ani am epuiza complet zăcămintele de aur ale planetei!

---

[1] Fostul nume al actualei Republici Ghana.

[2] District al statului american California.

[3] Oraş din statul american California, pe țărmul Oceanului Pacific.

[4] Regiune din nord-estul Africii de Sud, între râul Vaal şi orașul Johannesburg.

[5] Provincie şi regiune istorică din centrul Africii de Sud, colonizată de buri.

[6] Regiune din teritoriul canadian Yukon.

[7] Mină subterană adâncă din statul american Dakota de Sud.

Sufocat de această cataractă a istoriei aurului, lui Bond nu-i veni deloc greu să-şi ia un aer la fel de grav ca al colonelului Smithers.

— Felul cum povestiți este de-a dreptul fascinant, zise el. Poate că situația nu e chiar atât de rea pe cât credeți. Există deja exploatări submarine de țiței; poate că se va găsi o cale de a extrage şi aur. Acum, contrabanda aceea...

Începu să sune telefonul; colonelul Smithers smuci receptorul, iritat.

— Smithers la telefon.

Ascultă, cu o expresie tot mai enervată.

— Sunt sigur că v-am trimis o înştiinţare scrisă în legătură cu programul de vară, domnişoară Philby! Meciul următor e sâmbătă, cu echipa Discount Houses. (Ascultă din nou.) Ei bine, dacă doamna Flake nu vrea să joace ca portar, mă tem că va trebui să stea pe tuşă. E singura poziție de pe teren pe care o avem pentru ea. E imposibil ca toată lumea să joace mereu ca atacant. Da, chiar vă rog! Spuneți-i că-i voi fi foarte recunoscător dacă acceptă doar de data asta. Sunt sigur că va fi foarte bună – statura potrivită şi aşa mai departe. Mulțumesc, doamnă Philby.

Colonelul Smithers scoase din buzunar o batistă şi-şi tamponă fruntea.

— Scuză-mă pentru întrerupere. Sportul şi starea de bine devin un fetiş aproape prea mare al Băncii! Tocmai m-am trezit cu echipa feminină de hochei în grijă. De parcă n-aş fi avut deja destule de făcut cu competiția ecvestră anuală, care se apropie! În orice caz... (Colonelul Smithers înlătură cu o mişcare a mâinii aceste iritări minore.) Aşa cum spuneai, a sosit timpul să trecem la contrabandă. Ei, în primul rând, e o afacere de foarte mare amploare – şi asta, referindu-ne doar la Anglia şi la aria lirei sterline. Banca are trei mii de angajați, domnule Bond, şi din aceştia, nu mai puțin de o mie lucrează în departamentul controlului valutar. Din aceştia, cel puțin cinci sute, între care mica mea echipă, sunt implicați în controlarea mişcărilor ilegale ale valutei, a încercărilor de contrabandă sau de a ocoli Reglementările controlului valutar.

Bond cântări aceste efective cu cele ale Serviciului Secret, care avea în total două mii de oameni.

— Mulți! Îmi puteți da un exemplu de contrabandă? Cu aur – nu pricep escrocheriile astea valutare.

— În regulă.

Colonelul Smithers începu să vorbească pe tonul moale şi obosit al omului extenuat de munca în slujba guvernului său. Era vocea specialistului dintr-o anumită ramură a forțelor ce asigură impunerea şi respectarea legii, o voce care sugera că cunoaşte majoritatea aspectelor legate de acea ramură şi că pe restul le poate presupune cu un grad mare de acuratețe. Bond ştia bine această voce – vocea Funcționarului public superior. Începea să-l simpatizeze pe colonelul Smithers, în ciuda prozaismului acestuia.

— În regulă. Să presupunem că ai în buzunar un lingou de aur cam de mărimea a două pachete de țigări Player. Cântăreşte cam două kilograme patru sute. Deocamdată nu contează de unde l-ai obținut – l-ai furat, l-ai moştenit sau mai ştiu eu ce. Aurul e de douăzeci şi patru de carate – ceea ce noi numim puritate de o mie la mie. Legea spune că trebuie să-l vinzi Băncii Angliei la prețul controlat de patru lire la zece grame. Asta ar însemna că lingoul face cam o mie de lire. Dar eşti lacom. Ai un prieten care pleacă în India sau poate că eşti în relații bune cu un pilot de avion sau o însoțitoare de bord care face curse în Extremul Orient. Tot ce trebuie să faci e să tai lingoul în foițe subțiri – vei găsi în scurt timp pe cineva care să facă asta pentru dumneata –, să coşi foițele, care ar fi mai mici decât cărțile de joc, într-un cordon de bumbac şi să-i plăteşti prietenului dumitale un comision ca să-l poarte. Ți-ai putea permite fără probleme să plăteşti o sută de lire pentru treaba asta. Prietenul dumitale ajunge cu avionul la Bombay şi se duce la primul negustor de metale prețioase neprelucrate din bazar. Primeşte o mie şapte sute de lire pentru lingoul dumitale de două kilograme patru sute, şi aşa devii mai bogat decât ai fi putut să fii. Şi ține cont, precizează colonelul Smithers fluturându-şi pipa, asta înseamnă doar un profit de şaptezeci la sută. Imediat după război ai fi obținut trei sute la sută! Dacă

ai fi efectuat doar vreo şase mici operaţiuni de felul acesta în fiecare an, acum ai putea să te pensionezi.

— De ce se plăteşte preţul ăsta ridicat în India?

Bond nu ţinea neapărat să afle, dar se gândi că s-ar fi putut să-l întrebe M.

— E o poveste lungă. În câteva cuvinte, criza de aur din India, mai ales în branşa bijutierilor, e mai mare decât în oricare altă ţară.

— Ce amploare are acest trafic?

— E uriaş! Ca să-ţi faci o idee, Biroul Indian de Informaţii şi serviciul vamal indian au capturat în 1955 o mie două sute nouăzeci de kilograme de aur. Mă îndoiesc că asta înseamnă măcar unu la sută din trafic. Aurul intră în India din toate colţurile lumii. Ultima stratagemă e să-l scoţi cu avionul din Macao şi să-l paraşutezi – câte o tonă odată –, la sol fiind aşteptat de un grup de primire, aşa cum obişnuiam noi să paraşutăm provizii membrilor Rezistenţei în timpul războiului.

— Înţeleg. Mai există vreun alt loc în care pot obţine un profit frumos pentru lingoul meu de aur?

— Ai putea obţine un mic profit în majoritatea ţărilor – Elveţia, de pildă –, însă n-ar merita efortul. India rămâne destinaţia ideală.

— În regulă, zise Bond. Cred că mi-am format o imagine. Acum spuneţi-mi, care e problema dumneavoastră concretă?

Se lăsă pe speteaza scaunului şi aprinse o ţigară. Abia aştepta să afle informaţii despre domnul Auric Goldfinger.

În ochii colonelului Smithers apăru privirea cea dură şi vicleană.

— Există un om care a venit în Anglia în 1937, refugiat din Riga[1]. Îl cheamă Auric Goldfinger. Avea doar douăzeci de ani când a sosit, dar pesemne că era un flăcău isteţ, fiindcă a mirosit că ruşii îi vor înghiţi în scurt timp ţara. Era de meserie bijutier şi aurar, la fel ca tatăl şi ca bunicul lui, care rafinase aur pentru Fabergé. Avea ceva bani şi probabil o centură din aceea cu aur, despre care-ţi povesteam. Aş zice că a furat-o de la

[1] Capitala Letoniei.

taică-său. Ei bine, imediat ce a fost naturalizat – era un individ inofensiv, cu o meserie utilă şi n-a întâmpinat nicio dificultate ca să-şi obţină actele –, a început să cumpere mici case de amanet în toată ţara. Şi-a angajat propriii oameni pentru ele, i-a plătit bine şi a schimbat numele caselor de amanet în „Goldfinger". Apoi le-a transformat în magazine ce vindeau bijuterii ieftine şi cumpărau aur vechi – ştii genul: „Cele mai bune preţuri pentru aurul vechi. Niciun obiect nu e prea mare sau prea mic." Şi avea sloganul lui: „Cumpără-i inelul de logodnă cu medalionul bunicii". Îi mergea foarte bine. Alegea întotdeauna locaţii bune, chiar pe linia de demarcaţie între străzile locuite de oameni bogaţi şi cele locuite de oameni din segmentul inferior al clasei de mijloc. Nu se atingea niciodată de bunuri furate şi şi-a făcut pretutindeni un bun renume la poliţie. Locuia în Londra, iar o dată pe lună făcea turul magazinelor şi strângea tot aurul vechi. Partea de vânzare a bijuteriilor nu-l interesa; îi lăsa pe managerii lui s-o gestioneze cum le plăcea.

Colonelul Smithers îi aruncă lui Bond o privire iscoditoare şi continuă:

— Poate crezi că medalioanele astea şi cruciuliţele şi restul obiectelor sunt simple mărunţişuri. Aşa şi sunt, dar se acumulează dacă ai douăzeci de mici magazine care cumpără, fiecare, să zicem vreo cinci, şase mici obiecte de aur săptămânal. În fine, a venit războiul şi Goldfinger a trebuit să-şi declare stocul de aur, la fel ca toţi ceilalţi bijutieri. Am căutat cifra în vechile noastre evidenţe: o mie cinci sute de grame pentru întregul lanţ de magazine! Suficient doar cât să le aprovizioneze cu inele şi aşa mai departe. Firește, i s-a dat voie să păstreze aurul. În timpul războiului şi-a găsit de lucru la o fabrică de maşini-unelte din Ţara Galilor – departe de împuşcături şi obuze –, dar şi-a păstrat în activitate cât de multe din magazine a putut. Probabil că a câştigat bine de pe urma soldaţilor, care călătoresc în general cu o monedă Gold Eagle[1] sau cu

[1] Monedă de aur valorând 10 dolari, ieşită între timp din circulaţie.

una mexicană de cincizeci de dolari, ca ultimă rezervă. Pe urmă, după încheierea păcii, Goldfinger s-a pus în mişcare. Şi-a cumpărat o locuinţă, o casă cam pretenţioasă, la Reculver, la gura de vărsare a Tamisei. De asemenea, a investit într-un trauler Brixham sănătos şi într-un Rolls Royce Silver Ghost – maşină blindată, construită pentru nu ştiu ce preşedinte sud-american care a fost omorât înainte să-i fie livrată. A înfiinţat o mică fabrică numită „Thanet Alloy Research" pe proprietatea aferentă casei sale, pentru care a angajat un metalurg neamţ, prizonier de război care nu voia să se întoarcă în Germania, şi şase docheri coreeni pe care i-a cules din Liverpool. Apoi, timp de zece ani, ştim doar că a făcut câte o călătorie anuală în India cu traulerul lui şi câteva călătorii pe an în Elveţia, cu maşina. A deschis o filială a firmei lui de aliaje în apropiere de Geneva. Şi-a păstrat magazinele în activitate, dar a renunţat să mai strângă el însuşi aurul, folosindu-l în schimb pe unul dintre coreeni, pe care l-a învăţat să şofeze. De acord, poate că domnul Goldfinger nu e un om foarte cinstit, dar se poartă bine şi păstrează relaţii bune cu poliţia, şi în contextul escrocheriilor mult mai bătătoare la ochi din toată ţara nimeni nu i-a acordat pic de atenţie.

Colonelul Smithers se întrerupse şi-l privi pe Bond cu un aer de scuză.

— Nu te plictisesc? Ţin să-ţi formezi o imagine despre ce fel de om e – liniştit, atent, grijuliu să respecte legile şi cu genul de motivaţie şi de hotărâre în urmărirea ţelului său pe care le admirăm cu toţii. Nici măcar n-am auzit de el decât când a avut parte de un mic ghinion. În vara anului 1954, traulerul lui, care se îndrepta spre casă venind din India, a eşuat pe ţărm la Goodwins; Goldfinger a vândut epava pe mai nimic Companiei de recuperare Dover. Când angajaţii acestei companii au început să demonteze ambarcaţiunea şi au ajuns la cală, au constatat că lemnăria structurii era impregnată cu un fel de pulbere cafenie pe care n-au putut-o recunoaşte. Au trimis un eşantion unui chimist din zonă, iar acesta a spus, spre surprinderea lor, că pulberea era aur. Nu te voi plictisi cu

formula, dar vezi dumneata, aurul poate fi dizolvat într-un amestec de acid clorhidric şi acid azotic, iar agenţii de neutralizare – dioxid de sulf sau acid oxalic – fac metalul să precipite sub forma unei pulberi cafenii. Această pulbere poate fi transformată la loc în lingouri de aur prin topire la circa o mie de grade Celsius. Trebuie să ai grijă cu clorul în formă gazoasă, dar în rest, procesul e simplu. Eh, şi nelipsitul băgăreţ de la compania de recuperare a mers cu bârfa la unul dintre angajaţii Vămii Dover, lucrurile şi-au urmat cursul firesc şi, prin intermediul poliţiei şi al CID, a ajuns la mine un raport, împreună cu o copie a documentelor de aprobare a încărcăturii pentru fiecare din călătoriile lui Goldfinger în India. Acestea prezentau toate încărcăturile drept bază minerală pulbere pentru îngrăşăminte agricole – absolut credibil, fiindcă în compoziţia îngrăşămintelor moderne se folosesc într-adevăr mici cantităţi din diferite metale. Întreaga imagine era limpede ca lumina zilei. Goldfinger rafina aurul vechi, îl transforma prin precipitare în pulberea asta cafenie şi o trimitea în India drept îngrăşământ. Dar am putut să-l acuzăm oficial? Nu! Am aruncat o privire pe tăcute la extrasele lui de cont şi la declaraţiile de impunere. Douăzeci de mii de lire sterline la banca Barclay din Ramsgate. Impozitul pe venit şi impozitul suplimentar plătite cu promptitudine în fiecare an. Cifrele arătau progresul firesc al unei afaceri bine gestionate cu bijuterii. Am deghizat doi agenţi ai Brigăzii Aur şi i-am trimis să bată la uşa fabricii de la Reculver a domnului Goldfinger. „Ne cerem scuze, domnule, o inspecţie de rutină a Departamentului de mică inginerie al Ministerului Muncii. Trebuie să ne asigurăm că sunt respectate legile privind siguranţa şi sănătatea în fabrici." „Intraţi, intraţi!" Domnul Goldfinger i-a primit cu braţele deschise. Ţine cont, se poate să-l fi prevenit directorul băncii sau altcineva, dar fabrica aceea era dedicată în întregime conceperii unui aliaj ieftin pentru uzul bijutierilor – se încercau metale nefolosite, ca aluminiul şi staniul, în locul cuprului, nichelului şi paladiului obişnuite care se utilizează în aliajele

de aur. Existau mici cantități de aur, desigur, și cuptoare cu capacitate de încălzire până la două mii de grade și așa mai departe, dar în definitiv, Goldfinger e bijutier și mic metalurg și toate astea erau întru totul corecte. Agenții Brigăzii Aur s-au retras, dezamăgiți, departamentul nostru juridic a decis că pulberea maro din lemnăria traulerului nu ajungea pentru o punere sub acuzare fără dovezi coroboratoare, și cam asta a fost totul, exceptând faptul că... (Smithers fluieră încet coada pipei) eu am menținut cazul deschis și am început să adulmec pe la băncile lumii.

Colonelul Smithers se opri. Murmurul marelui oraș pătrundea prin fereastra pe jumătate deschisă din spatele lui. Bond aruncă pe furiș o privire spre ceasul de la mână: ora cinci. Colonelul Smithers se ridică de pe scaun, își sprijini ambele mâini de masa de lucru și se aplecă în față.

— Mi-au trebuit cinci ani, domnule Bond, ca să aflu că, socotind în bani imediat accesibili, domnul Goldfinger e cel mai bogat om din Anglia. Are lingouri de aur în valoare de douăzeci de milioane de lire sterline, în casete de valori din bănci din Zurich, Nassau, Panama și New York. Și lingourile acelea, domnule Bond, nu provin din nicio monetărie. Nu poartă absolut niciun însemn oficial de origine. Sunt lingouri pe care le-a obținut domnul Goldfinger însuși. Am făcut un drum cu avionul la Nassau și am aruncat o privire lingourilor în valoare de aproximativ cinci milioane de lire sterline pe care le ține acolo, în seifurile Băncii Regale a Canadei. În mod ciudat, la fel ca toți artiștii, nu s-a putut abține de la semnarea operei sale. E nevoie de microscop ca să vezi, dar pe fiecare lingou al lui Goldfinger a fost scrijelită undeva o minusculă literă Z. Și aurul acela, sau cel puțin cea mai mare parte a lui, aparține Angliei. Banca nu poate face nimic în privința asta, așa că-ți cerem să faci așa încât domnul Goldfinger să-și primească pedeapsa cuvenită și să recuperezi aurul acela. Ai cunoștință despre criza monetară și dobânzile mari ale băncilor? Firește că da. Ei bine, Anglia are foarte mare nevoie de aurul acela – cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Capitolul 7

Reflecții într-un Aston Martin DB III

Bond îl urmă pe colonelul Smithers spre lift şi, în timp ce-l aşteptau, aruncă o privire pe fereastra cea înaltă de la capătul coridorului. Se uita în puțul adânc al curții din spate a Băncii. Un camion ciocolatiu îngrijit, fără nicio siglă, intrase în curte pe poarta triplă de oțel, iar acum se descărcau din el cutii pătrate de carton, care erau puse pe o bandă transportoare scurtă ce dispărea în măruntaiele băncii. Colonelul Smithers veni la fereastră şi comentă:

— Bancnote de cinci. Proaspăt sosite de la imprimeria noastră de la Loughton.

Liftul sosi şi cei doi urcară. Bond remarcă:

— Nu mă prea impresionează cele noi. Arată exact la fel ca banii oricărei alte țări. Cele vechi erau cea mai frumoasă bancnotă din lume.

Traversară holul de la intrare, acum slab luminat şi pustiu.

— La drept vorbind, sunt de acord cu dumneata, zise colonelul Smithers. Necazul a fost acela că falsurile executate de Reichsbank[1] în timpul războiului erau prea al naibii de bune. Când ruşii au ocupat Berlinul, prada lor de război a inclus matrițele respective. Am cerut Băncii Narodnîi să ni le dea, însă aceasta a refuzat să renunțe la ele, aşa că am decis, împreună cu Trezoreria, că e pur şi simplu prea periculos. Dacă ar fi dorit, Moscova ar fi putut în orice clipă să declanşeze un atac major asupra

[1] Banca centrală a Germaniei în perioada 1876–1945.

bancnotei noastre. A trebuit neapărat să retragem din circulație vechile bancnote de cinci. Cele noi n-arată cine știe ce, dar cel puțin vor fi al naibii de greu de falsificat.

Paznicul de noapte le deschise ușa și ieșiră pe trepte. Strada Threadneedle era aproape pustie. Lunga noapte a metropolei începea. Bond își luă la revedere de la colonelul Smithers și porni spre stația de metrou. Nu se gândise niciodată prea mult la Banca Angliei, însă acum, că fusese înăuntrul ei, hotărî că bătrâna doamnă de pe strada Threadneedle o fi fost ea bătrână, dar tot mai avea dinți cu care să muște.

Primise instrucțiuni să se prezinte la M. la ora șase, ca să-și dea raportul, ceea ce și făcu. Fața lui M. nu mai era trandafirie și lucioasă; ziua lungă de lucru o zbuciumase, o încordase, o făcuse să se împuțineze cumva. Când intră și se așeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei de lucru, Bond observă efortul conștient pe care M. îl făcu pentru a-și limpezi mintea și a se confrunta cu noua problemă pe care acea zi i-o arunca în brațe. M. se îndreptă de spate pe scaun și întinse mâna după pipă, întrebând monosilabic:

— Ei?

Bond cunoștea falsul spirit beligerant al acelei silabe răstite. Îi relată esența poveștii în mai puțin de cinci minute. După ce termină, M. rosti îngândurat:

— Presupun că va trebui să acceptăm. Nu pricep o lotă despre lira sterlină, dobânzile bancare și tot restul, însă toată lumea pare să le ia al naibii de în serios. Eu unul aș fi crezut că puterea lirei depinde de cât de mult muncim cu toții, nu de cât aur avem. Nemții n-aveau prea mult aur după război, și uite unde au ajuns în zece ani! Totuși, probabil că ăsta e un răspuns prea facil pentru politicieni – sau mai degrabă prea dificil. Ai vreo idee cum să-l abordezi pe individul ăsta, Goldfinger? Există vreo cale de a te apropia de el, să te oferi să faci vreo treabă murdară în locul lui sau altceva similar?

Bond replică la fel de îngândurat:

— N-aș ajunge nicăieri dacă l-aș linguși, i-aș cere o slujbă sau altceva de felul ăsta, domnule. Aș zice că e genul de om care-i respectă doar pe cei mai duri sau mai deștepți decât el. I-am administrat o lecție aspră și

singurul mesaj pe care l-am primit de la el a fost acela că ar vrea să jucăm golf împreună. Poate că ar fi bine să fac chiar asta.

— Grozav mod de petrecere a timpului pentru unul dintre cei mai buni oameni ai mei! comentă M. cu un sarcasm obosit, resemnat. În regulă, dă-i drumul. Dar dacă ceea ce spui e corect, ai face bine să ai grijă să-l învingi. Ce poveste de acoperire vei avea?

Bond ridică din umeri.

— Nu m-am gândit, domnule. Poate că ar fi bine să mă gândesc să plec de la Universal Export. N-am niciun viitor acolo. Îmi iau o vacanță ca să explorez. Mă bate gândul să emigrez în Canada. M-am săturat de viața de aici. Ceva în genul acesta. Dar poate că ar fi bine să joc după cum cad cărțile. N-aș crede că e omul ușor de păcălit.

— Bine. Raportează cum decurg lucrurile. Și să nu crezi că nu mă interesează cazul ăsta!

Vocea lui M. se schimbase, la fel și expresia feței lui: ochii aveau o expresie imperativă, poruncitoare.

— Îți voi da singura informație pe care nu ți-a dat-o Banca. Întâmplarea face să știu și eu cum arată lingourile de aur ale domnului Goldfinger. De fapt, am pus mâna pe unul chiar azi – cu Z-ul scrijelit cu tot. Lingoul a sosit împreună cu captura noastră de săptămâna trecută, când biroul directorului rezident din Tanger al Țării Roșii „a luat foc". Probabil că ai văzut telegramele. Ei bine, e al douăzecilea lingou de aur de felul acesta care ne-a ieșit în cale de la război încoace.

Bond îl întrerupse:

— Dar lingoul acela din Tanger a ieșit din seiful SMERȘ!

— Întocmai. Am verificat: toate celelalte nouăsprezece lingouri cu Z-ul scrijelit au fost luate de la agenți operaționali ai SMERȘ.

După o scurtă tăcere, M. remarcă blajin:

— Știi, zero-zero șapte, nu m-ar surprinde absolut deloc dacă Goldfinger s-ar dovedi a fi bancherul străin, trezorierul, ca să spun așa, al SMERȘ.

James Bond îmboldi automobilul Aston Martin DB III pe ultimul kilometru și jumătate de drum drept,

după care trecu în viteza a treia şi apoi în a doua ca să urce dealul scund înainte de intrarea în inevitabilul trafic cu viteza melcului din Rochester. Strunit de gheara de catifea a discurilor de frână frontale, motorul îşi mârâi protestul cu un pârâit uşor al ţevilor de eşapament gemene. Bond trecu iarăşi în viteza a treia, reuşi să prindă pe verde semaforul de la poala dealului şi se încadră resemnat la capătul cozii ce avea să se târască timp de un sfert de oră – dacă avea noroc – prin întinsele oraşe Rochester şi Chatham. Trecu în viteza a doua şi rămase acolo, lăsând maşina în ralanti. Luă de pe scaunul pasagerului tabachera mare, din alamă roşie, cu ţigări Morland, scoase una şi o aprinse cu bricheta din bord.

Alesese autostrada A2 în locul autostrăzii A20 ca să ajungă la destinaţia lui, Sandwich, fiindcă voia să arunce o privire rapidă la teritoriul lui Goldfinger – Reculver şi întinderea melancolică, pustie a Tamisei pe care Goldfinger şi le alesese drept reşedinţă. După aceea va traversa Insula Thanet până la Ramsgate, îşi va lăsa geanta la hotelul Channel Packet, va lua un prânz timpuriu şi va pleca mai departe spre Sandwich.

Maşina provenea din parcul auto al Serviciului Secret. I se oferise acel Aston Martin sau un Jaguar 3.4. Alesese Aston Martinul. Oricare din cele două maşini ar fi potrivit cu acoperirea lui – cea de bărbat tânăr înstărit şi aventuros, iubitor al lucrurilor de calitate. Aston Martinul DB III avea însă avantajul unui permis temporar de import auto actualizat, o culoare discretă – cenuşiu militar – şi anumite caracteristici suplimentare care ar fi putut să se dovedească utile. Între acestea se numărau comutatoare care modificau tipul şi culoarea farurilor din faţă şi din spate, în caz că urmărea sau era urmărit pe timp de noapte, bare de protecţie de oţel armat în faţă şi-n spate, în caz că era nevoit să izbească altă maşină, un Colt de calibrul .45 cu ţeavă lungă într-un compartiment ascuns sub scaunul şoferului, un aparat de recepţie radio acordat pe o anumită frecvenţă pentru a recepţiona semnalele unui dispozitiv numit Homer şi spaţii ascunse din belşug, care i-ar fi păcălit pe majoritatea funcţionarilor vamali.

Bond sesiză un prilej favorabil şi avansă cincizeci de metri în coloană, strecurându-se în spaţiul de zece metri lăsat liber de o berlină de familie cu reacţii încete. Bărbatul de la volan, care purta însemnul infailibil al şoferului prost – o şapcă trântită chiar în creştetul capului –, claxonă mânios. Bond scoase mâna pe geam şi ridică un pumn încleştat enigmatic. Claxonatul încetă.

„Ia să vedem, cum e cu teoria lui M.?" îşi zise el. Avea logică. Incompetenţa ruşilor în privinţa remunerării oamenilor lor era notorie. Centrele lor rămâneau mereu fără fonduri, iar angajaţii trimiteau plângeri la Moscova cum că nu-şi pot permite o masă ca lumea. Poate că SMERŞ nu putea obţine fondurile necesare de la Ministerul securităţii interne. Sau poate că Ministerul securităţii interne nu putea obţine fondurile de la Ministerul finanţelor. Dar era mereu la fel: probleme nesfârşite cu banii, care duceau la oportunităţi ratate, promisiuni încălcate şi timp radio periculos, irosit. Ar fi fost logic să existe un creier financiar iscusit undeva, în afara graniţelor Rusiei, care putea nu doar să trimită fonduri centrelor, ci şi, în acest caz, să obţină profituri suficient de mari încât să asigure funcţionarea centrelor SMERŞ din străinătate fără niciun sprijin financiar din Moscova. Şi nu doar atât. În mod colateral, Goldfinger vătăma considerabil baza monetară a unei ţări inamice. Dacă aşa stăteau lucrurile, era ceva tipic pentru SMERŞ: o stratagemă strălucită, executată la perfecţie de un om remarcabil. Şi asta, reflectă Bond urcând în muget de motor dealul spre Chatham şi lăsând în urmă o duzină de maşini, ar explica în parte lăcomia lui Goldfinger de a face mereu mai mulţi şi mai mulţi bani. Devotamentul faţă de cauză, faţă de SMERŞ şi, poate, momeala Ordinului Lenin fluturată în faţa lui ca premiu ar fi stimulentul pentru a pune mâna chiar şi pe zece, douăzeci de mii de dolari atunci când şansele erau de partea lui ori puteau fi ajustate aşa încât să-l favorizeze. Fondurile pentru Revoluţia Roşie, pentru disciplina prin frică ce constituia specialitatea aparte a SMERŞ, nu puteau fi niciodată destul de mari. Goldfinger nu făcea bani pentru sine, ci pentru cucerirea lumii! Riscul minor de a fi descoperit, cum i se întâmplase cu Bond, nu însemna nimic. De ce să

însemne? Ce pedeapsă putea obține Banca Angliei pentru el chiar și dacă-i scotea la iveală absolut toate operațiunile din trecut? Doi ani de închisoare? Trei?

Traficul începu să se rărească la periferia orașului Gillingham. Bond reluă șofatul activ, dar potolit, fără să se grăbească, depănându-și gândurile în timp ce mâinile și tălpile lui își derulau reacțiile automate.

Așadar, în 1937, SMERȘ trebuie să-l fi trimis pe Goldfinger din țară cu centura cu aur în jurul taliei sale tinere. Își demonstrase aptitudinile speciale, înclinația spre câștig, în timpul instruirii la școala de spioni din Leningrad. I s-a spus că va avea loc un război și că trebuie să-și găsească un loc stabil și să înceapă să acumuleze discret avere. Goldfinger nu avea voie să-și mânjească vreodată mâinile, să se întâlnească vreodată cu un agent, să primească ori să trimită vreodată un mesaj. Probabil că fusese convenit un aranjament stabil. „Vauxhall din 1939 la mâna a doua. Prima ofertă de 1 000 lire va fi acceptată", „Rover în stare perfectă, 2 000 lire", „Bentley, 5 000 lire". De fiecare dată un anunț care să nu atragă atenția sau corespondență. Prețurile vor fi prea mari, iar descrierea, insuficientă. La rubrica de anunțuri personale din *The Times*, poate. Și Goldfinger lăsa, ascultător, lingoul de aur în valoare de două mii de lire sau de cinci mii de lire într-una din numeroasele, foarte numeroasele ascunzători care fuseseră stabilite în Moscova înainte de plecarea sa. Un anumit pod, un copac scorburos, sub o piatră într-un pârâu de undeva, oriunde în Anglia. Și nu se întorcea niciodată, sub nicio formă, la acea ascunzătoare. Depindea de Moscova să se îngrijească de ridicarea comorii ascunse de către un agent. Mai târziu, după război, când prosperitatea lui Goldfinger a luat proporții, când a devenit un om important, ascunzătorile n-au mai fost poduri și copaci. Acum i se transmiteau date și numere de casete de valori ori de compartimente pentru bagaje din gări și autogări. Chiar și așa, regula ca Goldfinger să nu se întoarcă niciodată în locul respectiv, să nu se pună în pericol niciodată, rămăsese valabilă. Poate că-și primea instrucțiunile o dată pe an, la o întâlnire „întâmplătoare" în vreun parc, printr-o scrisoare strecurată în buzunarul lui într-o călătorie cu trenul. Însă de fiecare

dată era vorba de lingouri de aur, anonime, imposibil de urmărit înapoi la sursă dacă se întâmpla să fie capturate – cu excepția micului Z pe care vanitatea îl îndemnase să-l scrijelească pe opera lui şi peste care se întâmplase să dea un câine de pază neinteresant de la Banca Angliei, pe nume colonelul Smithers, în timp ce-şi făcea datoria.

Bond trecea acum printre nesfârşitele livezi ale pomicultorilor din Faversham. Soarele ieşise din smogul Londrei şi în stânga, departe, se zărea luciul Tamisei. Pe fluviu era circulație – petroliere lungi şi lucioase, vapoare comerciale bondoace, veliere olandeze antediluviene. Bond ieşi de pe şoseaua spre Canterbury şi trecu pe autostrada nepotrivit de lată ce traversează lumea ieftină a proprietăților de vacanță presărate cu bungalouri – Whitstable, Herne Bay, Birchington, Margate. Continua să ruleze alene, cu doar optzeci de kilometri la oră, cu mâinile ținând uşor volanul ca de maşină de curse, ascultând torsul relaxat al eşapamentului şi îmbinând laolaltă crâmpeiele de idei din mintea sa aşa cum făcuse cu două nopți înainte cu chipul lui Goldfinger pe Identicast.

În timp ce pompa un milion, două milioane de lire pe an în gura însângerată a SMERŞ, reflectă Bond, Goldfinger îşi sporea totodată şi rezervele, lucra cu ele, le făcea să lucreze în slujba lui ori de câte ori şansa îi surâdea, acumulând surplusul pentru ziua când trompetele vor suna la Kremlin şi fiecare dram de aur va fi mobilizat. Şi nimeni din afara Moscovei nu supraveghease procesul, nimeni nu bănuia că Goldfinger – bijutierul, metalurgul, rezidentul oraşelor Reculver şi Nassau, membrul respectat al clubului Blades şi al clubului de golf Royal St. Marks din Sandwich – era unul dintre cei mai mari conspiratori din toate timpurile, că finanțase uciderea a sute de victime ale SMERŞ, poate mii, pretutindeni în lume. SMERŞ, „Smiert şpionam", adică „Moarte spionilor" – aparatul criminal al Înaltului Prezidiu! Şi numai M. bănuia acest lucru, numai Bond îl ştia. Şi iată-l pe Bond, propulsat împotriva acestui om de o serie de întâmplări accidentale, o suită de coincidențe care începuse cu defectarea unui avion de cealaltă parte a lumii. Zâmbi mohorât pentru sine. Cât de des se întâmplase acelaşi lucru în profesia lui – mica ghindă a coincidenței ce creştea

subit, devenind stejarul puternic ale cărui ramuri întunecau cerul? Şi acum pornea încă o dată să doboare cumplita vegetaţie aberantă. Cu ce? Cu o geantă cu crose de golf?!

Un Ford Popular revopsit în albastru azuriu, cu oglinzi mari, cu dosul galben, înainta cuminte în faţa lui, pe mijlocul drumului. Bond apăsă mecanic claxonul de două ori, scurt, politicos. Nicio reacţie: Fordul merse mai departe cu şaizeci şi cinci la oră. De ce ar vrea cineva să ruleze mai repede decât acea viteză respectabilă? Fordul, cu silueta-i bondoacă, rămase încăpăţânat pe traiectoria lui. Bond claxonă cu putere, aşteptându-se ca maşina cealaltă să vireze, şi se văzu nevoit să atingă frânele când aceasta nu se clinti. Naiba să-l ia pe şofer! Fireşte! Obişnuita siluetă încordată, cu mâinile prea sus pe volan şi cu inevitabila pălărie, de astă dată una deosebit de urâtă, neagră, cu calotă rotundă şi boruri înguste, răsucite în sus, aşezată drept în creştetul capului lunguieţ. „Eh, nu el face ulcer!" îşi zise Bond. Trecu într-o viteză inferioară şi depăşi disprețuitor pe interior. Idiot caraghios!

După alţi opt kilometri, Bond ieşi din lumea de o frumuseţe delicată a Heme Bay. De undeva, din dreapta se auzea uruitul aeroportului militar Manston. O formaţie de trei avioane Super Sabre venea la aterizare; apărură mai jos de orizont, în dreapta lui, de parcă plonjau direct în pământ. Atent doar pe jumătate, Bond auzi mugetul motoarelor cu reacţie când avioanele aterizară şi rulară pe pistă, până în hangar. Ajunse la o răscruce de drumuri. Spre stânga, indicatorul spunea RECULVER, iar sub el se afla semnul convenţional străvechi ce indica monumentele istorice, pentru biserica din Reculver. Încetini, dar nu se opri. Nu intenţiona să zăbovească. Merse mai departe, încet, privind cu atenţie. Linia ţărmului era prea expusă pentru ca un trauler să poată face altceva decât să ancoreze sau să eşueze. Probabil că Goldfinger folosise micul şi liniştitul port Ramsgate, unde agenţii vamali şi poliţia urmăreau doar coniacul adus din Franţa. Între şosea şi ţărm era un pâlc des de copaci, dincolo de care se întrezăreau acoperişuri şi un coş de fum industrial, de mărime medie, din care ieşea un fir de fum uşor sau de abur. Probabil că asta era tot. În scurt timp ajunse la

poarta unei alei de acces lungi; pe o tăbliță autoritară, dar discretă scria „THANET ALLOYS", iar dedesubt: „INTRAREA INTERZISĂ, EXCEPTÂND ÎN INTERES DE AFACERI". Totul era foarte respectabil. Bond merse încet mai departe, dar nu mai exista nimic de văzut. Coti pe primul drum spre dreapta, ce traversa podișul Manston, și se îndrepta spre Ramsgate.

Era ora douăsprezece. Bond își inspectă camera, o cameră cu pat dublu și baie aflată la ultimul etaj al hotelului Channel Packet, își despachetă puținele lucruri și coborî în barul unde se serveau și gustări; acolo bău o votcă tonică și mâncă două excelente sandvișuri cu șuncă și cu muștar din belșug. Apoi urcă din nou în mașină și porni încet spre clubul de golf Royal St. Marks din Sandwich.

Cu crosele după el, Bond intră în magazinul jucătorului profesionist, angajat al clubului, și-i traversă până la atelier. Alfred Blacking înșuruba un mâner nou la o crosă lungă, cu capul lat.

— Salutare, Alfred!

Profesionistul ridică imediat privirea și pe chipul lui tăbăcit, ars de soare apăru un zâmbet larg.

— Ce să vezi, e chiar domnul James!

Dădură noroc.

— Cred că au trecut cincisprezece, douăzeci de ani! zise Blacking. Ce vă aduce aici, domnule? Cineva îmi spunea chiar deunăzi că sunteți în serviciul diplomatic sau așa ceva. Mereu în străinătate. N-am mai pomenit așa ceva! Aceeași lovitură plată, domnule?

Alfred Blacking își prinse mâinile una într-alta și mimă o curbă descendentă joasă, plată.

— Mă tem că da, Alfred! N-am găsit niciodată timp să mă dezvăț de ea. Ce mai fac doamna Blacking și Cecil?

— N-am de ce să mă plâng, domnule. Cecil a ieșit pe locul doi în Campionatul din Kent, anul trecut. Anul ăsta ar trebui să câștige, dacă ar putea să mai iasă din magazin și să petreacă mai mult timp pe teren.

Bond își sprijini crosele de perete. Revenirea îi dădea o senzație plăcută. Totul era exact ca pe vremuri. Existase o perioadă, în adolescența lui, când juca două partide pe zi, în fiecare zi a săptămânii, la St. Marks.

Blackling voise mereu să-l ia sub aripa lui. „Puțin exercițiu, domnule James, și ai scăpa de handicap! Nu glumesc, chiar ai scăpa. Pentru ce vrei să rămâi la șasele acela? Ai tot ce-ți trebuie, te încurcă doar lovitura aceea plată și faptul că vrei să lovești mingea de să n-o mai vezi, când asta n-are niciun rost. Și ai temperamentul potrivit! Doi ani, poate numai unul, și ai intra în competițiile pentru amatori!" Dar ceva îi spusese lui Bond că-n viața lui nu va exista prea mult golf și că, dacă-i plăcea sportul, ar face bine să uite de lecții și pur și simplu să joace cât de mult posibil. Da, trecuseră vreo douăzeci de ani de când jucase ultima oară la St. Marks. Nu se mai întorsese – nici măcar după afacerea aceea sângeroasă cu racheta Moonraker, la Kingsdown, șaisprezece kilometri mai la sud, pe coastă. Poate că sentimentalismul îl împiedicase. După St. Marks jucase mult golf la sfârșit de săptămână, când era cantonat la sediu, dar întotdeauna pe terenurile din preajma Londrei – Huntercombe, Swinley, Sunningdale, terenurile din Berkshire. Handicapul lui crescuse la nouă, dar era un nouă autentic – așa și trebuia să fie, date fiind partidele în care alegea să joace – cele cu pariuri Nassau[1] de zece lire, cu indivizi duri și veseli, oricând dornici să bea cu tine două, trei pahare cu rachiu dulce, aromat cu chimen, după prânz.

— Sunt șanse să fac o partidă, Alfred?

Profesionistul aruncă o privire pe fereastra din fund, ce dădea spre spațiul de parcare din jurul portdrapelului înalt și clătină din cap.

— Nu prea mari, domnule. În perioada asta a anului nu vin prea mulți jucători în mijlocul săptămânii.

— Dar dumneata?

— Regret, domnule, dar am o rezervare făcută. Joc cu un membru. Un aranjament regulat: în fiecare zi, la ora două. Și problema e că Cecil a plecat la Princes ca să exerseze pentru campionat. Ce încurcătură teribilă! (Alfred nu folosea niciodată înjurături mai tari de atât.) Uite-așa se întâmplă! Cât stați, domnule?

[1] Pariul clasic și cel mai popular în golf, alcătuit din trei pariuri separate – pe cel mai bun scor la primele nouă găuri, la ultimele nouă și la toate optsprezece la un loc.

— Nu prea mult. N-are importanță, am să bat mingea pe teren cu un om de mingi. Cine-i individul ăsta cu care joci?

— Un domn Goldfinger, răspunse Alfred cu un aer descurajator.

— A, Goldfinger! Îl știu. Ne-am întâlnit nu demult în America.

— Într-adevăr, domnule?

Evident, lui Alfred îi venea greu să creadă că-l cunoaște cineva pe domnul Goldfinger. Urmări cu atenție fața lui Bond, să-i prindă eventuala reacție ulterioară.

— E bun? întrebă acesta.

— Așa și-așa, domnule. Se descurcă destul de bine, pornind de la nouă.

— Trebuie că-și ia jocul foarte în serios, dacă joacă cu dumneata zilnic.

— Eh, da, domnule.

Pe chipul profesionistului apăru o expresie pe care Bond și-o amintea foarte bine și care voia să spună că Blacking are o părere nefavorabilă despre un anumit membru, dar că e un slujitor prea bun al clubului ca să și-o exprime. Bond zâmbi.

— Nu te-ai schimbat, Alfred! De fapt, vrei să spui că nimeni altcineva nu acceptă să joace cu el. Îl ții minte pe Farquharson? Cel mai încet jucător din Anglia! Îmi amintesc cum jucai mai mereu cu el, acum vreo douăzeci de ani. Haide, sincer, care-i problema cu Goldfinger?

Profesionistul râse.

— Dumneavoastră nu v-ați schimbat, domnule James! Ați fost mereu teribil de curios. (Se apropie cu un pas și coborî vocea.) Adevărul este, domnule, că unii membri sunt de părere că domnul Goldfinger e o idee cam prea norocos. Știți dumneavoastră, îmbunătățește poziția mingii și așa mai departe.

Profesionistul luă crosa cu capul lat, adoptă poziția pentru lovitură, privi spre o gaură imaginară și începu să lovească repetat podeaua cu capul crosei, de parcă s-ar fi concentrat asupra unei mingi imaginare.

— „Ia să vedem, e poziția potrivită pentru o lovitură cu crosa 2 de lemn? Ce crezi, băiete?" (Alfred Blacking chicoti.) Ei bine, sigur că la vremea când termină el de

ciomăgit terenul în spatele mingii, mingea s-a ridicat cu doi, trei centimetri şi e într-adevăr poziţia potrivită pentru crosa 2 de lemn.

Chipul lui redeveni impenetrabil şi spuse neutru:

— Dar astea sunt doar bârfe, domnule. Eu n-am văzut niciodată nimic. Un gentleman cu vorbă potolită. Are o casă la Reculver. Obişnuia să vină foarte des aici, dar în ultimii câţiva ani vine în Anglia doar câteva săptămâni la rând. Sună şi întreabă dacă există cineva amator să facă o partidă, iar când nu e nimeni ne angajează pe Cecil sau pe mine. A sunat azi dimineaţă şi a întrebat dacă e cineva la club. Se întâmplă câteodată să apară câte un străin. (Alfred Blacking îl privi întrebător pe Bond.) Aţi vrea să jucaţi cu el în după-amiaza asta? Ar părea ciudat să vă aflaţi aici şi să n-aveţi cu cine juca, plus că-l cunoaşteţi. Ar putea crede că încerc să-l păstrez pentru mine sau mai ştiu eu ce. Asta nu s-ar cuveni.

— Prostii, Alfred! Trebuie să-ţi câştigi pâinea. Ce-ar fi să jucăm în trei?

— El refuză partidele în trei, domnule, zice că sunt prea încete. Sunt de acord cu el. Şi nu vă faceţi griji pentru salariul meu, e multă treabă în atelier şi m-aş bucura să am o după-amiază în care să mă ocup de ea.

Alfred Blacking se uită la ceas.

— Trebuie să apară din clipă-n clipă. Am un om de mingi pentru dumneavoastră. Îl mai ţineţi minte pe Hawker? Acelaşi Hawker dintotdeauna, zise el râzând indulgent. Se va bucura şi el să vă vadă din nou aici.

— Mulţumesc, Alfred! M-ar interesa să văd cum joacă individul ăsta. Dar ce-ar fi să procedăm în felul următor? Spune-i că am venit să dau la făcut o crosă. Fost membru, obişnuiam să joc aici înainte de război. Şi oricum, am nevoie de o crosă nouă numărul patru, cu cap de lemn. Cea veche de la dumneata începe să se cam şubrezească. Poartă-te degajat; nu-i spune că mi-ai anunţat prezenţa lui prin zonă. Eu voi rămâne în atelier, ca să aibă posibilitatea să aleagă fără să mă jignească. Poate că nu-i va plăcea mutra mea sau mai ştiu eu ce. În regulă?

— Foarte bine, domnule James. Lăsaţi totul în seama mea. Soseşte maşina lui, domnule!

Blacking arătă pe fereastră. La opt sute de metri distanță, o mașină de un galben intens ieșea de pe șosea, intrând pe aleea de acces privată.

— Ciudat arată mașinăria! comentă Blacking. Genul de automobil pe care-l vedeam pe-aici când eram copil.

Bond privi bătrânul Silver Ghost cum înaintează maiestuos pe alee, spre club. Era o frumusețe! Soarele scânteia pe radiatorul argintiu și pe scutul de aluminiu aflat sub parbrizul perpendicular, înalt ca o faleză stâncoasă. Portbagajul de pe acoperișul limuzinei cu caroserie greoaie, atât de urâtă cu douăzeci de ani în urmă și atât de straniu de frumoasă în prezent, era din alamă lustruită, la fel și cele două faruri frontale Lucas „King of the Road" ce priveau cu mare aroganță la drumul din fața lor, și gura largă a vechiului claxon cu pară de cauciuc. Exceptând acoperișul negru și dungile negre ale caroseriei și ale portierelor curbate, mai jos de geamuri, toată mașina era vopsită într-un galben de primulă. Lui Bond îi trecu prin minte că se putea ca președintele sud-american să fi cerut să fie făcută după modelul celebrei serii de mașini galbene în care călătorea lordul Lonsdale spre Derby și spre Ascot.

Și acum? Pe scaunul șoferului ședea o siluetă îmbrăcată într-un pardesiu cafea cu lapte și șapcă asortată, fața mare și rotundă fiind ascunsă de ochelarii de șofer cu rame negre. Alături de el ședea o siluetă scundă și îndesată, îmbrăcată în negru, cu o pălărie cu calotă rotundă și boruri mici, răsfrânte, așezată drept în creștetul capului. Cele două siluete priveau țintă în față, cu o imobilitate ciudată. Era aproape ca și cum ar fi condus un dric.

Mașina se apropia. Cele șase perechi de ochi – ochii celor doi bărbați și marile faruri gemene ale mașinii – păreau să privească direct prin ferestruică, în ochii lui Bond. Acesta făcu instinctiv câțiva pași în adâncul întunecos al atelierului. Remarcă mișcarea și zâmbi în sinea lui. Luă o crosă de așezat mingea pe suport, ce aparținea cine știe cui, se aplecă și se concentră meditativ asupra unui nod din dușumeaua de lemn.

Partea a doua: Coincidență

Capitolul 8

Partidă cu miză maximă

— Bună ziua, Blacking. Eşti gata? (Vocea era detaşată şi autoritară.) Văd că e o maşină afară. Cineva care vrea să joace o partidă?

— Nu sunt sigur, domnule. E un fost membru care a venit să dea la făcut o crosă. Aţi vrea să-l întreb, domnule?

— Cine e? Cum îl cheamă?

Bond zâmbi sumbru şi ciuli urechile. Voia să surprindă fiecare inflexiune.

— Un domn, Bond, domnule.

După o scurtă tăcere, vocea, care nu se schimbase, ci exprima un interes politicos, rosti:

— Bond? Am întâlnit un tip pe nume Bond deunăzi. Care-i e prenumele?

— James, domnule.

— A, da!

După o pauză mai lungă:

— Ştie că sunt aici?

Bond aproape că simţea cum iscodesc antenele lui Goldfinger situaţia.

— E în atelier, domnule. Poate că v-a văzut maşina când aţi venit.

„Alfred n-a spus o minciună în viaţa lui, îşi zise Bond. N-are să înceapă acum."

— Ar putea fi o idee... Cum joacă individul? Ce handicap are? întrebă Goldfinger pe un ton mai relaxat – voia ceva de la Alfred Blacking, nişte informaţii.

— Când era flăcău era destul de bun, domnule. De atunci nu l-am mai văzut cum joacă.

— Hm...

Bond simți cum celălalt cântărește totul; din câte mirosea el, momeala va fi înghițită. Băgă mâna în geanta cu crose, o scoase pe cea lungă, cu capul lat şi se apucă să-i frece mânerul cu o bucată de şelac, zicându-şi că ar face bine să pară ocupat. Se auzi scârțâitul unei duşumele în magazin. El îşi văzu de lustruit cu hărnicie, cu spatele spre uşa deschisă.

— Cred că ne-am mai întâlnit, rosti din prag vocea scăzută, neutră.

Bond privi iute peste umăr.

— Doamne, m-ai speriat! (Se prefăcu că începe să-l recunoască.) O, e Gold... Goldman... ăă... Goldfinger?

Nădăjduia că să nu fi fost excesiv de teatral. Rosti cu o undă de antipatie sau de neîncredere:

— De unde-ai răsărit?

— Ți-am spus că joc aici. Mai ții minte?

Goldfinger se uita la el cu viclenie; deschise larg ochii şi privirea radiografică pătrunse până-n fundul țestei lui Bond.

— Nu.

— Nu ți-a transmis domnişoara Masterton mesajul meu?

— Nu. Care era mesajul?

— Spuneam că voi veni încoace şi că mi-ar plăcea să joc o partidă de golf cu dumneata.

— Aha! Păi bine, trebuie să jucăm într-o bună zi, replică Bond cu o politețe rece.

— Urma să joc cu profesionistul, dar voi juca în schimb cu dumneata.

Goldfinger afirma o stare de fapt; nu exista îndoială că muşcase momeala. Acum, Bond trebuia să se prefacă greu de convins.

— De ce nu altă dată? Am venit să comand o crosă şi oricum, îmi lipseşte exercițiul. Probabil că nu există un om de mingi disponibil.

Se purta cât de nepoliticos putea, arătând clar că ultimul lucru pe care-l dorea era să joace cu Goldfinger.

— Nici eu n-am jucat de câtva timp.

„Mincinos afurisit!" îşi zise Bond.

— Comandarea unei crose îți va lua câteva clipe. (Goldfinger se întoarse în magazin.) Blacking, ai un om de mingi pentru domnul Bond?

— Da, domnule.

— Atunci rămâne stabilit.

Bond băgă fără chef crosa lungă, cu capul plat înapoi în geantă şi zise:

— Eh, în regulă.

Apoi îi veni în minte o ultimă cale de a-l descuraja pe Goldfinger şi continuă dur:

— Dar te avertizez că-mi place să joc pe bani! Nu mă ostenesc să alerg după o minge doar pentru că e distractiv.

Se simți mulțumit de personajul pe care şi-l construia. Văzuse oare în ochii spălăciți o licărire de triumf, mascată rapid? Goldfinger replică indiferent:

— N-am absolut nimic împotrivă. Pariem pe oricât vrei. Dincolo de handicap, fireşte. Dacă nu mă înşel, spuneai că ai nouă.

— Da.

— Unde, dacă-mi permiți să te întreb? zise Goldfinger grijuliu.

— La Huntercombe.

Bond avea handicap nouă şi la Sunningdale, însă terenul de la Huntercombe era mai uşor; handicapul nouă la Huntercombe n-avea să-l sperie pe Goldfinger.

— Şi eu am tot nouă. Aici. Declarat de comisie. Aşa că va fi un joc de la egal la egal. De acord?

— Vei fi prea bun pentru mine, replică Bond ridicând din umeri.

— Mă îndoiesc. Totuşi... să-ți spun ce-am să fac, zise Goldfinger fără ocol. Suma aceea de bani pe care mi-ai luat-o în Miami, mai ții minte? Cifra cea mare era zece. Îmi place să risc. Îmi va prinde bine să trebuiască să mă străduiesc. Joc cu dumneata pe dublul sumei sau deloc!

— E prea mult, zise Bond cu indiferență.

Apoi, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, ca şi cum s-ar fi gândit că ar putea să câştige, rosti cu doza potrivită de viclenie amestecată cu şovăială:

— Firește, se poate spune că aceia au fost „bani găsiți". N-am să le simt lipsa dacă rămân fără ei. Bine, fie, în regulă! Ce se câștigă ușor se și pierde ușor. Partidă la paritate. Zece mii de dolari să fie!

Goldfinger se întoarse cu spatele și spuse, cu o dulceață subită în vocea seacă:

— Înseamnă că am aranjat totul, domnule Blacking. Mulțumesc mult! Treci onorariul dumitale în contul meu. Regret că ne vom rata partida. Acum, să plătesc pentru omul de mingi.

Alfred Blacking intră în atelier, luă crosele lui Bond și-l privi drept în ochi.

— Țineți minte ce v-am spus, domnule. (Închise un ochi, apoi îl redeschise.) Mă refer la lovitura aceea plată a dumneavoastră. Trebuie supravegheată – tot timpul!

Bond îi zâmbi. Alfred avea urechi agere; poate că nu prinsese suma, dar știa că, într-un fel sau altul, partida va fi esențială.

— Mulțumesc, Alfred, nu voi uita. Patru mingi Penfold – cu inimi pe ele. Și o duzină de suporturi pentru minge. Mă întorc într-o clipă.

Bond traversă magazinul și se duse la mașina lui.

Bărbatul cu pălărie cu calotă rotundă lustruia accesoriile metalice ale Rollsului cu o cârpă. Bond mai mult îl simți decât îl văzu că se oprește și-l privește cum își ia geanta și intră în clădirea clubului. Omul avea o față pătrată, turtită și gălbuie. Unul dintre coreeni?

Bond îi plăti lui Hampton, stewardul, taxa pentru joc și intră în vestiar. Era exact la fel ca pe vremuri – același miros neplăcut de pantofi vechi, șosete purtate și transpirația verii trecute. De ce oare tradiția celor mai renumite cluburi de golf cerea ca standardul lor de igienă să fie cel al unei școli particulare din epoca victoriană? Bond își schimbă ciorapii și se încălță cu pantofii cei vechi și uzați de golf, cu crampoane. Își scoase haina de costum din stofă cu model negru cu alb în zigzag, care începea să îngălbenească, și îmbrăcă o foiță de vânt. Țigările? Bricheta? Era pregătit să înceapă.

Ieși din clădire cu pași înceți, pregătindu-și mintea pentru joc. Intenționat îl determinase pe Goldfinger,

prin înțepăturile verbale, să accepte o partidă dură, cu miză mare, astfel încât respectul acestuia față de el să crească şi părerea pe care o avea despre el – că e genul de aventurier nemilos şi dur, care i-ar putea fi foarte util – să se confirme. Se gândise că poate vor ajunge la un pariu Nassau de o sută de lire. Dar zece mii de dolari! Probabil că în toată istoria nu mai existase o partidă cu doi participanți şi cu o miză atât de mare – exceptând finala campionatului american sau marele concurs pentru amatori din Calcutta, unde susținătorii pariau, nu jucătorii. Pe cât se părea, finanțele personale ale lui Goldfinger încasaseră o lovitură serioasă, lucru care n-avea cum să-i convină, aşa că precis ardea de nerăbdare să-şi recupereze o parte din bani. Când el adusese vorba despre jocul la mize mari, Goldfinger sesizase prilejul prielnic. Aşa să fie! Dar un lucru era sigur: dintr-o sută de motive, Bond nu-şi putea permite să piardă.

Se întoarse la magazin şi luă de la Alfred Blacking mingile şi suporturile pentru minge.

— Crosele sunt la Hawker, domnule.

Bond străbătu agale cei cinci sute de metri de gazon tuns scurt ce duceau la locul destinat primei lovituri. Goldfinger exersa pe gazon aşezarea mingii pe suport; omul său de mingi se afla în apropiere şi-i trimitea mingi. Goldfinger aşeza mingea în maniera cea nouă – între picioare, folosind o crosă cu cap de ciocan. Bond se simți încurajat: nu credea în acest sistem. Ştia că n-are rost să exerseze şi el; bătrâna lui crosă pentru aşezat mingea, din lemn de nuc hicori, botezată Calamity Jane, avea zilele ei bune şi zilele ei proaste. N-avea ce să facă în privința asta. În plus, ştia că peluza de exercițiu de la St. Marks nu semăna câtuşi de puțin, nici ca viteză, nici ca textură, cu gazonul de pe teren.

Ajunse din urmă silueta cu pas şchiopătat, dar nonşalant al omului său de mingi, care mergea agale lovind o minge imaginară cu crosa de nisip a lui Bond.

— Bună ziua, Hawker!

— Bună ziua, domnule.

Hawker îi dădu lui Bond crosa de nisip şi aruncă pe jos trei mingi folosite. Pe chipul lui sardonic,

entuziast, de braconier apăru un zâmbet larg de bun-venit.

— Ce mai faceți, domnule? Ați mai jucat golf în ultimii douăzeci de ani? Mai puteți să le trimiteți pe acoperișul căsuței starterului?

Se referea la ziua când Bond, încercând să facă tocmai acest lucru înaintea unei partide, trimisese două mingi prin fereastra căsuței starterului.

— Ia să vedem!

Bond luă crosa de nisip și o balansă în mână, estimând distanța. Ciocnirea mingilor pe terenul de exercițiu încetase. Bond se concentră asupra mingii, pendulă repede brațele, înălță capul și izbi mingea cu capătul greșit al capului crosei, aproape în unghi drept. Încercă din nou și de astă dată mingea se deplasă zece metri, dar o bucată zdravănă de pământ cu iarbă zbură în aer. Bond se întoarse spre Hawker, care avea un aer cum nu se poate mai sardonic.

— E în regulă, Hawker! Astea două au fost de spectacol. Acum să vedem una pentru dumneata.

Se apropie de a treia minge, ridică încet crosa deasupra capului și lovi elegant. Mingea se înălță treizeci de metri în aer, se opri grațios, căzu cale de douăzeci și patru de metri, până pe acoperișul de stuf al căsuței starterului și ricoșă.

Bond îi înapoie lui Hawker crosa; acesta, cu o privire amuzată și gânditoare, nu spuse nimic. Scoase crosa lungă, cu capul lat și i-o dădu, apoi se îndreptară împreună spre locul primei lovituri, discutând despre familia lui Hawker.

Goldfinger li se alătură, relaxat și impasibil. Bond îl luă pe băiatul de mingi al acestuia, un bărbat servil și limbut pe nume Foulks, pe care nu-l agrease niciodată. Aruncă o privire la crosele lui Goldfinger. Acesta avea un set nou-nouț, american, marca Ben Hogan, cu huse elegante St. Marks, din piele, pentru crosele din lemn. Geanta era din piele neagră, lucrată manual, din cele încăpătoare preferate de profesioniștii americani. Crosele se aflau în tuburi de carton individuale, pentru a putea fi scoase ușor. Un echipament pretențios, dar de cea mai bună calitate.

— Dăm cu banul pentru ordinea de joc? întrebă Goldfinger.

— Pajură.

Ieşi cap. Goldfinger îşi luă propria crosă lungă, cu capul lat şi scoase o minge nouă din învelitoarea ei, spunând:

— Dunlop 65. Numărul unu. Folosesc întotdeauna acelaşi tip de minge. Al dumitale care e?

— Penfold. Inimi.

Goldfinger se uită iscoditor la Bond şi întrebă:

— „Regulile stricte ale golfului"?

— Fireşte.

— În regulă.

Goldfinger se apropie de locul primei lovituri şi-şi plasă mingea. Făcu două mişcări de exersare atente, concentrate. Era tipul de lovitură pe care Bond o cunoştea bine – pendularea adâncă, mecanică, repetată a celui care a studiat jocul cu mare grijă, a citit toate cărţile şi a cheltuit cinci mii de lire cu cei mai buni instructori profesionişti. Avea să fie o lovitură bună, marcatoare, care se putea să nu se dezmembreze sub presiune. Bond o invidia.

Goldfinger adoptă poziţia pentru lovitură, îşi mută de câteva ori greutatea de pe un picior pe altul cu graţie, ridică într-un arc mare, lent capul crosei şi, cu ochii lipiţi de minge, făcu mişcarea corectă din încheieturile mâinii. Coborî capul crosei în mod mecanic, fără efort, lovi mingea şi încheie pendularea într-un manieră artificială, copiată. Mingea merse drept, cale de vreo două sute de metri pe traseul de gazon scurt.

Era o lovitură excelentă, dar deloc inspiratoare. Bond ştia că Goldfinger va fi în stare să repete aceeaşi pendulare cu diferite crose, iarăşi şi iarăşi, la toate cele optsprezece găuri. Îşi ocupă locul, fixă un suport scund pentru minge, se concentră asupra ei cu duşmănie precaută şi, cu lovitura plată, de jucător de tenis, în care exista prea multă forţă imprimată de încheieturile mâinilor ca să fie o lovitură sigură, lansă mingea. Aceasta făcu o cursă bună, agresivă, aterizând dincolo de mingea lui Goldfinger şi continuând să se rostogolească vreo cincizeci de metri. Dar avusese o uşoară

deviere şi se opri la marginea hăţişului de ierburi înalte din stânga traseului de gazon scurt.

Fuseseră două lovituri de început bune. Dându-i lui Hawker crosa şi pornind agale pe urmele lui Goldfinger, mai nerăbdător, Bond simţi mirosul dulce al începutului unei partide de golf competitive, într-o frumoasă zi de mai, cu ciocârliile cântând deasupra celui mai bun teren de golf la malul mării din lume.

Prima gaură de la Royal St. Marks are un traseu de patru sute cincizeci de metri – patru sute cincizeci de metri de gazon scurt cu mici dealuri şi văi şi cu un obstacol de nisip central, care să prindă în capcană o a doua lovitură greşită, şi un şir de obstacole de nisip ce păzesc trei sferturi din peluză, pentru a prinde în capcană o a doua lovitură bună. Te poţi strecura prin sfertul nepăzit, dar acolo traseul cu gazon scurt coboară spre dreapta şi ai o probabilitate mai mare de a te trezi cu prima minge îngropată într-un hăţiş de iarbă pe ziua respectivă. Goldfinger se afla într-o poziţie bună pentru a încerca să profite de această deschidere. Bond îl privi cum ia o crosă, probabil una cu capătul stil „lingură", face cele două mişcări de exersare şi se concentrează asupra mingii.

Golful e un sport practicat de mulţi oameni la care nu te-ai aştepta, inclusiv orbi, indivizi fără un braţ sau chiar fără picioare, şi practicanţii poartă deseori pe teren haine bizare. Ceilalţi jucători de golf nu-i consideră ciudaţi, fiindcă în acest sport nu există reguli privind înfăţişarea exterioară. Aceasta e una dintre plăcerile minore pe care le oferă. Goldfinger însă încercase să arate elegant pe teren, şi acesta e singurul stil vestimentar nepotrivit pe gazonul de golf. Întreaga lui îmbrăcăminte din tweed se asorta în tonuri ruginii, de la „şapca de golf" cu nasturi aşezată în creştetul capului cu păr roşu ca para focului până la pantofii aproape portocalii, lustruiţi oglindă. Costumul era prea bine croit şi pantalonii trei sferturi fuseseră călcaţi fără dungă. Ciorapii din lână de mai multe culori se asortau şi ei şi aveau jartiere verzi. Era ca şi cum Goldfinger s-ar fi dus la croitorul lui şi i-ar fi cerut: „Îmbracă-mă pentru golf – ştii, în stilul care se poartă în Scoţia."

Greşelile de natură mondenă nu făceau nicio impresie asupra lui Bond şi, la drept vorbind, le observa rareori. În cazul lui Goldfinger, lucrurile stăteau altfel: tot ce avea legătură cu el îl călcase pe nervi încă din prima clipă când îl văzuse. Coloritul ţipător, menit să impună, al hainelor acestuia era doar unul dintre elementele magnetismului animal care-l afectase pe Bond de la început.

Goldfinger îşi execută lovitura mecanică, perfectă şi mingea porni prin aer în direcţia corectă, dar nu reuşi să depăşească panta descendentă şi coti spre dreapta, ieşind de pe gazon şi ajungând în buruienişul scund. Din poziţia aceea, gaura putea fi atinsă cu uşurinţă din cinci lovituri – o lovitură iniţială scurtă şi înaltă reuşită putea să le reducă numărul la patru, dar numai dacă era bună.

Bond se duse la mingea lui, care ieşise doar puţin de pe traseul de gazon scurt. Luă crosa numărul patru din lemn şi se pregăti pentru „traiectoria aeriană" – o lovitură foarte înaltă, care avea să ducă mingea peste obstacolele de nisip şi să-i ofere două poziţii de lovire pentru atingerea găurii din patru lovituri. Îşi aminti dictonul profesioniştilor: „Nu e niciodată prea devreme să începi să câştigi." Abordă mingea relaxat, hotărât să nu facă eforturi excesive pentru traiectoria lungă, dar confortabilă.

Imediat ce execută lovitura îşi dădu seama că nu i-a reuşit. Diferenţa între o lovitură bună şi una proastă la golf e aceeaşi ca diferenţa dintre o femeie frumoasă şi una obişnuită – o chestiune de milimetri. În cazul acesta, crosa lovise doar cu un milimetru prea jos pe sub minge. Curba acesteia prin aer era înaltă şi moale – fără viteza necesară. „De ce naiba n-am luat crosa cu cap „lingură" sau cea metalică numărul doi pentru lovitura din poziţia aceea?!" se mustră Bond. Mingea atinse buza obstacolului de nisip îndepărtat şi căzu. Acum se cerea crosa pentru nisip şi mult efort.

Bond nu-şi bătea niciodată capul prea mult cu loviturile greşite sau proaste pe care le executa; le uita şi se gândea la următoarea. Se apropie de obstacolul de nisip, luă crosa potrivită şi măsură din ochi distanţa

până la steag: douăzeci de metri. Mingea se afla la distanță considerabilă de marginea obstacolului. Oare s-o scoată din groapă folosind o postură cu picioarele mult depărtate şi o mişcare amplă sau s-o lovească direct şi cu putere, ridicând nisip din belşug? Decise că, pentru siguranță, va lovi direct şi cu putere. Bond coborî în groapa cu nisip. Aşa, capul plecat şi o mişcare hotărâtă. Cea mai uşoară lovitură de golf. Să încerce s-o scoată din groapă şi s-o facă să se oprească locului rapid. Cu crosa ridicată deasupra capului, în spate, începu mişcarea descendentă, dar dorința de a reuşi îi făcu mâinile s-o ia înainte. Lovitura nu avu nici pe departe suficientă înălțime, aşa că mingea se lovi de marginea gropii şi se rostogoli înapoi. „Scoate-o de aici, prostul naibii, şi pregăteşte-ți o lovitură lungă spre gaură!" De astă dată, lovitura ridică prea mult nisip. Reuşi să scoată mingea din capcana cu nisip, trimițând-o pe gazon, însă foarte aproape de margine. Goldfinger se aplecă să execute lovitura scurtă şi înaltă menită să repună mingea pe gazon şi rămase cu capul plecat până când mingea ajunse la jumătatea distanței până la gaură, oprindu-se la vreo opt centimetri de steag. Fără a mai aştepta să i se ofere dreptul de a lovi primul, Goldfinger îi întoarse spatele lui Bond şi porni spre zona primei lovituri pentru a doua gaură. Bond îşi ridică mingea de jos şi-şi luă de la Hawker crosa cu capul lat.

— Ce handicap spune că are, domnule? îl întrebă acesta.

— Nouă. E o partidă de pe poziții egale. Totuşi, va trebui să joc mai bine decât până acum. Ar fi trebuit să folosesc „lingura" pentru a doua lovitură.

— E încă devreme, domnule, replică Hawker încurajator.

Dar Bond ştia că nu e aşa. Când începi să pierzi, e întotdeauna prea devreme.

CAPITOLUL 9

Cupa şi buzele

Goldfinger îşi aşezase deja mingea pe suport. Bond veni agale în spatele lui, urmat de Hawker; se opri şi se sprijini de crosa cu capul lat, remarcând:

— Credeam că ai spus că vom juca după regulile stricte ale golfului. Dar îţi acord de data asta dreptul de a lovi primul. Asta înseamnă că ai câştigat prima gaură.

Goldfinger încuviinţă înclinând scurt capul, îşi făcu mişcările obişnuite de exersare şi execută obişnuita-i lovitură excelentă şi sigură.

Gaura a doua are un traseu de gazon cu lungimea de trei sute şaptezeci de metri, cu o curbă strânsă spre stânga şi cu obstacole cu nisip adânci, transversale, care te provoacă. Adia însă o boare uşoară, favorabilă. Goldfinger avea să folosească crosa metalică numărul cinci pentru lovitura a doua. Bond decise să încerce să-şi uşureze situaţia şi să folosească pentru gazon doar crosa metalică cu capul oblic. Se concentră şi lovi mingea cu putere, direct spre capcanele cu nisip. Adierea de vânt îşi aduse contribuţia şi împinse mingea mai departe, făcând-o să dispară în şanţ, foarte aproape de gazon. Patru lovituri până la gaură, poate chiar numai trei. Goldfinger porni spre mingea lui fără niciun comentariu. Bond lungi pasul şi-l ajunse din urmă.

— Ce-ţi mai face agorafobia? Spaţiile astea mari, deschise nu te deranjează?

— Nu.

Goldfinger coti spre dreapta; aruncă o privire la steagul îndepărtat, pe jumătate ascuns, planificându-şi

a doua lovitură. Alese crosa metalică numărul cinci şi execută o lovitură bună, atentă, însă mingea ateriză prost, în afara gazonului, şi se rostogoli în iarba deasă din stânga. Bond cunoştea zona respectivă şi ştia că Goldfinger ar fi fost norocos să reuşească s-o scoată de acolo din două lovituri.

Bond se duse la mingea lui, luă crosa cu capul oblic şi scoase mingea din capcana cu nisip, pe gazon, cu loc din belşug ca să se oprească. Mingea se rostogoli şi rămase locului la un metru dincolo de gaură. Goldfinger execută o lovitură lăudabilă cu boltă, menită să facă mingea să se oprească rapid după atingerea pământului, dar rată zona de lovire de la patru metri. Bond avea la dispoziţie două lovituri pentru a atinge gaura, de la un metru. Nu aşteptă să fie invitat la gaură, ci se duse şi execută lovitura. Mingea se opri la doi, trei centimetri. Goldfinger ieşi de pe gazon. Bond băgă mingea în gaură. Scor egal.

A treia gaură are un traseu orb de două sute patruzeci de metri, descendent pe toată lungimea – greu de atins din trei lovituri. Bond alese crosa numărul doi, din lemn, şi execută o lovitură bună. Mingea avea să se afle pe gazon sau în apropiere. Lovitura de rutină a lui Goldfinger fu bine executată, dar părea improbabil să aibă suficientă forţă ca să poarte mingea peste ultimul hăţiş de iarbă şi s-o trimită la vale, în căuşul de gazon. Într-adevăr, mingea lui poposise în vârful movilei protectoare acoperite cu iarbă înaltă. Avea o poziţie dificilă, cu un smoc de iarbă chiar în spatele mingii. Goldfinger se opri şi privi lung poziţia, apoi păru să se decidă. Păşi pe lângă minge ca să ia o crosă de la omul său de mingi şi piciorul lui stâng se lăsă pe pământ chiar în spatele mingii, turtind smocul de iarbă. Acum putea să-şi ia crosa scurtă pentru poziţionarea mingii pe suport; procedă întocmai şi trimise mingea uşurel la vale, spre gaură. Mingea se opri la un metru de gaură.

Bond se încruntă. Singurul remediu în cazul unui trişor la golf constă în a nu mai juca niciodată cu el, dar în această partidă nu ajuta la nimic. N-avea nici cea mai vagă intenţie de a mai juca vreodată cu individul acela. Şi era inutil să începă o discuţie în

contradictoriu, de genul „Ai făcut asta! – Ba nu, n-am făcut!", decât dacă-l prindea pe Goldfinger comițând o neregulă şi mai revoltătoare. Îşi spuse că va trebui pur şi simplu să încerce să-l învingă, cu trişare cu tot.

Poziția lui Bond pentru următoarea lovitură, de la şase metri, nu era deloc uşoară. Nici nu se punea problema să încerce să nimerească direct gaura; trebuia să se concentreze ca să lovească mingea astfel încât aceasta să se oprească imediat ce atingea pământul. Aşa cum se întâmplă de obicei în cazul manevrelor de felul acesta, mingea se opri la un metru de țintă. Îşi dădu multă osteneală cu lovitura următoare şi băgă mingea în gaură, năduşind. Împinse la o parte mingea lui Goldfinger. Va continua să-i ofere acestuia poziții de lovire pasibile de a fi ratate şi apoi, pe neaşteptate, îi va cere să trimită mingea în gaură. Şi atunci, lovitura respectivă putea să pară un strop mai dificilă.

Scorul continua să fie egal. Gaura a patra are un traseu de patru sute şaizeci de metri. Treci peste una din cele mai înalte şi mai adânci capcane cu nisip din Marea Britanie, după care execuți a doua lovitură, lungă, peste un traseu de gazon scurt, deluros şi şerpuit, până la un platou păzit de o ultimă pantă abruptă, care face să fie mai uşor să execuți trei lovituri în loc de două.

Bond câştigă obişnuiții cincizeci de metri cu prima lovitură puternică, iar Goldfinger execută două din loviturile sale respectabile, trimițând mingea în şanțul de la marginea gazonului. Bond, hotărât să iasă în avantaj, alese crosa din lemn numărul doi, pentru lovituri lungi, în locul uneia „lingură", şi trimise mingea peste gazon, mai-mai să ajungă la gardul de perimetru. De acolo se bucură să ajungă la gaură din trei lovituri, pentru a obține scor egal la acea gaură.

Gaura a cincea avea şi ea traseu lung şi descendent, urmat de lovitura a doua preferată a lui Bond pe acel teren – peste obstacole cu nisip şi printr-o vale mărginită de dune înalte de nisip, până la un steag îndepărtat care parcă provoca batjocoritor. Este o gaură care pune la încercare şi necesită în primul rând, esențial, o primă lovitură bine plasată. Bond, uşurat

pe poziția pentru prima lovitură, aflată sus, pe dune, stătu câteva clipe înainte de a lovi şi privi marea îndepărtată, scânteietoare şi semiluna şi mai îndepărtată a falezei stâncoase, albe, a Golfului Pegwell. Adoptă apoi poziția de lovire, vizualizând gazonul întins care-i era ținta. Ridică crosa deasupra capului cât de încet ştia şi începu s-o coboare, pregătit pentru ultima accelerare teribilă, înaintea întâlnirii capului crosei cu mingea. Din dreapta lui se auzi un zăngănit înfundat. Era prea târziu ca să se oprească. Se concentră disperat asupra mingii şi încercă să-şi controleze lovitura. Se auzi bocănitul urât al unei mingi lovite prost. Ridică iute capul: mingea avea o traiectorie curbă, înaltă. Dar va avea oare viteză? „Du-te! Hai, du-te!" Mingea lovi vârful unui deal acoperit cu iarbă înaltă şi săltă peste el. Va ajunge oare la începutul traseului cu gazon scurt?

Bond se întoarse spre Goldfinger şi spre oamenii de mingi, cu o ostilitate amenințătoare în priviri. Goldfinger, care tocmai se îndrepta de spate, se uită la el cu indiferență şi spuse:

— Scuze, mi-am scăpat pe jos crosa cu capul lat.

— Să nu se repete! replică scurt Bond.

Se depărtă de punctul de lovire şi-i dădu lui Hawker propria crosă cu capul lat. Acesta clătină din cap cu compătimire. Bond scoase o țigară şi o aprinse. Goldfinger execută prima lovitură – exact cei două sute de metri ceruți de regulament. Porniră pe deal în jos în tăcere, dar Goldfinger vorbi pe neaşteptate.

— Pentru ce firmă lucrezi?

— Universal Export.

— Şi pe unde are sediul?

— În Londra. Regent's Park.

— Ce exportă?

Bond se trezi din ruminațiile-i furioase. „Hei, fii atent! Importantă e munca ta, nu partida! Da, e drept, ți-a stricat lovitura de lansare, dar trebuie să te gândeşti la acoperirea ta. Nu-l lăsa să te înțepe până te împinge să faci greşeli în privința ei! Dezvoltă-ți povestea." Replică degajat:

— A, orice, de la maşini de cusut până la tancuri.

— Dumneata ce specializare ai?

Bond simți privirea lui Goldfinger ațintită asupra lui.

— Mă ocup de partea cu armele de foc mici. Petrec mai tot timpul vânzând fierărie şeicilor şi rajahilor – oricui decide Ministerul de Externe că nu le va folosi ca să tragă în noi.

— Interesantă muncă, rosti Goldfinger pe un ton sec, plictisit.

— Nu tocmai. Mă gândesc să-mi dau demisia. Am venit aici într-o vacanță de o săptămână, ca să mă gândesc bine. N-am cine ştie ce viitor în Anglia! Îmi surâde Canada.

— Serios?

Trecuseră de hățişul de ierburi şi Bond constată cu uşurare că mingea lui, ricoşând din coasta povârnişului, ajunsese pe traseul de gazon scurt. Acesta cotea uşor spre dreapta şi Bond reuşise chiar să-l depăşească pe Goldfinger cu un metru, doi. Era rândul lui Goldfinger să joace. Scoase crosa „lingură"; nu ținea gazonul, ci doar să treacă peste capcanele cu nisip şi dincolo de vale.

Bond aşteptă obişnuita lovitură sigură. Privi poziția propriei mingi: da, putea să folosească crosa din lemn numărul doi. Se auzi bufnitura înfundată a unei lovituri proaste. Mingea lui Goldfinger, lovită cu capătul dinspre coadă al capului crosei, porni cu iuțeală pe pământ şi dispăru în pustiul pietros al „Capcanei iadului" – cea mai mare capcană de pe teren şi singura neîngrijită, din cauza pietrişului.

De astă dată, norocul încuviințase – sau, de fapt, ridicase capul. Poate că fusese cu mintea pe jumătate la ceea ce spusese Bond. Bun spectacol! Însă Goldfinger tot mai putea să ajungă la gaură din trei lovituri. Bond scoase crosa din lemn, numărul doi. Nu-şi putea permite să joace reținut şi sigur. Se concentră asupra mingii, văzându-i cu ochii minții traiectoria de proiectil de optzeci şi opt de milimetri prin vale şi cele două, trei salturi care aveau s-o ducă pe gazon. Se trase puțin spre dreapta, ca să aibă loc să lovească. Acum!

Din dreapta lui se auzi un clinchet slab. Bond se îndepărtă de minge. Goldfinger stătea cu spatele la el

şi privea spre mare, contemplând-o complet absorbit, iar cu mâna dreaptă se juca „inconştient" cu banii din buzunar. Zâmbind sumbru, Bond îl întrebă:

— Ai putea să laşi jocul cu averea până după ce lovesc?

Goldfinger nici nu se întoarse, nici nu răspunse, dar zgomotul încetă. Bond se întoarse la minge, încercând cu disperare să-şi limpezească mintea din nou. Acum, crosa numărul doi, din lemn, însemna un risc prea mare – cerea o lovitură mult prea bună. I-o dădu lui Hawker, luă crosa „lingură" şi trimise mingea fără probleme prin vale. Aceasta înaintă frumos şi se opri la marginea traseului de gazon scurt. Gaura în cinci lovituri, poate în patru.

Goldfinger ieşi cu bine din capcana cu nisip şi-şi scoase mingea pe gazon cu o mişcare scurtă şi înaltă, din care se opri imediat. Bond lovi cu prea mare putere şi pierdu lovitura de întoarcere. Scorul rămânea egal.

A şasea gaură, numită în mod adecvat „Fecioara", e o gaură cu traseu scurt, renumită în lumea golfului. Gazonul îngust, împrejmuit aproape complet cu capcane de nisip, poate necesita orice crosă metalică de la numărul opt la numărul doi, în funcţie de vânt. În ziua aceea, Bond alese numărul şapte. Execută o lovitură foarte înaltă, uşor deviată spre dreapta pentru ca vântul s-o aducă unde trebuia. Aterizâ la şase metri dincolo de steag, într-o poziţie dificilă, dincolo de o margine descendentă de nisip a gazonului. Ar fi trebuit să poată ajunge la gaură din trei. Goldfinger folosi crosa numărul cinci şi trimise mingea drept înainte; vântul o prinse şi o rostogoli în capcana adâncă de nisip din stânga. Veste bună! De-acolo avea să-i fie al naibii de greu să ajungă la gaură din trei.

Merseră spre traseul de gazon în tăcere. Bond aruncă o privire în groapa cu nisip. Mingea lui Goldfinger se afla într-o urmă adâncă de călcâi. Se uită după Hawker ca să-şi ia crosa pentru poziţionarea mingii, dar acesta se afla de cealaltă parte a traseului de gazon, privind foarte concentrat cum îşi execută Goldfinger lovitura. Goldfinger coborî în groapa cu nisip având cu el crosa pentru nisip, sări în sus ca să vadă

gaura, apoi luă poziția de rigoare pentru a lovi. Când ridică crosa, Bond simți că-i tresaltă inima de bucurie: Goldfinger voia să încerce să ridice mingea cu o mișcare scurtă – tehnică fără speranță din poziția aceea îngropată. Singura lui speranță ar fi fost o lovitură explozivă. Crosa coborî lin, fără grabă; împroșcând doar câteva fire de nisip, mingea ieși pe o traiectorie curbă din groapa adâncă, săltă o dată și rămase locului!

Bond înghiți în sec. „Să-mi sară ochii! Cum mama naibii a reușit Goldfinger treaba asta?!" Acum, din pură invidie, era silit să încerce să ajungă la gaură din două. Execută lovitura, mingea trecu la vreo trei centimetri pe lângă gaură și o depăși cu un metru bun. „Pe toți dracii!" Bond merse încet la locul următoarei lovituri, mutând cu un șut mingea lui Goldfinger. „Hai, prostul naibii!" Dar spectrul marii schimbări – de la o gaură aproape sigur câștigată la o posibilă gaură pierdută – îl făcu să trimită mingea spre gaură cu puterea dorinței, nu cu lovitura ușoară a crosei. Mingea astfel influențată, nehotărâtă, alunecă pe lângă buza găurii. O gaură pierdută!

Bond era furios pe el însuși. El și nimeni altul pierduse gaura respectivă. Avusese nevoie de trei lovituri de la șase metri! Își zise că trebuie neapărat să se adune și să se mobilizeze.

La gaura a șaptea, cu un traseu de cinci sute de metri, avură amândoi lovituri de începere reușite, iar a doua lovitură a lui Goldfinger îi trimise mingea într-o poziție perfectă, la cincizeci de metri distanță de traseul de gazon. Bond luă crosa din lemn numărul doi. Egalarea scorului! Numai că lovi prea de sus, capul crosei coborî mult înaintea mâinilor și mingea sufocată țâșni într-una din capcanele cu nisip din dreapta. Nu era deloc o poziție bună, dar Bond știa că trebuie să scoată mingea pe gazon. Alese, primejdios, crosa numărul șapte și nu reuși s-o scoată. Cu crosa numărul cinci, Goldfinger nimeri gaura. Două găuri pierdute! Gaura a opta, scurtă, o jucară din trei lovituri, ieșind la egalitate. La gaura a noua, Bond, hotărât să reducă diferența de scor la unu, încercă din nou să exploateze prea mult o poziție proastă a mingii. Goldfinger

trimise mingea în gaură din patru, față de cele cinci ale lui Bond. Trei găuri pierdute la jumătatea jocului! Nu era prea grozav. Bond îi ceru lui Hawker o minge nouă. Hawker o scoase din ambalaj cu mişcări lente, aşteptă ca Goldfinger să treacă dealul spre locul următoarei prime lovituri şi abia după aceea întrebă încet:

— Domnule, aţi văzut ce a făcut la Fecioară?

— Da, naiba să-l ia! A fost o lovitură uimitoare.

— A, n-aţi văzut ce-a făcut în groapa cu nisip, domnule? replică Hawker surprins.

— Nu, ce-a făcut? Eram prea departe.

Ceilalţi doi trecuseră culmea micului deal şi ieşiseră din raza lor vizuală. Hawker coborî tăcut într-una din capcanele cu nisip ce păzeau gaura a noua, făcu o groapă cu vârful pantofului şi lăsă mingea să cadă în ea. Apoi se plasă chiar în spatele mingii pe jumătate îngropate, cu tălpile lipite una de alta, şi se uită la Bond.

— Mai ţineţi minte, domnule, că a sărit în sus ca să vadă traiectoria spre gaură?

— Da.

— Priviţi aici, domnule!

Hawker se uită spre gaura a noua şi sări, aşa cum făcuse şi Goldfinger, ca pentru a identifica traiectoria, apoi se uită din nou la Bond şi arătă spre mingea de la picioarelor lui. Impactul puternic al tălpilor chiar în spatele mingii nivelase groapa în care se aflase aceasta şi o scosese în afară, astfel că acum se afla în poziţie uşor ridicată, perfectă pentru o lovitură facilă – tocmai pentru lovitura ascendentă facilă care păruse absolut imposibilă din poziţia mingii lui Goldfinger la Fecioară. Bond îl privi pe Hawker timp de câteva clipe, tăcut, apoi spuse:

— Mulţumesc, Hawker! Dă-mi crosa şi mingea. Cineva o să iasă pe locul doi în partida asta şi al naibii să fiu dacă voi fi eu acela!

— Da, domnule, rosti Hawker impasibil.

Porni şchiopătat pe scurtătura care avea să-l ducă la jumătatea traseului spre gaura a zecea. Bond se îndreptă cu paşi elastici spre locul primei lovituri pentru gaura a zecea, peste culmea micului deal. Nici măcar nu se uită la Goldfinger, care stătea pe poziţie şi-şi

pendula nerăbdător crosa cu capul lat. Bond își alunga din minte absolut totul în afară de hotărârea rece, agresivă. Simțea o încredere supremă pentru prima oară de când executase cea dintâi lovitură a partidei. Avea nevoie doar de un semn ceresc, și atunci jocul lui avea să devină incendiar.

Pe terenul de golf Royal St. Marks, gaura a zecea e cea mai periculoasă. Lovitura a doua, spre pajiștea netedă, lunecoasă, păzită la dreapta și la stânga de obstacole de nisip cavernoase și cu un deal la capăt, frânsese multe inimi. Bond își aminti că la competiția Golden Bowl, Philip Scrutton avusese nevoie de paisprezece lovituri pentru această gaură, din care șapte fuseseră lovituri ca de ping-pong dintr-un obstacol cu nisip în altul și de colo-colo pe gazon. Știa că Goldfinger va încerca să trimită mingea, cu a doua lovitură, pe marginea de nisip a gazonului sau aproape de ea și că se va bucura să ajungă la gaură din cinci. El unul trebuia să facă ce știa și să reușească din patru.

Două lovituri de pornire bune și, într-adevăr, Goldfinger trimise frumos mingea pe marginea de nisip a gazonului cu a doua lovitură. Gaura posibil din patru. Bond luă crosa numărul șapte, lăsă marjă din belșug pentru acțiunea vântului și trimise cu putere mingea spre cer. La început se gândi că a lăsat prea multă marjă, dar mingea începu să se îndrepte spre stânga; căzu și rămase locului în nisipul moale, suflat de vânt pe gazon din obstacolul din dreapta. O poziție urâtă, la cinci metri de gaură. Acum, Bond s-ar fi bucurat să iasă la egalitate la gaura aceea. Într-adevăr, Goldfinger trimise mingea la un metru de gaură. „Pe asta nu se poate să n-o bage în gaură", își zise Bond în timp ce se îndrepta spre locul lui de lovire. Își lovi mingea cu destulă putere, ca s-o scoată din nisipul presărat pe iarbă, și o văzu îngrozit cum străbate ca fulgerul gazonul lunecos. „Dumnezeule, se va opri nu la un metru de gaură, ci la doi!" Dar dintr-o dată, ca atrasă de un magnet, mingea coti spre dreapta, către gaură, lovi marginea cupei, săltă și căzu în cupă cu un zuruit audibil. Semnul ceresc! Bond se duse la Hawker, îi făcu cu ochiul și luă crosa cu capul lat.

Cei doi jucători îi lăsară în urmă pe oamenii de mingi, coborâră în vale şi apoi urcară iarăşi, spre locul următoarei lovituri de începere. Goldfinger comentă cu răceală:

— Lovitura aceea ar fi trebuit să scoată mingea în afara gazonului.

— Gaura merită şi ea oricând o şansă! replică Bond cu bruschețe.

Îşi aşeză mingea pe suport şi execută cea mai bună lovitură inițială a zilei, în direcția vântului. Crosa cu capul oblic şi o lovitură intermediară? Goldfinger îşi execută lovitura reglementară şi porniră mai departe.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu simpatica domnişoară Masterton? întrebă Bond.

Goldfinger rămase cu privirea ațintită drept în față.

— A ieşit din serviciul meu.

„Bravo ei!" îşi zise Bond; cu voce tare replică:

— O, trebuie să iau din nou legătura cu ea! Unde a plecat?

— N-aş putea să-ți spun.

Goldfinger se depărtă de Bond şi se duse spre mingea lui. Cea a lui Bond se afla dincolo de raza lui vizuală, dincolo de culmea ce intersecta traseul de gazon scurt. Nu putea fi la mai mult de cincizeci de metri de steag. Bond îşi spuse că ştie cam ce se petrece în mintea lui Goldfinger – ce se petrece în mintea majorității jucătorilor de golf când simt pentru prima oară că avantajul lor consistent începe să se topească. Nu l-ar fi surprins deloc să vadă că lovitura aceea boltită, elegantă a adversarului se iuteşte puțin. Aşa se şi întâmplă. Goldfinger trimise mingea într-o capcană cu nisip din stânga pajiştii.

Acela era momentul când jocul s-ar fi putut încheia dacă Bond făcea o greşeală, dacă-şi lăsa adversarul să iasă din dificultate. Mingea sa avea o poziție uşor înclinată descendent, altfel uşor de lansat cu o lovitură scurtă şi înaltă – dar pe cea mai înşelătoare peluză a acelui teren. Bond o jucă bărbăteşte. Mingea ajunse la aproape doi metri de steag. Goldfinger îşi scoase frumos mingea din capcana cu nisip, însă rată lovitura

următoare, mai lungă. Acum, scorul îl defavoriza pe Bond doar cu un punct.

La gaura a douăsprezecea, cu traseul cu o cotitură strânsă, ieşiră la egalitate, fiecare cu cinci lovituri lipsite de glorie, la fel şi la a treisprezecea, cu traseu mai lung, pe care-l parcurseră tot din cinci lovituri, Goldfinger profitând pentru aceasta de o lovitură dintr-o poziţie foarte bună.

Pe fruntea masivă, lipsită de riduri a lui Goldfinger apăruse între timp o cută mică de concentrare. Bău apă de la robinetul aflat în dreptul poziţiei pentru lovitura de început a găurii a paisprezecea. Bond îl aşteptă. Nu voia să audă zdrăngănitul ascuţit al cănii de tinichea dincolo de gard, în dreapta lui, când lansa mingea cu prima lovitură, în direcţia vântului favorabil! Îşi aduse mâna stângă peste dreapta ca să-şi amplifice bolta loviturii şi să-i încetinească viteza. Lovitura, mult spre stânga, fu doar pasabilă, dar cel puţin mingea rămăsese pe teren. Goldfinger, aparent neimpresionat de pericolul de a scoate mingea din teren, îşi execută lovitura standard. Trecură amândoi cu bine de canalul transversal şi ieşiră iarăşi la egalitate, tot din cinci lovituri. Diferenţa de scor rămăsese de o gaură şi acum mai aveau de jucat doar patru.

Gaura a cincisprezecea, cu un traseu de patru sute şaizeci de metri, e probabil singura la care jucătorul cu lovituri mai lungi poate spera să obţină o singură lovitură fără obstacole. Două lovituri puternice cu crose de lemn nu fac decât să te ducă dincolo de şirul obstacolelor cu nisip înşirate de-a lungul gazonului. Goldfinger trebui să-şi trimită mingea aşa încât să se oprească înaintea lor cu lovitura a doua. Ar fi fost imposibil să joace gaura din mai puţin de cinci, aşa că depindea de Bond să execute o a doua lovitură cu adevărat divină, după prima doar pasabilă.

Soarele începuse să coboare şi umbrele celor patru bărbaţi începuseră să coboare. Bond luase poziţia de lovire; mingea se afla într-o poziţie bună. Îşi păstrase crosa cu capul lat. Făcu cele două mişcări de pendulare incisive înconjurat de o tăcere desăvârşită. Lovitura aceea avea să fie esenţială. „Ţine minte să te opreşti

când ajungi cu crosa sus, coboară încet şi lansează capul crosei în ultima clipă." Bond începu să ridice crosa în spate. Sesiză o mişcare cu coada ochiului drept. Din bun senin, umbra capului imens al lui Goldfinger se apropie de mingea de pe jos, o acoperi şi trecu mai departe. Bond îşi lăsă lovitura să se fragmenteze de capul ei, apoi se depărtă de minge şi ridică privirea. Picioarele lui Goldfinger continuau să se mişte, iar acesta privea cu atenţie cerul.

— Umbrele, Goldfinger, te rog! rosti Bond cu o furie controlată în glas.

Goldfinger se opri şi-şi îndreptă privirea cu încetineală spre el, cu sprâncenele uşor ridicate întrebător. Se dădu în spate şi rămase nemişcat, fără să scoată o vorbă.

Bond se întoarse la minge. „Acum relaxează-te! Să-l ia naiba pe Goldfinger! Loveşte mingea aceea şi trimite-o pe gazon. Stai neclintit şi loveşte-o." Preţ de o clipă, lumea stătu încremenită, după care... după care Bond chiar o lovi, cumva – pe o traiectorie joasă care urcă graţios ca să treacă de valurile îndepărtate ale obstacolelor cu nisip. Mingea lovi râpa aflată mai jos de peluză, făcu un salt mare în sus, în urma impactului şi se rostogoli în adâncitura din jurul steagului, dispărând din raza vizuală.

Hawker veni şi luă crosa din mâna lui Bond, după care porniră amândoi mai departe. Hawker spuse cu seriozitate:

— E una din cele mai bune lovituri pe care le-am văzut în treizeci de ani! (Coborî glasul.) Credeam că v-a venit de hac atunci, domnule.

— A fost cât pe ce, Hawker! Alfred Blacking a lovit mingea aceea, nu eu.

Bond îşi scoase ţigările, îi oferi una lui Hawker şi o aprinse pe cea proprie, apoi spuse încet:

— Egalitate, şi mai sunt trei găuri de jucat. Va trebui să fim atenţi la următoarele trei găuri, Hawker! Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu vă faceţi griji, domnule! Voi fi cu ochii pe el.

Ajunseră pe gazon. Goldfinger mai executase o lovitură şi avea mingea la o distanţă considerabilă,

însă cea a lui Bond se afla la doar cinci centimetri de gaură. Goldfinger îşi ridică mingea de pe jos şi ieşi de pe peluză. La gaura a şaisprezecea, cu traseu scurt, ieşiră la egalitate, cu câte trei lovituri frumoase. Mai rămăseseră doar două găuri, care puteau fi câştigate cu câte patru lovituri. Bond execută o elegantă lovitură iniţială pe mijlocul traseului. Goldfinger îşi trimise mingea prea mult la dreapta, într-un hăţiş de ierburi dese. Bond merse înainte cu el, încercând să nu jubileze prea tare, să nu zică încă „hop". Dacă ar fi câştigat gaura aceea, la a optsprezecea ar fi avut nevoie doar de egalitate ca să câştige partida. Se rugă ca mingea lui Goldfinger să se afle într-o poziţie din care să nu poată fi jucată sau, şi mai bine, să se fi rătăcit.

Hawker plecase înainte. Lăsase deja jos geanta cu crosele şi era ocupat – mult prea ocupat, după părerea lui Bond – cu căutarea mingii lui Goldfinger când cei doi jucători ajunseră la el.

Hăţişul era afurisit – o junglă de iarbă deasă, înaltă, luxuriantă, ale cărei rădăcini încă mai păstrau roua din seara anterioară. Doar printr-un mare noroc puteau spera să găsească mingea. După câteva minute de căutare, Goldfinger şi omul lui de mingi se depărtară şi mai mult, spre zona unde hăţişul se rărea în smocuri izolate de iarbă. „Asta-i bine, îşi zise Bond. E absolut improbabil ca mingea să fi nimerit în partea aceea." Simţi brusc că a călcat pe ceva. Pe toţi dracii! Oare să îngroape mingea şi mai tare cu pantoful? Ridică din umeri, se aplecă şi dezveli cu blândeţe mingea, în aşa fel încât să nu-i îmbunătăţească poziţia. Da, era o minge Dunlop 65.

— Aici e! strigă el fără tragere de inimă. A, nu, scuze! Tu joci cu numărul unu, nu-i aşa?

— Da, se auzi vocea iritată a lui Goldfinger.

— Ei bine, asta e numărul şapte.

Bond ridică mingea de jos şi se duse la Goldfinger; acesta îi aruncă o privire în treacăt.

— Nu-i a mea, zise el şi-şi văzu mai departe de căutatul printre smocurile de iarbă, cu ajutorul crosei cu capul lat.

Era o minge bună, fără niciun semn pe ea şi aproape nouă. Bond o băgă în buzunar şi-şi reluă căutarea.

Aruncă o privire spre ceas. Cele cinci minute statutare aproape expiraseră. Încă jumătate de minut şi, cu Dumnezeu ca martor, avea să revendice gaura. Regulile stricte ale golfului, decretase Goldfinger. „Foarte bine, prietene, le vei avea!" Goldfinger se întorcea spre Bond, cotrobăind şi scormonind harnic prin iarbă.

— Mă tem că timpul aproape a expirat, zise Bond.

Goldfinger mormăi şi dădu să spună ceva, când omul lui de mingi strigă:

— Aici e, domnule! Dunlop numărul unu.

Bond îl urmă pe Goldfinger în locul unde stătea omul de mingi, pe un mic platou ridicat, şi arăta în jos. Bond se aplecă şi inspectă mingea. Da, o minge Dunlop numărul unu aproape nouă, într-o poziţie uimitor de bună. Era miraculos – mai mult decât miraculos. Se uită dur când la Goldfinger, când la omul de mingi al acestuia şi comentă calm:

— Trebuie că ai avut o lovitură a naibii de norocoasă!

Omul de mingi ridică din umeri. Cu o privire calmă, imperturbabilă, Goldfinger replică:

— Aşa s-ar părea. (Se întoarse spre omul lui de mingi.) Cred că pentru asta putem folosi o „lingură", Foulks.

Bond se îndepărtă, dus pe gânduri, apoi se întoarse cu faţa ca să privească lovitura. Fu una dintre cele mai bune lovituri ale lui Goldfinger: mingea pluti sus, peste un hăţiş de ierburi îndepărtat, spre gazon. S-ar fi putut să cadă în obstacolul cu nisip din dreapta.

Bond se duse spre Hawker, care stătea pe traseul de gazon, cu un fir lung de iarbă atârnându-i între buzele sarcastice, şi privea finalizarea loviturii. Bond îi zâmbi amar şi întrebă pe un ton controlat:

— Bunul meu prieten e în obstacolul cu nisip sau ticălosul a ajuns pe gazon?

— Pe gazon, domnule, spuse Hawker cu detaşare.

Bond se duse după propria minge. Situaţia redevenise dificilă. Se lupta iarăşi să iasă la egalitate, după ce avusese în buzunar o victorie sigură. Aruncă o privire spre steag, estimând distanţa. Avea să fie o lovitură complicată.

— Cinci sau şase? întrebă el.

— Cea de şase ar fi numai bună, domnule. O lovitură fermă, frumoasă.

Hawker îi dădu crosa. „Aşa, acum limpezeşte-ţi mintea! Mişcări lente şi deliberate. E o lovitură uşoară. Lanseaz-o în aşa fel încât să aibă destulă energie ca să treacă peste buza râpei şi să intre pe gazon. Stai neclintit şi cu capul plecat." Clic! Mingea, lovită cu latul capului crosei, se lansă tocmai pe traiectoria medie pe care o voise Bond. Coborî dincolo de buza râpei. Perfect! Ba nu, naiba s-o ia! Lovi râpa cu al doilea ricoşeu, se opri locului, şovăi, apoi se rostogoli iarăşi în jos. Pe barba lui Scaraoţchi! Oare Hagen spusese „Lovitura iniţială e pentru spectacol, dar următoarea e pe bani"? Scoaterea mingii din râpa aceea, în aşa fel încât să se oprească odată ce ajungea dincolo de ea, era una din cele mai dificile lovituri intermediare de pe terenul acela. Bond scoase o ţigară şi o aprinse, pregătindu-se deja mental pentru următoarea lovitură crucială, cu care să salveze gaura – cu condiţia ca nemernicul de Goldfinger să nu bage mingea în gaură din poziţia lui actuală, la zece metri distanţă! Hawker mergea alături de el.

— Un miracol, găsirea mingii aceleia, spuse Bond.

— Nu era mingea lui, domnule, rosti Hawker pe tonul cu care afirmi un adevăr.

— Cum adică?! întrebă Bond cu încordare în glas.

— Nişte bani au trecut dintr-o mână în alta, domnule. Bancnotă albă, probabil de cinci. Pesemne că Foulks a lăsat mingea aceea să cadă prin cracul pantalonilor.

— Hawker!

Bond încremeni locului. Se uită în jur: Goldfinger şi omul lui de mingi se aflau la cincizeci de metri distanţă, îndreptându-se agale spre gazon.

— Juri că aşa a fost? întrebă pătimaş Bond. Cum poţi fi sigur?

Hawker zâmbi strâmb, pe jumătate ruşinat, dar în privirea lui exista o viclenie belicoasă.

— Pentru că mingea lui zăcea sub geanta mea cu crose, domnule.

Când văzu expresia lui Bond, cu gura pe jumătate căscată, adăugă pe ton de scuză:

— Îmi pare rău, domnule, dar a trebuit s-o fac, după câte v-a făcut el. Nici n-aş fi amintit de asta, însă a trebuit să vă anunț că v-a aranjat iarăşi.

Bond nu putu să nu râdă; spuse admirativ:

— Eşti un excentric simpatic, Hawker! Aşadar, aveai de gând să-mi câştigi partida de unul singur! (Adăugă cu amărăciune:) Dar, Dumnezeu mi-e martor, omul ăsta întrece orice limită! Trebuie să-i vin de hac. Pur şi simplu trebuie! Hai să ne gândim!

Porniră agale mai departe. Bond avea mâna stângă în buzunarul pantalonilor şi pipăia distrat mingea pe care o luase din hăţiş. Pe neaşteptate, mesajul îi ajunse la creier. „Asta e!" Se apropie de Hawker şi aruncă o privire către ceilalți. Goldfinger se oprise; cu spatele la Bond, îşi scotea din geantă crosa pentru aşezarea mingii. Bond îl ghionti uşor pe Hawker.

— Ține asta.

Îi strecură mingea în mâna încleştată şi spuse încet, imperios:

— Ai grijă ca tu să te ocupi de steag. Când ridici mingile de pe gazon, indiferent cine a câştigat gaura, dă-i lui Goldfinger mingea asta. În regulă?

Hawker merse mai departe impasibil, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Am înțeles, domnule, zise el pe tonul său firesc. Vreți crosa pentru aşezat mingea pentru lovitura asta?

— Da. (Bond se apropie de mingea sa.) Dă-mi o traiectorie, te rog.

Hawker intră pe gazon, se opri în lateral față de linia loviturii, apoi se duse până în spatele steagului şi se lăsă pe vine. Se ridică.

— La doi centimetri de buza dreaptă, domnule. Lovitură fermă. Steagul, domnule?

— Lasă-l acolo, te rog.

Hawker se dădu la o parte. Goldfinger stătea lângă mingea sa, la marginea gazonului. Omul lui de mingi se oprise la poala pantei. Bond se aplecă asupra mingii. „Haide, Calamity Jane! Lovitura asta trebuie să se oprească locului; dacă nu, te pun pe genunchi şi e vai de

fundul tău! Stai neclintit. Capul crosei în spate, direct pe linia loviturii şi cu impusul spre gaură. Dă-i o şansă. Acum!" Mingea, lovită ferm cu mijlocul crosei, urcase dealul şi se îndrepta spre gaură. Dar prea repede, la naiba! „Loveşte suportul steagului!" Supusă, mingea coti, lovi cu putere suportul steagului, sălta înapoi vreo opt centimetri – şi încremeni stană de piatră!

Bond lăsă să-i scape un oftat lung şi-şi luă ţigara abandonată. Se uită la Goldfinger. „Acum să te văd, ticălosule! Să te văd cum năduşeşti! Iar dacă o bagi în gaură, Dumnezeu mi-e martor..." Dar Goldfinger nu-şi putea permite să încerce; mingea lui se opri la jumătate de metru de gaură.

— Bine, bine, zise Bond cu generozitate. Suntem la egalitate şi mai avem o gaură de jucat.

Era esenţial ca Hawker să culeagă mingile. Dacă i-ar fi cerut lui Goldfinger să bage în gaură mingea din poziţia aceea apropiată, acesta ar fi fost cel care scotea mingea din gaură, şi oricum, Bond nu voia ca Goldfinger să rateze lovitura. Asta nu făcea parte din plan.

Hawker se aplecă şi ridică de jos mingile. Pe una o trimise rostogolindu-se spre Bond, iar pe cealaltă i-o dădu lui Goldfinger. Plecară de pe gazon, cu Goldfinger în frunte, ca de obicei. Bond observă că Hawker duce mâna la buzunar. Numai să nu observe Goldfinger nimic în locul de executare a primei lovituri!

Dar când scorul e egal şi a mai rămas doar o gaură de jucat, nu-ţi cercetezi mingea. Mişcările tale se desfăşoară mai mult sau mai puţin automat. Te gândeşti cum să-ţi plasezi lovitura iniţială, dacă să o trimiţi pe a doua spre gazon sau să te foloseşti de margine, te gândeşti la forţa vântului – la vitala cifră patru care trebuie atinsă cumva, dacă e să câştigi sau cel puţin să ieşi la egalitate.

Dat fiind faptul că Bond abia aştepta ca Goldfinger să-l urmeze şi să lovească, o singură dată, vicleana minge Dunlop numărul şapte care semăna atât de mult cu una numărul unu, lovitura lui iniţială pe traseul de patru sute cincizeci de metru fu lăudabilă. Dacă voia, acum putea trimite mingea pe gazon – dacă voia!

Acum, Goldfinger se afla în poziția pentru prima lovitură. Se aplecă. Mingea stătea pe suport, cu fața mincinoasă ridicată spre el. Dar Goldfinger se îndreptă de spate, făcu un pas înapoi, execută cele două mișcări deliberate de exercițiu. Se apropie de minge, precaut, deliberat. Se aplecă asupra ei, își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, concentrându-se la maximum asupra mingii. „Precis va vedea! Precis se va opri în ultima clipă și se va apleca să cerceteze mingea! Nu mai termină cu mutatul greutății de pe un picior pe altul?" Dar capul crosei se ridică în spate și începu să coboare; genunchiul drept era lăsat, corect, spre minge, brațul stâng stătea drept ca o suliță. Trosc! Mingea se lansă în zbor, într-o lovitură frumoasă, la fel de bună ca oricare alta a lui Goldfinger, drept de-a lungul traseului cu gazon scurt.

Bond simți că-i tresaltă inima. „Te-am prins, ticălosule! Te-am prins!" Se îndepărtă de locul primei lovituri și porni agale pe traseul cu gazon scurt, plănuind următoarele manevre, care puteau fi de-acum oricât de excentrice și de diabolice voia. Goldfinger era deja învins – bătut cu propriile-i arme! Mai rămânea să-l frigă încet, perfect.

Bond nu simțea pic de remușcare. Goldfinger îl trișase de două ori și scăpase basma curată. Dacă n-ar fi fost trișările de la Fecioară și de la a șaptesprezecea gaură, ca să nu mai vorbim de îmbunătățirea poziției mingii la gaura a treia și diferitele ocazii în care încercase să-l descumpănească, Goldfinger ar fi fost deja învins. Dacă era necesar ca Bond să trișeze o dată ca să rectifice scorul, asta era dreptate poetică și nimic altceva. Și în plus, miza nu era doar o partidă de golf. Bond avea datoria de a învinge. Judecând după părerea pe care și-o formase despre Goldfinger, trebuia să câștige. Dacă era învins, scorul dintre cei doi ar fi devenit egal. Dacă partida o câștiga el – și o câștigase –, scorul total avea să fie doi-zero în favoarea lui – o stare de lucruri intolerabilă pentru un om care se credea atotputernic, presupuse el. Goldfinger își va spune: „Bond ăsta are el ceva. Are calități pe care le pot folosi. E un aventurier dur, cu ași în mânecă din belșug. E genul de om de care

am nevoie pentru..." Pentru ce? Bond nu ştia. Poate că nu exista nimic pentru el. Poate că-l interpretase greşit pe Goldfinger, dar cu siguranţă că nu exista altă cale de a se apropia de el pe nesimţite.

Goldfinger luă precaut crosa „lingură" pentru a doua lovitură, mai lungă, peste obstacolele cu nisip transversale, spre începutul îngust al gazonului. Făcu o mişcare de exersare în plus faţă de cele două obişnuite şi apoi lansă exact lovitura potrivită, controlată, spre marginea de nisip a gazonului. Cu siguranţă cinci până la gaură, probabil patru. Că tare mult aveau să-l ajute!

După o măreaţă demonstraţie de efort, Bond coborî mâinile mult înaintea crosei şi lovi cu crosa metalică numărul trei în aşa fel încât mingea abia reuşi să treacă peste obstacolele cu nisip transversale. Apoi, folosind crosa cu capul oblic, trimise mingea pe gazon, la şase metri pe lângă steag. Se afla acolo unde voia să se afle – o ameninţare suficient de mare încât să-l facă pe Goldfinger să simtă mirosul dulce al victoriei, suficient cât să-l facă să transpire cu adevărat ca să-şi reuşească cele patru lovituri.

Şi Goldfinger chiar năduşea. Când se aplecă pentru lovitura lungă peste marginea râpei, iar de acolo, spre gaură, avea pe chip un zâmbet sălbatic de concentrare şi lăcomie. Lovi nici prea tare, nici prea încet. Bond putea citi fiecare gând neliniştit care-i trecea celuilalt prin minte. Goldfinger se îndreptă de spate şi traversă cu pas apăsat gazonul, până în spatele steagului, ca să-şi verifice linia de lovire. Se întoarse încet, pe lângă linie, îndepărtând – atent, cu dosul mâinii – un smoc, două de iarbă, un mic bulgăre de pământ. Se aplecă iarăşi şi făcu două mişcări de exersare, apoi se opri în dreptul mingii, cu venele pulsând proeminente pe tâmple şi cu cuta de concentrare adâncită între ochi.

Goldfinger execută lovitura şi urmă mingea. Era o lovitură splendidă, care se opri la cincisprezece centimetri de steag. Acum era sigur că, exceptând situaţia în care Bond trimitea în gaură mingea din poziţia sa dificilă, de la şase metri, partida îi aparţinea!

Bond desfăşură o întreagă procedură complexă şi fără noimă pentru a-şi evalua poziţia. Nu se grăbi, ci

lăsă suspansul să se adune ca un nor de furtună în jurul umbrelor lungi de pe gazonul livid, fatidic.

— Scoateți steagul, vă rog! Pe asta o bag în gaură.

Bond puse în cuvintele sale o certitudine letală. Cumpăni dacă să rateze gaura pe la dreapta, pe la stânga sau să lovească insuficient de lung. Se aplecă pentru lovitură şi rată gaura prin dreapta, la distanță destul de mare.

— Dumnezeule, am ratat-o!

Își încărcă vocea cu ciudă şi cu furie. Se duse la gaură şi luă de jos cele două mingi, având grijă să le țină în plin văzul tuturor. Goldfinger veni la el, cu fața strălucind de triumf.

— Eh, mulțumesc pentru partidă! Se pare că, până la urmă, am fost pur şi simplu prea bun pentru dumneata.

— Ca jucător cu handicap nouă, eşti bun, replică Bond exact cu cantitatea de acreală potrivită.

Se uită la mingile din propria mână, ca s-o aleagă pe a lui Goldfinger şi să i-o dea, şi tresări surprins.

— Măi să fie! (Îl privi pe Goldfinger pătrunzător.) Joci cu Dunlop numărul unu, nu-i aşa?

— Da, fireşte! (Un al şaselea simț care mirosea dezastrul şterse triumful de pe fața lui Goldfinger.) De ce? Ce s-a întâmplat?

— Păi mă tem că ai jucat cu mingea care nu trebuia, spuse Bond pe ton de scuză. Uite, asta e mingea mea, Penfold cu inimi, şi asta e o Dunlop numărul şapte.

Îi dădu lui Goldfinger ambele mingi. Acestea i le smulse din palmă şi le examină febril. Încet, încet, roşeața îi inundă chipul. Goldfinger rămase locului, mişcând din buze şi uitându-se de la mingi la Bond şi iar la mingi. Bond spuse încet:

— Păcat că am jucat după regulile standard! Mă tem că asta înseamnă că pierzi gaura. Şi partida, desigur.

Ochii lui îl observau impasibili pe Goldfinger.

— Dar, dar...

Asta aşteptase Bond cu nerăbdare: cupa smulsă de la buze. Rămase aşteptând, fără să spună nimic. Pe fața

de obicei relaxată a lui Goldfinger explodă brusc furia, ca o bombă.

— În hățiș ai găsit o Dunlop șapte! Omul dumitale de mingi mi-a dat mingea asta! Pe gazonul găurii a șaptesprezecea! Mi-a dat intenționat mingea care nu trebuia, al naibii de triș...

— Ușurel, ușurel, zise Bond blajin. Te trezești cu un proces de calomnie dacă n-ai grijă. Hawker, i-ai dat domnului Goldfinger mingea care nu trebuia, din greșeală?

— Nu, domnule, răspunse Hawker cu chipul impasibil, apoi continuă indiferent: Dacă vreți părerea mea, domnule, se poate ca greșeala să fi fost comisă la gaura a șaptesprezecea, când domnul și-a găsit mingea cam departe de linia pe care o marcaserăm toți pentru ea. O minge de șapte seamănă foarte bine cu una de unu. Aș spune că asta s-a întâmplat, domnule. Ar fi fost un miracol ca mingea domnului să fi ajuns atât de departe ca-n locul unde a fost găsită.

— Baliverne! exclamă Goldfinger pufnind dezgustat, apoi se întoarse mânios spre Bond. Ai văzut că mingea pe care a găsit-o omul meu era numărul unu!

Bond clătină din cap a îndoială.

— Mă tem că nu m-am uitat prea atent. Totuși... (Vocea lui Bond deveni vioaie și detașată, de parcă ar fi discutat afaceri.) La drept vorbind, e treaba jucătorului să se asigure că folosește mingea care trebuie, nu-i așa? Nu văd cum ar putea fi învinovățit altcineva dacă așezi pe suport mingea greșită și joci cu ea trei lovituri! (Începu să se îndepărteze de gazon.) Oricum, mulțumesc pentru partidă! Trebuie să mai jucăm una într-o bună zi.

Luminat glorios de soarele ce apunea, dar cu o umbră lungă și neagră legată de călcâie, Goldfinger îl urmă pe Bond cu pași înceți, cu ochii ațintiți asupra spatelui său.

Capitolul 10

La reşedinţa Grange

Există oameni care-şi folosesc avuţia ca pe o bâtă. Desfătându-se în cada plină cu apă, Bond îşi spuse că Goldfinger era unul dintre aceştia. Era genul de om care crede că poate strivi lumea întreagă cu averea sa, izbind în dreapta şi-n stânga cu purcoiul de bani ca să înlăture orice neplăcere şi orice opoziţie. Se gândise că-l va descuraja jucând cu el pe zece mii de dolari – o pişcătură de purice pentru Goldfinger, dar, evident, o mică avere pentru Bond. În majoritatea circumstanţelor, Goldfinger ar fi avut sorţi de izbândă. E nevoie de nervi de fier ca să nu te pripeşti când cobori crosa pentru lovitură, ca să rămâi cu capul plecat la loviturile secundare scurte, atunci când, preţ de optsprezece găuri cu trasee lungi, de fiecare lovitură atârnă bani grei. Profesioniştii, care joacă să-şi câştige propria pâine cu unt şi pe cea a familiei lor, cunosc senzaţia respiraţiei reci a sărăciei în ceafă când ajung la gaura a optsprezecea la scor egal cu adversarul. Acesta e motivul care-i face să ducă o viaţă precaută, fără tutun şi fără alcool, şi motivul pentru care învingătorul e de obicei cel cu imaginaţia cea mai săracă.

În cazul lui Bond însă, Goldfinger n-avusese de unde să ştie că încordarea extremă face parte din stilul lui firesc de viaţă şi că presiunea şi pericolul îl relaxează. Şi n-avusese de unde să ştie că voia să joace cu el la cea mai mare miză posibilă şi că, dacă pierdea, avea sprijinul fondurilor Serviciului Secret. Goldfinger cel atât de obişnuit să-i manipuleze pe alţii fusese orb la manipularea exercitată de astă dată asupra lui.

Oare chiar fusese orb? Cufundat în gânduri, Bond ieşi din cadă şi se şterse bine cu prosopul. Dinamul cel

puternic din căpățâna aceea mare și rotundă zumzăia precis chiar în clipa aceea, punându-și întrebări despre Bond, știind că fusese învins la capitolul trișare, întrebându-se cum se făcea că Bond apăruse din bun senin de două ori în calea lui și de două ori îi stricase ploile. Se întrebă dacă și-a jucat bine cărțile. Oare crease impresia unei provocări interesante sau nasul sensibil al lui Goldfinger mirosise o amenințare? În al doilea caz, Goldfinger nu va mai lua legătura cu el și Bond va trebui să renunțe la caz și să lase în seama lui M. elaborarea unui nou mod de abordare. Oare cât de curând va ști dacă peștele cel mare s-a prins în cârlig? Peștele acesta va adulmeca îndelung momeala. Ar fi fost bine să muște doar puțin, ca să-i arate că a ales momeala potrivită.

Se auzi o bătaie la ușa camerei sale. Bond se înfășură în prosop și se duse să deschidă. Era omul de serviciu.

— Da?

— Mesaj telefonic de la un domn Goldfinger, domnule. Vă transmite toate cele bune și întreabă dacă ați vrea să mergeți să luați cina la el acasă. Reședința Grange din Reculver, domnule. Băuturile la ora șase și jumătate și nu trebuie să vă deranjați cu ținuta de seară.

— Spune-i te rog domnului Goldfinger că îmi va face mare plăcere.

Bond închise ușa, se duse la fereastra deschisă și rămase acolo privind marea calmă la vreme de seară. „Măi, măi! Vorbești de diavol... își zise zâmbind pentru sine. Și pe urmă te duci să iei masa cu el! Cum era vorba aceea cu lingura cu coada lungă?"[1]

La ora șase, Bond coborî în barul hotelului, unde bău o votcă mare cu apă tonică și o felie de coajă de lămâie. În bar se mai afla doar un grup de ofițeri ai aviației militare americane din baza de la Manston, care beau whisky și discutau despre baseball. Bond se întrebă dacă-și petrecuseră ziua plimbând o bombă cu hidrogen pe cer, deasupra ținutului Kent, deasupra celor patru mici puncte mișcătoare care marcaseră partida lui de golf

[1] Aluzie la proverbul englezesc „Cine ia masa cu diavolul are nevoie de o lingură cu coada lungă".

cu Goldfinger. Îşi zise caustic „Verilor, nu daţi peste cap prea multe pahare cu whisky", îşi plăti băutura şi plecă.

Urcă în maşină şi porni agale spre Reculver, savurând seara, efectul paharului băut şi pârâitul uşor al ţevilor de eşapament gemene. Avea să fie o cină interesantă, care-i oferea momentul potrivit ca să încerce să se „vândă" lui Goldfinger. Dacă făcea o manevră greşită, ieşea din joc şi încurca drastic lucrurile pentru succesorul lui. Era neînarmat – ar fi fost fatal ca Goldfinger să miroasă o astfel de neregulă. Preţ de o clipă se simţi neliniştit, dar îşi spuse că se pripea. Nu fusese declarată starea de război – chiar dimpotrivă. Când se despărţiseră la clubul de golf, Goldfinger se purtase cordial, într-o manieră forţată, onctuoasă. Se interesase unde să trimită suma câştigată de Bond, iar el îi dăduse adresa de la Universal Export. Îl întrebase unde stătea, iar Bond îi spusese numele hotelului şi adăugase că va rămâne la Ramsgate doar câteva zile, până când lua o hotărâre cu privire la viitorul lui. Goldfinger îşi exprimase speranţa că într-o bună zi vor face o partidă de revanşă, adăugând că, din păcate, pleca în Franţa a doua zi şi nu era sigur când se va întoarce. Întrebat dacă pleca cu avionul, spusese că da, lua de la Lydd un avion al companiei Air Ferry[1]. „Ei bine, mulţumesc pentru partidă." „Şi eu îţi mulţumesc, domnule Bond." Ochii lui Goldfinger îi administraseră un ultim tratament radiografic, de parcă l-ar fi întipărit pentru totdeauna în sistemul lui de îndosariere, după care maşina cea mare şi galbenă plecase, cu motorul torcând uşor.

Bond apucase să se uite bine la şofer. Era un japonez – sau, mai probabil, coreean – mic şi îndesat, cu faţa turtită şi o expresie sălbatică, aproape nebună în ochii spectaculos de oblici care-şi aveau locul mai degrabă într-un film japonez decât într-un automobil Rolls Royce, într-o după-amiază însorită din Kent. Avea buza de sus deformată, aşa cum este cazul uneori la cei cu vălul palatin despicat, dar nu rosti o vorbă, aşa că Bond n-avu prilejul să afle dacă a presupus corect. Cu

[1] Una dintre companiile aeriene britanice care ofereau în trecut servicii de transport pentru pasageri şi maşinile lor, în sistemul feribotului maritim.

costumul lui negru strâmt, mai-mai să crape la cusături, şi pălăria aceea neagră absurdă, cu calotă rotundă şi bor mic şi răsfrânt, arăta a luptător japonez într-o zi liberă. Numai că individul nu era genul de personaj care să te facă să zâmbeşti. Dacă ai fi fost într-o dispoziţie zâmbitoare, nota vagă de sinistru, de inexplicabil a pantofilor strâmţi, bine lustruiţi, din piele neagră, care semănau cu nişte pantofi de balet, şi a mănuşilor de şofer grele, tot din piele neagră te-ar fi făcut să te răzgândeşti. Silueta individului avea ceva uşor familiar pentru Bond. Îşi aduse aminte abia când maşina se îndepărtă şi putu zări din spate capul insului: ceea ce vedea erau capul şi umerii şi pălăria neagră, cu calotă rotundă şi bor răsfrânt, ale şoferului Fordului Popular albastru azuriu care rula cu atâta încăpăţânare pe banda centrală a şoselei în dreptul Herne Bay, în ziua aceea, pe la ora douăsprezece. De unde venea oare? Ce comision făcuse? Bond îşi aminti de o afirmaţie a colonelului Smithers. Era oare posibil ca acesta să fie coreeanul care bătea acum şoselele ca să adune aurul vechi din lanţul de magazine de bijuterii al lui Goldfinger? Oare portbagajul micii berline nevinovate şi grăbite era plin cu prada săptămânii – ceasuri, inele cu pecete, medalioane, cruciuliţe de aur? În timp ce privea silueta înaltă, galbenă ca primula a automobilului Silver Ghost dispărând înspre Sandwich, Bond îşi spuse că răspunsul era afirmativ.

Ieşi de pe şosea şi intră pe aleea de acces lungă, încadrată de conifere înalte, până la parcarea cu pietriş din faţa casei. Era exact genul de casă căreia să i se spună Grange – o construcţie greoaie, urâtă, de la începutul secolului, cu un portic închis cu sticlă şi o verandă şi ea închisă cu sticlă, căreia Bond îi simţi în imaginaţie, înainte să oprească motorul, mirosul de soare stătut, plante de cauciuc şi muşte moarte. Coborî încet din maşină şi rămase locului, privind casa, al cărei ochi goi, bine spălaţi îl priveau la rândul lor. Casa avea un zgomot de fond, un gâfâit greoi, ritmic, ca a unui animal cu puls iute. Presupuse că venea de la fabrica al cărei coş de fum se ridica dintre coniferele înalte din dreapta casei, unde s-ar fi aflat în mod normal grajdurile şi garajele, precum un uriaş deget ce avertizează. Faţada tăcută şi vigilentă

a casei părea să aştepte ca el să acţioneze în vreun fel, să facă vreo mişcare ofensivă, la care ar fi apărut un răspuns rapid. Bond ridică din umeri ca să-şi înseninеze gândurile, urcă treptele ce duceau la uşa cu ochiuri de sticlă mată şi apăsă pe butonul soneriei. Nu se auzi niciun sunet, dar uşa se deschise încet. Şoferul coreean, cu pălăria cea neagră în continuare pe cap, se uită la Bond fără interes şi rămase neclintit, cu mâna stângă pe clanţa interioară, iar cea dreaptă, întinsă ca un indicator rutier înspre sala cea mare şi întunecoasă a casei.

Bond trecu pe lângă el, înfrângându-şi dorinţa de a-l călca din toate puterile pe picioarele încălţate cu pantofi negri îngrijiţi sau de a-l lovi cu toată puterea în centrul abdomenului strâns în haina neagră. Coreeanul acela se potrivea cu tot ce aflase despre coreeni şi, oricum, îi venea să facă un gest violent la adresa atmosferei încărcate, electrice a casei.

Sala cea mare şi mohorâtă constituia totodată principala cameră de zi. În spatele grătarului căminului lat pâlpâia un foc plăpând, la flăcările căruia se uitau impasibile două fotolii cu tapiţerie bogată şi o canapea Knole[1]. În spaţiile vaste ce înconjurau această scânteie de viaţă erau îngrămădite obiecte de mobilier masive, în stil Second Empire[2], ale căror ornamente din bronz, carapace de broască ţestoasă, sidef şi poleială scânteiau bogat în lumina micului foc.

Dincolo de acest muzeu ordonat, lambriurile de culoare întunecată urcau până la galeria etajului întâi, la care se ajungea pe o scară în spirală foarte strânsă, aflată în stânga sălii. Tavanul era acoperit cu panourile sobre din lemn sculptat ale epocii.

Bond stătea în picioare şi privea toate acestea când coreeanul apăru fără zgomot lângă el. Îşi întinse cu o mişcare smucită braţul-indicator spre măsuţa cu băuturi şi pahare şi spre fotolii. Bond dădu din cap afirmativ, dar rămase unde stătea. Coreeanul trecu pe lângă el şi dispăru pe o uşă care Bond presupuse că ducea în aripa

[1] Tip de canapea de două locuri.

[2] Stil arhitectural, de decoraţiuni interioare şi mobilier apărut în Franţa la jumătatea secolului al XIX-lea şi caracterizat de ornamentaţia abundentă.

servitorilor. Tăcerea, sporită de ticăitul lent, metalic al unei pendule foarte bogat ornamentate, deveni mai densă şi mai opresivă.

Bond se duse spre cămin şi rămase acolo cu spatele la focul sărăcuț, privind agresiv încăperea. Ce oribilitate! Ce afurisit de loc îngrozitor, mort, în care să trăieşti! Cum trăia omul – cum putea să trăiască – în morga aceea greoaie şi aglomerată, printre conifere şi plante veşnic verzi, când la o sută de metri distanță putea găsi lumină, aer şi orizonturi deschise?! Scoase o țigară şi o aprinse. Oare ce făcea Goldfinger ca să se destindă, să se distreze, să aibă parte de sex? Poate că nu avea nevoie de lucrurile acestea. Poate că aurul îi potolea setea de toate felurile.

Undeva, la oarecare distanță, un telefon sună strident de două ori, după care amuți. Se auzi murmurul unei voci, urmat de ecoul unor paşi pe un coridor şi o uşă de sub scară se deschise. Goldfinger apăru şi închise fără zgomot uşa în urma lui. Purta o haină de smoching de culoarea prunei. Înaintă uşor pe podeaua din lemn lustruită şi, fără să întindă mâna spre Bond, spuse zâmbind doar cu gura:

— Eşti amabil că ai acceptat invitația făcută atât de în pripă, domnule Bond! M-am gândit că eşti singur, la fel ca mine, şi că am putea discuta despre prețul porumbului.

Era genul de remarcă pe care şi-o adresează între ei oamenii bogați. Pe Bond îl amuza ideea că a devenit, temporar, membrul respectivului club.

— Am fost foarte încântat de invitație, replică el. Mă plictisisem deja de analizarea problemelor mele. Ramsgate n-are mare lucru de oferit.

— Aşa este. Iar acum trebuie să-ți cer scuze: am primit un telefon. Unul dintre angajații mei – apropo, am angajați coreeni – a avut o neplăcere minoră cu poliția din Margate şi trebuie să merg s-o clarific. Un incident în parcul de distracții, din câte înțeleg. Oamenii aceştia se înfierbântă excesiv din nimic. Mă va duce şoferul meu şi n-ar trebui să lipsim mai mult de jumătate de oră. În acest timp însă mă tem că trebuie să te las de capul dumitale. Te rog să-ți iei de băut. Ai reviste de citit. Mă ierți? Te asigur, nu va dura mai mult de jumătate de oră.

— Nu e absolut nicio problemă.

Bond simțea că-n povestea asta există ceva dubios, dar nu-şi dădea seama ce anume.

— Atunci, *au revoir*!

Goldfinger se duse la uşa din față, unde se opri.

— Dar trebuie să-ți aprind lumina! E foarte întunecos aici.

Goldfinger îşi trecu mâna peste un set de întrerupătoare de pe perete şi dintr-o dată, sala cea mare fu scăldată de lumini – venind de la lămpi obişnuite, lămpi de perete şi patru grupuri de becuri pe tavan. Acum era la fel de luminată ca un studio de filmare, iar transformarea era extraordinară.

Pe jumătate năucit de lumină, Bond îl privi pe Goldfinger cum deschide uşa şi iese. Un minut mai târziu auzi un motor de maşină – dar nu al Rollsului – care fu ambalat zgomotos, intră în altă treaptă de viteză şi apoi porni rapid pe alee.

Mânat de instinct, se duse la uşa din față şi o deschise. Aleea de acces era pustie; văzu în depărtare luminile de poziție ale maşinii care vira la stânga, ieşi pe şoseaua principală şi porni spre Margate. Se întoarse în casă, închise uşa şi rămase neclintit, ascultând. Cu excepția tic-tacului greoi, tăcerea era deplină. Se apropie de uşa de serviciu şi o deschise. Un coridor lung şi întunecat dispărea spre partea din spate a casei. Se aplecă în față, cu toate simțurile în alertă. Tăcere, tăcere mormântală. Închise uşa şi privi gânditor sala puternic luminată. Fusese lăsat singur în casa lui Goldfinger – singur cu tainele ei. De ce?

Bond se duse la măsuța cu băuturi şi-şi prepară un gin tonic tare. Existase categoric o convorbire telefonică, dar s-ar fi putut aranja cu uşurință să telefoneze cineva din fabrică. Povestea cu servitorul era plauzibilă şi era rezonabil ca Goldfinger să meargă personal să-l scoată de la poliție şi să-şi ia şoferul cu el. Goldfinger menționase de două ori că va rămâne singur jumătate de oră, timp în care va fi „lăsat de capul lui". Situația putea să fie nevinovată sau putea fi o invitație de a-şi da cărțile pe față, de a comite vreo imprudență. Oare îl supraveghea cineva? Câți coreeni se aflau acolo şi cu ce se ocupau? Bond se

uită la ceas: trecuseră cinci minute. Se hotărî: capcană, ne-capcană, prilejul era prea bun ca să-l rateze. Va da o raită rapidă – una nevinovată, cu o poveste de acoperire care să explice de ce a plecat din sala cea mare. Cu ce să înceapă? Cu o privire în fabrică. Povestea? Maşina i-a făcut figuri la venire – conducta de alimentare cu benzină era probabil înfundată – şi s-a dus să vadă dacă există un mecanic care să-i dea o mână de ajutor. Un pretext şubred, dar suficient. Goli paharul dintr-o înghiţitură, se duse cu paşi hotărâţi la uşa de serviciu şi intră pe coridor.

Găsi un întrerupător, aprinse lumina şi străbătu iute culoarul lung, la capătul căruia se afla un zid compact şi două uşi, una la dreapta, cealaltă la stânga. Ascultă o clipă la uşa din stânga şi auzi zgomote înfundate de bucătărie. Deschise uşa din dreapta şi se trezi într-o curte de garaj pavată, la care s-ar fi putut aştepta. Avea un singur aspect ciudat: era luminată puternic de neoane. Zidul lung al fabricii se întindea pe toată latura dreaptă şi acum duduitul ritmic de motor se auzea foarte tare. În zidul din faţă se afla o uşă simplă din lemn, scundă. Bond traversă curtea spre uşă, privind în jur cu un interes detaşat. Era neîncuiată. O deschise discret şi intră, lăsând-o întredeschisă. Se trezi într-un birou mic şi pustiu, luminat doar de un bec fără abajur, atârnat de tavan. Văzu o masă de lucru cu hârtii pe ea, un ceas de pontaj, două fişete şi un telefon. Altă uşă făcea legătura între birou şi sala principală a fabricii, iar lângă ea se afla o fereastră prin care muncitorii puteau fi supravegheaţi. Biroul aparţinea probabil maistrului-şef. Se duse la fereastră şi privi.

Bond nu ştia la ce se aşteptase, dar ceea ce văzu păreau a fi instrumentele obişnuite ale unei mici fabrici de prelucrare a metalelor. Faţă-n faţă cu el se aflau gurile deschise a două furnale cu focul acum stins. Alături de acestea era un şir de cuptoare pentru metalul topit; în apropierea lor văzu coli de metal de diferite mărimi şi culori, sprijinite de perete. Mai văzu masa de oţel lucios a unui ferăstrău circular, probabil prevăzut cu cap de diamant, pentru tăierea colilor, iar la stânga, în umbră, un motor mare cu benzină conectat la un generator ce duduia, producând electricitate. La dreapta, sub neoane,

un grup de cinci bărbați îmbrăcați cu salopetă, patru dintre ei coreeni, lucrau – ca să vezi! – tocmai la Rolls Royce-ul lui Goldfinger. Automobilul sclipea în lumina puternică, în perfectă stare, exceptând portiera din dreapta, care fusese scoasă din balamale și acum stătea pe două bancuri de lucru din apropiere, cu panoul exterior scos. Sub privirea lui Bond, doi lucrători ridicară noul panou exterior – o coală grea și pătată de metal de culoarea aluminiului – și-l așezară pe rama portierei. Pe podea se aflau două mașini de nituit manuale. Își spuse că în scurt timp, muncitorii vor fixa panoul cu nituri și-l vor vopsi în aceeași culoare ca restul mașinii. Totul era absolut nevinovat și la vedere. Goldfinger botise aripa în după-amiaza aceea și-și pusese oamenii s-o repare rapid, în vederea călătoriei de a doua zi. Bond mai aruncă în jur o privire rapidă, acră, se retrase de la fereastră, ieși pe ușa fabricii și o închise fără zgomot în urma lui. La naiba, nu găsise nimic acolo! Și acum, ce poveste mai avea? Că n-a vrut să-i întrerupă pe oameni din muncă – poate după cină, dacă unul dintre ei avea o clipă liberă...

Făcu cale întoarsă agale și reintră în sala cea mare fără nicio peripeție.

Se uită la ceas. Mai erau zece minute. „Să vedem etajul întâi..." Tainele unei case se găsesc în dormitoare și-n băi. Acelea sunt locurile personale, unde dulăpioarele cu medicamente, măsuța de toaletă, sertarele noptierei dezvăluie intimitățile, slăbiciunile. Va spune că-l durea rău capul. S-a dus să caute o aspirină. Jucă rolul cuvenit pentru eventualul public invizibil: își masă tâmplele, ridică privirea spre galerie, traversă hotărât încăperea și urcă scara. Galeria continua cu un coridor luminat puternic. Bond îl străbătu, deschizând ușile și aruncând câte o privire înăuntru, dar erau dormitoare de oaspeți, cu patul nefăcut și cu miros de mucegai și de ferestre oblonite. O pisică mare, roșcată apăru de niciunde și se luă după el, mieunând și frecându-se de pantalonii lui. Camera din fund era cea dorită. Intră și lăsă ușa doar o idee întredeschisă.

Toate luminile erau aprinse. Își spuse că poate unul dintre servitori se afla în baie. Păși cu îndrăzneală spre ușa băii și o deschise. Lumini și aici, dar nici țipenie de

om. Era o baie mare, probabil o fostă cameră transformată; pe lângă cadă şi vasul de toaletă mai conţinea diferite aparate de gimnastică – un aparat de vâslit, o bicicletă fixă, popice din lemn pentru gimnastică şi o centură de masaj Ralli. Dulăpiorul cu medicamente adăpostea doar o mare varietate de purgative – păstăi de siminichie, cruşin, pastile Calsalette, Eno şi diferite instrumente folosite în acelaşi scop. Nu existau alte medicamente şi nici urmă de aspirină. Bond se întoarse în dormitor şi nici de astă dată nu găsi nimic. Era o cameră bărbătească tipică, comodă, locuită, cu dulapuri de comandă din belşug. Până şi mirosul ei era neutru. Lângă pat se afla un raft mic cu cărţi, toate fiind istorice sau biografice şi toate în engleză. Sertarul noptierei scoase la iveală o indiscreţie solitară – un exemplar cu copertă galbenă al cărţii *The Hidden Side of Love*[1], editura Palladium, Paris.

Bond se uită la ceas: rămăseseră cinci minute. Era timpul să plece. Se mai uită o dată prin cameră şi se apropie de uşă, dar dintr-o dată se opri. Ce anume remarcase aproape la nivel subconştient încă de când intrase în cameră? Îşi ascuţi simţurile. Undeva exista o neconcordanţă. Ce anume? O culoare? Un obiect? Un miros? Un sunet? Asta era! Din locul unde se afla putea auzi un scârţâit foarte slab, dar ascuţit ca bâzâitul unui ţânţar. Frecvenţa sunetului îl făcea aproape inaudibil. De unde venea? Ce-l producea? Acum mai exista ceva în încăpere, ceva ce cunoştea prea bine: mirosul primejdiei.

Încordat, Bond se apropie de dulapul de lângă uşă şi-l deschise încet. Da, sunetul venea dinăuntrul dulapului, din spatele unui şir de jachete sport care ajungeau până la primul din cele trei rânduri de sertare. Dădu jachetele la o parte cu o mişcare bruscă şi ceea ce văzu în spatele lor îl făcu să strângă din dinţi.

Din trei fante aflate aproape de partea de sus a dulapului se derulau, centimetru cu centimetru, trei role de film de şaisprezece milimetri care intrau într-un container încăpător, aflat după falsul panou frontal al sertarelor. Containerul era aproape pe jumătate plin cu şerpi de peliculă lunecoasă. Îngustă ochii, încordat, când văzu

[1] Latura ascunsă a dragostei.

cum dovezile incriminatoare se derulează în continuare, încet, peste mormanul de peliculă deja adunat. Aşadar, asta era: camerele de filmat, trei, cu obiectivul ascuns Dumnezeu ştie unde – în sala cea mare, în curtea garajului, în acea cameră – îi surprinseseră fiecare mişcare din clipa când Goldfinger plecase din casă, pornind camerele şi, desigur, aprinzând luminile orbitoare înainte de a ieşi pe uşă. Cum de nu înțelesese semnificația luminilor? Cum de nu avuse imaginația elementară care i-ar fi permis să vadă capcana, nu doar s-o miroasă? Poveşti de acoperire, da, cum să nu! La ce-i foloseau acum, după ce petrecuse jumătate de oră iscodind, fără să găsească nimic care să-i răsplătească eforturile?! Da, mai era şi aspectul ăsta: nu descoperise nimic, nu scosese la iveală niciun secret! Totul fusese o pierdere de timp idioată! Iar acum, Goldfinger îi venise de hac. Era terminat, demascat complet. Mai exista oare vreo cale de a salva ceva din naufragiu? Rămase țintuit locului, privind fix şuvițele lente de film.

„Ia să vedem!" Mintea îi lucra frenetic, gândindu-se la modalități de scăpare, la pretexte şi înlăturându-le pe toate. Eh, cel puțin expusese o parte din peliculă când deschisese uşa dulapului. Şi atunci, de ce să nu-l expună pe tot?! De ce nu, dar cum? Cum putea fi explicată uşa deschisă a dulapului, altfel decât printr-o acțiune a lui? Prin uşa întredeschisă a dormitorului se auzi un mieunat. Pisica! De ce să nu fie pisica făptaşa? Cam şubredă ideea, dar cel puțin îi oferea un cât de slab alibi. Deschise uşa, luă pisica în brațe şi se duse cu ea la dulap, mângâind-o fără pic de blândețe. Vietatea începu să toarcă. Bond se aplecă peste containerul cu film şi scoase din el pumni de peliculă, ca să fie toată expusă la lumină. Când se convinse, mulțumit, că stricase tot filmul, îl aruncă înapoi şi dădu drumul pisicii peste el. Îi va fi foarte greu să iasă din încâlceala de film. Dacă avea noroc, se va linişti şi va adormi. Lăsă uşa dulapului întredeschisă de un lat de mână, ca să expună şi filmul care urma să se deruleze, făcu acelaşi lucru şi cu uşa dormitorului şi străbătu coridorul în fugă. Ajuns în capul scării, încetini şi coborî agale. Sala cea mare, pustie, căsca plictisită de reprezentația lui. Se duse la cămin, îşi mai turnă băutură în pahar

şi luă revista *The Field*. O deschise la comentariul de golf semnat de Bernard Darwin, îl parcurse la repezeală ca să vadă ce conținea, după care se aşeză comod pe un fotoliu şi aprinse o țigară.

Ce aflase? Ce putea trece la capitolul „pozitiv"? Mai nimic, decât că Goldfinger suferea de constipație, avea o minte perversă şi voise să-l supună la o încercare elementară. Şi o făcuse în manieră expertă. Goldfinger nu era în niciun caz amator. Tehnica se ridica pe deplin la standardele SMERŞ şi aparținea cu siguranță unui om cu foarte multe de ascuns. Şi ce se va întâmpla acum? Pentru ca alibiul cu pisica să rămână în picioare trebuia ca Goldfinger să fi lăsat întredeschise două uşi, dintre care una vitală, astfel că pisica intrase în cameră şi bâzâitul camerelor de filmat îi stârnise curiozitatea. Extrem de improbabil, aproape incredibil. Goldfinger va fi sigur în proporție de nouăzeci la sută că fusese mâna lui Bond – dar numai nouăzeci la sută. Mai rămâneau acele zece procente de incertitudine. Oare Goldfinger va afla pe această cale mai multe decât ştia înainte – că Bond era un muşteriu viclean şi inventiv şi că cotrobăise, că ar putea fi hoț? Va presupune precis că Bond a intrat în dormitor, dar, de bine, de rău, celelalte mişcări ale lui vor rămâne secrete pe filmul expus.

Se ridică, luă alte câteva reviste şi le aruncă pe jos, lângă fotoliul lui. Singura opțiune pe care-o avea era să înfrunte cu îndrăzneală situația şi să țină minte pe viitor, dacă va exista un viitor, că ar face bine să-şi trezească ideile şi să nu mai facă greşeli. În lume nu existau suficiente pisici roşcate care să-l ajute să iasă dintr-o nouă încurcătură urâtă precum cea în care se afla în clipa aceea.

Nu se auzi zgomot de maşină pe alee, nu se auzi niciun sunet de uşă, dar simți pe ceafă adierea serii şi ştiu că Goldfinger s-a întors în încăpere.

CAPITOLUL 11

Omul bun la toate

Bond aruncă revista *The Field* şi se ridică în picioare. Uşa de la intrare se închise cu zgomot. Bond se întoarse, cu o expresie de surprindere politicoasă pe chip.

— Salutare! Nu te-am auzit când ai sosit. Cum a mers?

Chipul lui Goldfinger arăta la fel de neutru. Ar fi putut foarte bine să fie prieteni vechi, cu proprietăţi vecine la ţară, obişnuiţi să se viziteze fără înştiinţare prealabilă ca să bea un pahar împreună.

— A, s-a rezolvat de la sine. Omul meu a avut o altercaţie într-un bar cu nişte indivizi din aviaţia militară americană care l-au făcut „blestemat de japonez gălbejit". Le-am explicat poliţiştilor că nici unui coreean nu-i place să i se spună japonez gălbejit şi l-au eliberat cu avertisment. Îmi pare teribil de rău că a durat atât de mult! Te rog, mai pune-ţi de băut.

— Mulţumesc. Dar să ştii că parcă au trecut doar cinci minute de când ai plecat! Am citit părerea lui Darwin despre regula celor paisprezece crose. Interesant punct de vedere...

Bond se lansă într-o analiză amănunţită a articolului, adăugându-şi propriul punct de vedere despre respectiva regulă. Goldfinger ascultă răbdător până la sfârşit, după care replică:

— Da, e o chestiune complicată. Desigur, dumneata ai un stil de joc mult diferit de al meu, mai abil. Cu stilul meu de lovitură constat că am nevoie de toate crosele permise. Eh, merg sus să mă spăl, iar pe urmă cinăm. Mă întorc într-o clipă.

Bond se apucă să-şi toarne încă un pahar, cu zgomot, se aşează şi luă revista *Country Life*. Se uită după Goldfinger în timp ce acesta urcă scara şi dispăru pe coridor; putea să vizualizeze fiecare pas. Constată că ţinea revista cu capul în jos; o întoarse şi-şi aţinti privirea asupra unei fotografii a palatului Blenheim, fără s-o vadă.

La etaj, tăcere mormântală, apoi zgomotul îndepărtat al lanţului de la rezervorul vasului de toaletă tras, urmat de declicul unei uşi închise. Întinse mâna după pahar, luă o înghiţitură zdravănă şi-l aşeză jos, lângă fotoliu. Goldfinger cobora scara. Bond dădu paginile revistei şi-şi scutură prin grilajul căminului scrumul ţigării.

Goldfinger se apropia de el. Bond lăsă în jos revista şi ridică privirea spre el: ducea neglijent sub braţ pisica roşcată. Ajungând la cămin, se aplecă şi apăsă pe butonul soneriei, după care se întoarse spre Bond cu o privire neutră, lipsită de curiozitate, şi-l întrebă:

— Îţi plac pisicile?

— Destul de mult.

Uşa de serviciu se deschise şi-n pragul ei apăru şoferul, tot cu pălăria neagră cu calotă rotundă şi cu mănuşile negre lucioase. Se uită impasibil la Goldfinger; acesta îl chemă cu degetul, iar şoferul se apropie şi rămase în cercul din jurul focului. Goldfinger se întoarse spre Bond şi-i zise pe ton de conversaţie:

— El e omul meu bun la toate. (Zâmbi subţire.) Asta e întrucâtva o glumă. Oddjob, arată-i domnului Bond mâinile tale! (Îi zâmbi iarăşi lui Bond.) Îi spun Oddjob[1] fiindcă asta-i descrie sarcinile ca angajat al meu.

Coreeanul îşi scoase încet mănuşile, se apropie de Bond la distanţă de un braţ şi întinse mâinile, cu palmele în sus. Bond se ridică să le privească: erau mari şi extrem de musculoase. Degetele păreau să aibă toate aceeaşi lungime, cu vârfuri foarte boante şi lucitoare, de parcă ar fi fost făcute din os galben.

— Întoarce-le şi arată-i domnului Bond muchia palmei.

[1] Odd-job man, în engleză, înseamnă „om bun la toate".

Degetele nu aveau unghii, ci aceeaşi carapace gălbuie în locul lor. Omul întoarse mâinile cu muchia palmei în sus: şi ea era acoperită cu o creastă dură, alcătuită din aceeaşi materie osoasă. Bond se uită la Goldfinger cu sprâncenele ridicate, iar acesta spuse:

— Vom vedea o demonstraţie.

Făcu semn spre balustrada scării, groasă, din lemn de stejar. Era de-a dreptul masivă, din grinzi de cincisprezece centimetri pe zece. Coreeanul se duse supus la scară şi urcă primele câteva trepte, apoi se opri, cu mâinile de-a lungul corpului, şi se uită la Goldfinger ca un prepelicar bine dresat. Goldfinger încuviinţă rapid cu capul. Impasibil, coreeanul ridică mâna dreaptă sus, deasupra capului, şi o coborî cu muchia palmei în jos, ca o secure, abătând-o asupra balustradei groase, lustruite. Se auzi o trosnitură grozavă şi acea secţiune a balustradei se lăsă, ruptă la mijloc. Mâna se ridică iarăşi şi coborî cu iuţeala fulgerului, de astă dată trecând de-a binelea prin balustradă şi lăsând în urmă o spărtură cu margini neregulate. Aşchiile de lemn căzură cu zgomot pe podeaua sălii. Coreeanul se îndreptă de spate şi rămase în poziţie de drepţi, aşteptând noi ordine. Pe faţa lui nu se vedea nici urmă de roşeaţă în urma efortului şi niciun dram de mândrie pentru realizarea sa. Goldfinger îi făcu semn şi omul se apropie.

— Tălpile lui sunt la fel – muchia exterioară, explică Goldfinger. Oddjob, polița căminului.

Goldfinger arătă spre polița grea, din lemn sculptat, de deasupra căminului, aflată la circa doi metri de podea – cu cincisprezece centimetri mai sus de vârful calotei rotunde a pălăriei coreeanului.

— Haii pălie?

— Da, scoate-ţi haina şi pălăria. (Goldfinger se întoarse spre Bond.) Bietul om are vălul palatin despicat. Nu cred să existe mulţi oameni în afară de mine care să înţeleagă ce spune.

Bond reflectă cât de util poate fi acest lucru – un sclav capabil să comunice cu lumea doar prin intermediul interpretului său: mai bun chiar decât surdomuţii din haremuri, mai strâns legat de stăpânul lui, oferindu-i mai multă siguranţă.

Oddjob își scosese haina și pălăria și le așezase frumos pe podea; își suflecă pantalonii și, făcând câțiva pași în spate, adoptă postura fermă, cu picioarele depărtate, a expertului în judo. Ai fi zis că nici măcar un elefant care l-ar fi izbit din fugă nu l-ar putea dezechilibra.

— Ar fi bine să te dai înapoi, domnule Bond, zise Goldfinger cu un zâmbet care-i dezveli dinții sclipitori din gura lată. Lovitura asta rupe gâtul omului ca pe o narcisă.

Goldfinger dădu la o parte canapeaua scundă și măsuța cu băuturi. Acum, coreeanul avea cale liberă, dar se afla la numai trei pași mari de ținta sa. Cum era posibil să ajungă la polița aceea înaltă?

Bond privi fascinat. Ochii oblici de pe fața ca o mască plată, galbenă, scânteiau cu o intensitate feroce. Bond își spuse că dacă te confrunți cu un astfel de om nu poți decât să te lași în genunchi și să-ți aștepți moartea.

Goldfinger ridică mâna. Degetele de la picioare ale coreeanului, lipite strâns între ele în pantofii lustruiți din piele moale, părură să prindă dușumeaua într-o strânsoare de cleşte. Coreeanul făcu un pas mare, cu genunchii mult lăsați, apoi se lansă în aer; în plutire își lovi tălpile una de alta cum fac balerinii, dar mai sus decât au ajuns vreodată picioarele unui balerin, după care corpul se lăsă pe o parte, în coborâre, și piciorul drept țâșni ca un piston. Se auzi o bubuitură teribilă. Corpul se lăsă grațios pe podea, în mâini, cu coatele îndoite ca să-i preia greutatea; coatele se îndreptară brusc și mișcarea îl azvârli pe coreean în sus și-l repuse pe picioare.

Oddjob rămase în poziție de drepți. De astă dată, când se uită la golul de vreo șapte centimetri făcut în polița căminului de muchia tălpii lui, în ochi îi apăru o scânteie de triumf. Bond îl privea cuprins de un respect nețărmurit. Și când te gândești că doar cu două seri în urmă lucra la manualul lui de luptă corp la corp! În tot ce citise, în tot ce trăise nu exista nimic, absolut nimic cu care să se poată răspunde la scena la care tocmai fusese martor. În fața lui nu se afla un om în carne

şi oase, ci un ciomag viu, poate cel mai periculos animal de pe faţa pământului. Simţi că trebuie să omagieze această persoană unic de înspăimântătoare, aşa că întinse mâna. Glasul lui Goldfinger sună ca o plesnitură de bici.

— Uşor, Oddjob!

Coreeanul înclină capul şi luă mâna lui Bond într-a lui, ţinându-şi degetele drepte şi îndoindu-şi doar degetul mare într-o strânsoare uşoară. Bond avu impresia că ţine în mână o bucată de scândură. Coreeanul dădu drumul mâinii şi se duse la grămăjoara lui de haine frumos împăturite.

— Scuză-mă, domnule Bond, şi să ştii că apreciez gestul, rosti Goldfinger, pe chipul lui citindu-se aprobarea. Atâta doar că Oddjob nu-şi cunoaşte propria forţă – mai ales atunci când e stârnit. Şi mâinile lui sunt ca nişte maşini-unelte. Ar fi putut să-ţi facă mâna zob fără intenţie.

Oddjob se îmbrăcase şi stătea în poziţie de drepţi, respectuos. Goldfinger se întoarse spre el.

— Aşa, Oddjob, te-ai descurcat bine. Mă bucur să văd că eşti în formă. Ţine!

Goldfinger luă pisica, pe care o ţinuse sub braţ, şi i-o azvârli coreeanului, care o prinse bucuros.

— M-am săturat să văd animalul ăsta prin preajmă. O poţi lua pentru cină. Şi spune la bucătărie că noi vom cina imediat.

Ochii coreeanului sclipiră. Cu o înclinare bruscă a capului, se întoarse şi plecă. Bond încercă să-şi ascundă dezgustul. Îşi dădea seama că toată această demonstraţie era doar un mesaj pentru el, un avertisment, o uşoară lovitură peste degete, care spunea: „Vezi ce putere am, domnule Bond! Aş fi putut foarte uşor să te omor sau să te schilodesc. Oddjob făcea o demonstraţie, iar tu te-ai nimerit în cale. Eu aş fi categoric nevinovat, iar Oddjob ar scăpa cu o condamnare uşoară. De data asta însă va fi pedepsită pisica în locul tău. Ghinionul pisicii, desigur." Întrebă pe un ton detaşat:

— De ce poartă mereu pălăria aceea?

Coreeanul ajunsese la uşa de serviciu.

— Oddjob! Pălăria.

Goldfinger făcu semn spre un panou lambrisat de lângă cămin. Cu pisica sub brațul stâng, Oddjob se răsuci pe călcâie și se întoarse impasibil lângă ei. Când ajunse la jumătatea distanței, își apucă pălăria de bor și, fără să se oprească sau să țintească, o azvârli în lateral cu toată forța. Se auzi un clănțănit puternic; preț de o clipă, pălăria rămase înfiptă doi, trei centimetri în panoul indicat de Goldfinger, după care căzu pe podea zdrăngănind. Goldfinger îi zâmbi politicos lui Bond.

— Un aliaj ușor, însă foarte puternic, domnule Bond. Mă tem că lovitura a deteriorat stratul de pâslă, dar Oddjob îl va înlocui. E surprinzător de iute cu acul și ața. După cum îți poți închipui, lovitura aceea ar fi zdrobit capul unui om sau i-ar fi retezat pe jumătate gâtul. O armă simplă și foarte ingenios ascunsă, sunt sigur că ești de acord.

— Într-adevăr, zâmbi Bond la fel de politicos. Util om de avut în preajmă!

Oddjob își luase pălăria și dispăruse; se auzi un gong.

— A, cina! Mergem?

Goldfinger porni înainte spre o ușă mascată de panourile lambrisate, la dreapta căminului, apăsă pe un zăvor ascuns și intrară.

Mica sufragerie etala aceeași bogăție greoaie ca sala cea mare și era luminată puternic de candelabrul central și de lumânările de pe masa rotundă, pe care scânteia argintăria și sticlăria. Cei doi bărbați se așezară față-n față. Doi servitori cu pielea gălbuie, în jachete albe de ospătar, aduceau mâncarea de pe o masă de servit încărcată. Primul fel era un preparat din carne neidentificată, cu sos picant și cu orez. Observând șovăiala lui Bond, Goldfinger chicoti sec.

— E în regulă, domnule Bond. Crevete, nu pisica.

— Aha, replică Bond cu o expresie neutră.

— Te rog, încearcă vinul de Mozela! E un Piesporter Goldtröpfchen in 1953. Servește-te! Servitorii ți-l vor turna, foarte probabil, nu doar în pahar, ci și-n farfurie.

În fața lui Bond se afla o sticlă zveltă într-o frapieră. Turnă puțin vin în pahar și-l gustă. Era dulce

precum nectarul şi rece ca gheaţa. Îşi felicită gazda. Goldfinger încuviinţă scurt.

— Eu unul nici nu beau, nici nu fumez, domnule Bond. Fumatul îl consider cel mai ridicol din toate felurile de comportament uman şi, practic, singurul complet împotriva firii. Îţi poţi închipui o vacă sau oricare alt animal luând în gură un smoc de paie fumegânde, inhalând fumul şi expirându-l pe nări? Câh! exclamă Goldfinger, vădind o undă vagă de sentiment. E un obicei spurcat. Cât priveşte băutul, sunt destul de bun chimist şi încă n-am găsit nicio spirtoasă în care să nu existe mici cantităţi din diferite substanţe toxice, unele letale, cum ar fi pentanolul, acidul acetic, acetatul de etil, aldehida acetică şi furfurolul. O anumită cantitate din aceste substanţe toxice, consumată în stare pură, te-ar omorî. În cantităţile mici în care se găsesc într-o sticlă cu băutură spirtoasă, ele produc diferite efecte negative, din care majoritatea sunt etichetate simplu „mahmureală". (Goldfinger se opri cu furculiţa încărcată cu crevete cu sos la jumătatea drumului spre gură.) Pentru că eşti băutor, domnule Bond, îţi voi da un singur sfat bun. Nu bea niciodată aşa-numitul coniac Napoleon, şi în niciun caz atunci când e descris drept „învechit în butoi". Licoarea aceea conţine otrăvurile pe care le-am amintit în cantităţi mai mari decât oricare altă spirtoasă pe care am analizat-o. Whisky-ul vechi e pe locul al doilea.

Goldfinger îşi încheie critica vehementă cu o îmbucătură de crevete.

— Mulţumesc, am să ţin minte. Poate că tocmai din aceste motive am trecut recent la votcă. Din câte înţeleg, filtrarea prin cărbune activat e utilă.

Extrăgând această mică informaţie din amintirile vagi despre un material pe care-l citise, Bond se simţi mândru că a putut să răspundă la mingea puternică servită de Goldfinger. Acesta îl privi iscoditor.

— Se pare că înţelegi într-o anumită măsură aceste chestiuni. Ai studiat chimia?

— Doar ocazional, ca amator.

Sosise timpul să treacă mai departe.

— Am fost foarte impresionat de şoferul dumitale. Unde a învăţat tehnicile astea formidabile de luptă? De unde provin? E stilul de luptă corp la corp folosit de coreeni?

Goldfinger îşi tamponă gura cu şervetul şi pocni din degete. Cei doi servitori luară farfuriile şi aduseră boboci de raţă fripţi şi o sticlă de Mouton Rothschild din 1947 pentru Bond. După ce se retraseră la capetele mesei de servit şi încremeniră, Goldfinger spuse:

— Ai auzit vreodată de karate? Nu? Ei bine, omul meu e unul din cei trei oameni din lume care au obţinut centura neagră la karate. Karate e o ramură a judo, dar e faţă de judo ceea ce este mitraliera Spandau faţă de o catapultă.

— Am văzut.

— Demonstraţia a fost elementară. Domnule Bond... (Goldfinger ridică în aer iadeşul pe care-l rodea.) Pot să-ţi spun că dacă Oddjob ar fi folosit o unică lovitură, cea adecvată, într-unul din şapte puncte de pe corpul dumitale, acum ai fi mort.

Goldfinger muşcă încântat din carnea de pe marginea iadeşului. Bond replică serios:

— Interesant! Eu cunosc doar cinci moduri de a-l omorî pe Oddjob dintr-o singură lovitură.

Goldfinger păru să nu audă comentariul. Lăsă iadeşul pe farfurie şi bău cu poftă din paharul cu apă. Se lăsă pe speteaza scaunului şi continuă, în timp ce Bond savura mâncarea excelentă.

— Tehnica numită karate, domnule Bond, se bazează pe teoria potrivit căreia corpul uman posedă cinci suprafeţe de lovire şi treizeci şi şapte de puncte vulnerabile – adică vulnerabile pentru expertul în karate, la care vârfurile degetelor, muchia palmelor şi muchia tălpilor sunt întărite de un strat cornos gros, mult mai puternic decât osul şi mai flexibil. Domnule Bond, în fiecare zi din viaţa lui, Oddjob petrece o oră lovind fie saci cu orez nedecorticat, fie un stâlp puternic la capătul căruia au fost înfăşurate mai multe straturi de funie groasă. Apoi petrece încă o oră cu exerciţii fizice, care seamănă mai mult cu ceea ce se face la şcoala de balet decât cu ceea ce se face la şcoala de sport.

— Unde-şi exersează aruncarea pălăriei? întrebă Bond, care nu intenționa câtuşi de puțin să se lase influențat de războiul psihologic.

Întreruperea îl făcu pe Goldfinger să se încrunte; răspunse fără umor:

— N-am întrebat niciodată. Dar cred că înțelegi că Oddjob are grijă să-şi întrețină toate abilitățile. Întrebai însă care e originea metodei karate. Ea a apărut în China, unde preoții budişti itineranți au devenit la un moment dat pradă uşoară pentru hoți şi bandiți. Religia nu le permitea să poarte arme, aşa că şi-au creat propria formă de luptă corp la corp. Locuitorii băştinaşi ai insulei Okinawa au rafinat această artă, aducând-o la forma ei actuală, atunci când japonezii le-au interzis să poarte arme. Ei au venit cu ideea celor cinci suprafețe de lovire ale corpului omenesc – pumnul, muchia palmei, vârfurile degetelor, perna tălpii şi cotul – şi le-au întărit până când au ajuns să fie acoperite de straturi cornoase. O lovitură de karate nu are prelungire. Întregul corp e rigid în momentul impactului, cu centrul de greutate la nivelul şoldurilor, şi apoi se relaxează instantaneu, astfel încât echilibrul nu se pierde niciodată. E uimitor ce poate face Oddjob! L-am văzut lovind un zid de cărămidă cu toată forța, fără să-şi rănească mâna. Poate să despice trei scânduri groase de un centimetru, puse una peste alta, cu o singură lovitură cu mâna. Ai văzut ce poate face cu piciorul.

Bond luă o înghițitură zdravănă din deliciosul vin roşu, sec.

— Bănuiesc că mobila dumitale cam are de suferit.

Goldfinger ridică din umeri.

— Nu mai am nevoie de casa asta. M-am gândit că o demonstrație te-ar amuza. Eşti de acord, sper, că Oddjob şi-a meritat pisica.

Ochii cu privire radiografică se ațintiră preț de o clipă asupra lui Bond.

— Se antrenează pe pisici?

— Le consideră o delicatesă rară. Le-a prins gustul în timpul unei foamete, în țara lui.

Bond se gândi că a sosit momentul să sape mai adânc.

— De ce ai nevoie de un om ca el? Nu cred că oferă cine ştie ce tovărăşie.

— Domnule Bond... (Goldfinger pocni din degete, chemându-i pe cei doi servitori.) Întâmplarea face să fiu un om bogat, foarte bogat, şi cu cât e mai bogat omul, cu atât are nevoie de mai multă protecţie. De obicei, garda de corp sau detectivul personal e un poliţist pensionat. Astfel de oameni n-au nicio valoare. În plus, nutresc respect faţă de viaţa omenească, un lucru deloc bun dacă vreau să rămân în viaţă. Coreenii n-au sentimente de felul ăsta. Tocmai de aceea i-au angajat japonezii gardieni în lagărele lor de prizonieri, în timpul războiului. Sunt cei mai cruzi şi mai nemiloşi oameni din lume. Angajaţii mei au fost aleşi pe sprânceană pentru aceste atribute. M-au slujit bine. N-am de ce să mă plâng, şi nici ei n-au. Sunt bine plătiţi, bine hrăniţi şi cu un acoperiş bun deasupra capului. Când vor femei, sunt aduse femei de stradă din Londra, care primesc o plată frumoasă pentru serviciile lor şi apoi sunt trimise înapoi. Femeile nu arată cine ştie ce, dar sunt albe şi asta e tot ce cer coreenii – să supună rasa albă la cele mai dezgustătoare umilinţe. Uneori se produc accidente, însă... (ochii cel spălăciţi priveau masa fără s-o vadă) banii sunt un giulgiu eficace.

Bond zâmbi.

— Îţi place aforismul? Îmi aparţine.

Li se aduse un sufleu de caşcaval excelent, urmat de cafea. Mâncară în tăcere, amândoi părând în largul lor şi relaxaţi de aceste confidenţe. Bond chiar era. Goldfinger îşi dădea drumul la gură – nu mult, ci doar puţin, şi evident cu intenţie, dar îi arăta unul dintre chipurile sale private, probabil cel la care credea că va reacţiona: marele om de afaceri cu sânge rece şi de o eficacitate nemiloasă. Poate că, la urma urmelor, faptul că spionase prin casă, pe care Goldfinger precis îl presupunea, dezvăluise despre el un lucru pe care Goldfinger se bucura să-l ştie – că Bond avea ceva necinstit în fire, că era „gentleman" doar în aparenţă. Acum trebuia să mai iscodească puţin, iar după aceea, cu puţin noroc, va urma propunerea. Bond se sprijini de speteaza scaunului şi aprinse o ţigară, remarcând:

— Frumoasă maşina aceea a dumitale. Trebuie să fie cam din ultima serie. Cam din 1925, nu-i aşa? Două blocuri motor cu câte trei cilindri, cu bujii pentru fiecare cilindru, unul activat de magnetou, iar celălalt, de bobină?

— Exact. Dar în alte privinţe a trebuit să fac unele modificări. Am adăugat câte cinci segmente la suspensii şi am dotat roţile din spate cu discuri de frână, ca să măresc puterea de frânare. Frânele cu servomecanism ale roţilor din faţă nu ajungeau.

— Serios? De ce nu? Viteza maximă nu poate fi mai mare de optzeci la oră. Caroseria nu poate fi chiar atât de grea.

Goldfinger ridică din sprâncene.

— Aşa crezi? O tonă de scuturi blindate şi sticlă armată schimbă multe.

— Ah! Înţeleg, zise Bond zâmbind. Chiar că ai mare grijă de dumneata. Dar cum merge zborul peste Canalul Mânecii? Nu cade maşina prin podeaua avionului?

— Închiriez un avion doar pentru mine. Compania Silver City cunoaşte maşina. E o cursă regulată, de două ori pe an.

— Turul Europei?

— O vacanţă pentru golf.

— Ce distracţie! Mi-am dorit şi eu dintotdeauna să fac aşa ceva.

Goldfinger nu muşcă momeala.

— Acum ţi-o poţi permite!

— A, cele zece mii de dolari în plus, zise Bond zâmbind. Dar se poate să am nevoie de ei dacă hotărăsc să mă mut în Canada.

— Crezi că ai putea face bani acolo? Vrei să faci o grămadă de bani?

— Foarte tare! rosti Bond zelos. Altfel n-are niciun rost să munceşti.

— Din păcate, majoritatea modalităţilor de a face bani mulţi cer şi mult timp. Până reuşeşti să faci banii, eşti prea bătrân ca să te mai bucuri de ei.

— Asta-i problema! Eu unul caut mereu scurtături. Aici n-ai să găseşti aşa ceva. Impozitele sunt prea mari.

— Într-adevăr. Şi legile sunt stricte.

— Da. Asta am aflat-o.

— Chiar aşa?

— M-am implicat la periferia traficului de heroină. Abia ce am ieşit, cât pe ce să mă frig rău. Desigur, ceea ce-ți spun nu va ajunge la alte urechi, nu-i aşa?

Goldfinger ridică din umeri.

— Domnule Bond, cineva a spus că „legea constă în prejudecățile cristalizate ale comunității". Sunt de acord cu definiția asta şi întâmplarea face să se aplice cel mai bine la traficul cu droguri. Dar chiar dacă n-ar fi aşa, nu mă interesează să ajut poliția.

— Ei bine, uite ce s-a întâmplat...

Bond se lansă în povestea traficului cu Mexicul, făcând schimb de roluri cu Blackwell. Încheie spunând:

— Am avut noroc că am scăpat basma curată, dar povestea nu mi-a adus prea multă popularitate la Universal Export.

— Mă gândesc că nu. Interesantă poveste! Pe cât se pare, ai dat dovadă de resurse. Nu te tentează să mergi mai departe în aceeaşi branşă?

Bond ridică din umeri.

— Cam prea periculos. Dacă e să mă iau după mexicanul ăsta, barosanii din branşă nu sunt suficient de barosani când ajung la ananghie. Când se îngroaşă gluma, nu ripostează – decât din gură.

— Ei, domnule Bond, a fost o seară interesantă, zise Goldfinger ridicându-se de la masă, urmat de Bond. Eu unu nu cred că m-aş întoarce la heroină. Există moduri mai sigure de a face bani frumoşi. Trebuie să ai certitudinea că norocul e de partea ta, şi atunci trebuie să rişti totul. Nu-i uşor să-ți dublezi banii şi ocaziile nu apar prea des. Ai vrea să-ți spun încă unul dintre aforismele mele?

— Da.

— Păi, domnule Bond, începu Goldfinger cu zâmbetul subțire al bogătaşului, cea mai sigură cale de a-ți dubla banii e să-i împăturești în două şi să ți-i bagi în buzunar.

Bond, funcționarul de bancă ascultându-l cu urechile ciulite pe directorul băncii, zâmbi îndatoritor,

însă nu comentă. Doar atât nu era îndeajuns. Nu ajungea nicăieri, dar instinctul îi spuse să nu apese pe accelerație. Se întoarseră în sala cea mare și Bond întinse mâna.

— Mulțumesc mult pentru cina excelentă! E vremea să merg la culcare. Poate că ne vom mai întâlni întâmplător într-o bună zi.

Goldfinger îi strânse scurt mâna, apoi i-o împinse – altă apucătură a milionarului care se teme, subconștient, de „atingere". Îl scrută pe Bond și zise enigmatic:

— N-aș fi deloc surprins, domnule Bond.

Pe drumul de întoarcere, traversând insula Thanet în lumina lunii, Bond răsuci propoziția aceea în minte iarăși și iarăși. Se dezbrăcă și se băgă în pat tot gândindu-se la ea, incapabil să-i ghicească sensul. Putea să însemne că Goldfinger avea de gând să ia legătura cu el sau putea să însemne că el trebuia să încerce să păstreze legătura cu Goldfinger. Cap pentru prima variantă, pajură pentru a doua. Se ridică din pat, luă o monedă de pe măsuța de toaletă și o aruncă în aer. Ieși pajură. Așadar, ținea de el să rămână aproape de Goldfinger!

Așa să fie. Dar data viitoare când se întâlneau „întâmplător", acoperirea lui va trebui să fie al naibii de bună. Bond se băgă înapoi în pat și adormi instantaneu.

Capitolul 12

Urmărirea de la distanță a unei „fantome"[1]

A doua zi dimineață, la nouă fix, Bond îl sună pe șeful de personal al lui M.

— James la telefon. Am mai aruncat o privire asupra reședinței. Am fost peste tot. Am luat cina aseară cu proprietarul. Pot spune destul de sigur că părerea directorului executiv e corectă. Ceva e categoric în neregulă cu reședința. N-am destule date certe ca să-ți trimit un raport de expertiză. Proprietarul pleacă în străinătate mâine, cu avionul, de pe Ferryfield. Îmi pare rău că nu știu ora plecării. Mi-ar plăcea să mai arunc o privire la Rollsul lui. M-am gândit să-i fac cadou un aparat de radio portabil. Am să trec pe acolo azi, ceva mai târziu. O poți ruga pe domnișoara Ponsonby să-mi facă o rezervare? Destinația necunoscută în acest moment. Ținem legătura. Tu ai ceva să-mi comunici?

— Cum a mers partida de golf?

— Am câștigat.

La celălalt capăt al firului se auzi un chicotit.

— Mă așteptam. Miză mare, nu-i așa?

— De unde știi?

— Domnul Scotland[2] a fost pe-aici aseară. Spunea că i-a dat cineva prin telefon pontul cum că o persoană cu numele tău se află în posesia unei sume mari de

[1] Joc de cuvinte bazat pe numele seriei Rolls Royce-ului lui Goldfinger, „Silver Ghost" – „Fantoma argintie".

[2] Aluzie la Scotland Yard, departamentul de criminalistică al poliției metropolitane londoneze.

dolari, nedeclarată. A vrut să ştie dacă există la noi o astfel de persoană şi dacă e adevărat. Individul nu avea cine ştie ce vechime şi nu ştia de Universal. I-am spus să stea de vorbă cu comisarul şi azi dimineaţă am primit scuze, cam în acelaşi timp când secretara ta ţi-a găsit în corespondenţa de azi un plic conţinând zece mii de dolari. Viclean omul tău, nu?

Bond zâmbi. Era tipic pentru Goldfinger să găsească o cale de a-i crea probleme din cauza dolarilor. Probabil că sunase la Scotland Yard imediat după partida de golf. Voise să-i arate că, dacă-l pocneşti pe Goldfinger, te alegi cel puţin cu un ghimpe în mână. Dar se părea că acoperirea cu Universal Export rezistase.

— Nu mai spune! Ce escroc! Spune-i directorului executiv că de data asta banii merg la Crucea Albă. Poţi rezolva celelalte lucruri?

— Sigur că da! Te sun înapoi în câteva minute. Dar ai grijă pe unde umbli în străinătate şi sună-ne fără întârziere dacă te plictiseşti şi ai nevoie de tovărăşie. Pe curând.

— La revedere.

Bond puse receptorul în furcă, după care se ridică şi se apucă să-şi facă bagajul. Vedea cu ochii minţii scena din biroul şefului de personal, conversaţia redată de casetofon fiind tradusă de către şeful de personal domnişoarei Moneypenny.

— Spune că e de acord că Goldfinger pune la cale ceva de proporţii, dar nu-şi dă seama ce anume. G. pleacă în dimineaţa asta cu Rollsul de pe Ferryfield. Zero-zero şapte vrea să-l urmărească. (Să spunem după două ore, ca G. să aibă timp să se depărteze suficient pe partea cealaltă a Canalului. Aranjează te rog rezervarea, da?) Vrea să vorbim cu cei de la Vamă ca să poată cerceta bine Rollsul şi să planteze un Homer în portbagaj. (Te rog, rezolvă şi asta.) Va ţine legătura cu noi prin birourile de afară în caz că are nevoie de ajutor...

Şi aşa mai departe. Era un mecanism eficace. Bond termină de împachetat şi după ce primi telefonul de la Londra, care-i acorda diferitele permisuri necesare,

coborî la parter, își achită nota, urcă în mașină și ieși rapid din Ramsgate, pe șoseaua spre Canterbury.

Londra spusese că Goldfinger avea rezervare la o cursă specială care decola la amiază. Ajunse la Ferryfield la unsprezece, se prezentă funcționarilor de la Controlul pașapoartelor și celor vamali care-l așteptau, își duse mașina într-un hangar gol, să nu fie văzută, după care stătu la taclale cu indivizii de la pașapoarte, fumând și discutând lucruri mărunte despre serviciu. Aceștia îl credeau de la Scotland Yard, iar el nu-i contrazise. Le spuse că nu-l urmărea pe Goldfinger, acesta era în regulă, dar se putea ca unul dintre servitorii lui să încerce să scoată ceva din țară în mod ilegal. Totul era confidențial. Dacă ar putea fi lăsat singur cu mașina timp de zece minute... Voia să arunce o privire la trusa cu scule. Ar fi minunat dacă oamenii de la vamă ar cerceta în amănunt restul mașinii... Funcționarii vamali spuseră că o vor face bucuroși.

La douăsprezece fără un sfert, un funcționar vamal își băgă capul rotund pe ușă și-i făcu lui Bond cu ochiul.

— Sosește acum. E cu șoferul. Îi voi ruga pe amândoi să urce la bordul avionului înainte să încărcăm mașina. Le voi spune că e ceva legat de distribuirea greutății. Nu-i chiar așa de fals pe cât pare. Cunoaștem noi lada aceea veche cu roți. E blindată, cântărește vreo trei tone. Te chemăm când suntem gata.

— Mulțumesc.

Încăperea se goli. Bond scoase din buzunar micul pachețel fragil, ce conținea o baterie cu celulă uscată conectată la un mic tub cu vid. Inspectă din priviri cablajele, puse aparatul la loc în buzunarul hainei și așteptă. La douăsprezece fără cinci, ușa se deschise și funcționarul îl chemă.

— Totul e în regulă. Sunt în avion.

Uriașul Silver Ghost sclipitor aștepta în compartimentul serviciului vamal, unde nu putea fi văzut din avion. Singura altă mașină aflată acolo era un Triumph TR3 decapotabil, cu acoperișul pliat. Bond se apropie de spatele Rollsului. Tipii de la vamă scoseseră șuruburile plăcii ce acoperea compartimentul

instrumentelor de rezervă şi o dăduseră la o parte. Bond scoase sertarul cu unelte şi examină minuţios, teatral atât instrumentele, cât şi sertarul. Îngenunche şi, prefăcându-se a cerceta laturile compartimentului, strecură în spatele lui bateria şi tubul. Puse la loc sertarul cu instrumente, care se potrivea perfect în lăcaşul lui. Se ridică şi-şi scutură mâinile de praf, spunându-i funcţionarului vamal:

— Nimic.

Acesta aşeză la loc placa şi o prinse în şuruburi cu cheia pătrată, apoi se ridică.

— Nimic anormal la şasiu şi nici la caroserie. Ramele şi tapiţeria conţin spaţii din belşug, dar n-am putut ajunge la ele fără o operaţie de proporţii. Putem să-i dăm drumul?

— Da, şi mulţumesc!

Bond se întoarse în birou. Auzi scrâşnetul rapid, dens al bătrânului starter automat; un minut mai târziu, maşina ieşi din compartimentul vămii şi înaintă superb, în ralanti, spre rampa de încărcare. Fără să se apropie de fereastră, Bond privi cum e urcată încet pe rampă. Fălcile mari ale avionului de mărfuri Bristol se închiseră cu un zăngănit, saboţii care blocau roţile fură îndepărtaţi rapid şi dispecerul ridică mâna cu degetul mare în sus. Cele două motoare tuşiră cu putere, porniră şi marea libelulă argintie înaintă încet spre pistă.

Când avionul ajunse pe pistă, Bond se duse la maşina lui, urcă pe locul şoferului şi apăsă un buton de sub bord. După o clipă de tăcere, din difuzorul ascuns răsună un huruit aspru, puternic. Răsuci alt buton şi urletul se reduse, devenind un zumzet profund. Aşteptă până când auzi avionul că decolează. Zumzetul scăzu în timp ce avionul urca, îndreptându-se spre coastă, iar cinci minute mai târziu dispăru. Bond reglă aparatul şi prinse din nou sunetul. Îl urmări vreme de alte cinci minute, timp în care avionul ajunse deasupra Canalului Mânecii, după care opri aparatul. Duse maşina în compartimentul serviciului vamal, anunţă că se va întoarce la unu şi jumătate pentru cursa de la ora două şi porni încet spre o cârciumă

din Rye pe care o ştia. Începând din acel moment, atât timp cât se menţinea la circa o sută şaizeci de kilometri de Rolls, dispozitivul Homer, transmiţătorul radio simplu pe care-l strecurase în compartimentul uneltelor, avea să menţină legătura cu receptorul din maşină. Nu trebuia decât să supravegheze decibelii şi să nu lase zgomotul să se stingă. Era o formă simplă de găsire a direcţiei, care permitea unei maşini să urmărească o alta de la distanţă mare şi să păstreze legătura fără cel mai mic pericol de a fi depistată. De cealaltă parte a Canalului Mânecii va trebui să descopere ce şosea a ales Goldfinger la ieşirea din Le Touquet, să se apropie suficient cât dispozitivele să funcţioneze, iar în apropierea oraşelor mari ori a bifurcaţilor şi intersecţiilor mari să se apropie şi mai mult. Ştia că uneori va face alegerea proastă şi va trebui să conducă cu viteză mare ca să-şi prindă ţinta din urmă, dar Aston Martinul lui era apt pentru aşa ceva. Joaca de-a iepurele şi ogarul prin Europa avea să fie distractivă. Soarele strălucea pe cerul senin. Preţ de o clipă, Bond simţi un fior puternic de emoţie pe şira spinării. Zâmbi pentru sine – un zâmbet dur, rece, crud. „Goldfinger, pentru prima oară în viaţa ta ai dat de belea – o belea mare!".

La răscrucea periculoasă între liniştita şosea N38 ce ieşea din Le Touquet şi iureşul autostrăzii N1 se află întotdeauna un poliţist pe motocicletă. Da, fireşte că a văzut Rollsul. Nu se poate să nu-l remarci. O maşină cu adevărat aristocratică.

— Spre dreapta, *monsieur*, spre Abbeville. E cu o oră înaintea dumneavoastră, dar cu acest *bolide* pe care-l aveţi...!

Imediat ce-şi rezolvase hârtiile la aeroport şi pornise la drum, dispozitivul Homer prinsese zumzetul Rollsului, dar era imposibil să-şi dea seama dacă Goldfinger se îndrepta către nord – spre Ţările de Jos, Austria sau Germania – sau spre sud. Pentru o localizare de felul ăsta era nevoie de două maşini dotate cu echipament radar. Bond ridică mâna în semn de salut spre poliţist şi porni maşina în forţă. Ştia că trebuie să micşoreze rapid distanţa faţă de Rolls. Probabil că

Goldfinger trecuse deja de Abbeville şi de bifurcaţia majoră ce urma, intrând pe N1, către Paris, sau pe N28, către Rouen. Dacă greşea în alegerea direcţiei, putea să irosească o mulţime de timp şi de kilometri.

Bond înainta cu iuţeală pe şoseaua cu curbură proastă. Nevrând să rişte, parcurse cei patruzeci şi trei de kilometri până la Abbeville într-un sfert de oră. Zumzetul dispozitivului Homer era puternic. Goldfinger nu putea fi cu mai mult de treizeci de kilometri în faţa lui. Dar încotro s-o apuce la bifurcaţie? Îşi dădu cu părerea şi alese şoseaua spre Paris, mânând maşina fără milă. O vreme, zumzăitul nu înregistră nicio schimbare: putea să fi avut dreptate ori să se fi înşelat. Dar la un moment dat sunetul dispozitivului începu să scadă imperceptibil. Fir-ar să fie! Să se întoarcă sau să meargă înainte cu viteză, să intre pe una din şoselele secundare ce făceau legătura cu cea către Rouen şi să-l prindă din urmă acolo? Bond detesta să se întoarcă din drum. Cu zece kilometri înainte de Beauvais făcu dreapta. Câtva timp avu parte de drum prost, dar pe urmă intră pe şoseaua N30, rapidă, şi-şi permise să intre în Rouen, condus de vocea chemătoare a receptorului radio. Opri la periferia oraşului şi, ascultând cu o ureche, consultă ghidul Michelin. Zumzetul tot mai puternic îi spunea că a luat-o înaintea lui Goldfinger, dar urma încă o bifurcaţie esenţială; dacă făcea presupunerea greşită acolo, i-ar fi fost mai greu să dreagă situaţia. Goldfinger putea să aleagă traseul Alengon – Le Mans – Tours, spre sud, sau putea să meargă spre sud-est, evitând Parisul, trecând prin Evreux, Chartres şi Orleans. Bond nu-şi putea permite să se apropie de centrul oraşului Rouen şi, poate, să zărească Rollsul şi drumul pe care va apuca. Trebuia să aştepte până când sunetul dispozitivului Homer începea să scadă şi doar atunci să ghicească.

Abia după un sfert de oră avu certitudinea că Rollsul trecuse de mult. Alese şi de astă dată şoseaua din stânga la bifurcaţie. Apăsă acceleraţia până la podea şi se grăbi. Da! De astă dată, zumzetul se transforma în muget. Era pe calea cea bună. Încetini la şaizeci şi cinci la oră, reduse volumul receptorului până la o

şoaptă şi merse tihnit înainte, întrebându-se care o fi fost destinaţia lui Goldfinger.

Se făcu ora cinci, apoi şase, apoi şapte. Soarele apunea în oglinda lui retrovizoare, dar Rollsul gonea mai departe. Trecură de Dreux şi Chartres şi se aflau pe ultima porţiune dreaptă de drum, optzeci de kilometri, înainte de Orleans. Dacă acela era locul de popas peste noapte, ar fi însemnat că Rollsul nu s-a descurcat rău deloc: peste patru sute de kilometri în ceva mai mult de şase ore. Categoric, Goldfinger nu era câtuşi de puţin leneş în maşină. Pesemne că în afara localităţilor mâna bătrânul Silver Ghost la viteza maximă. Bond începu să se apropie.

Văzu în faţă două lumini de poziţie – slabe. El avea aprinse farurile de ceaţă, dar le stinse şi aprinse în locul lor farurile Marchal. Era o maşină sport, mică. Se apropie. MG? Triumph? Austin Healey? Era un Triumph gri deschis, cu acoperişul tras. Clipi cu farurile şi-l depăşi. Acum avea în faţă lumina puternică a farurilor altei maşini. Le stinse pe ale sale, înlocuindu-le cu cele de ceaţă. Cealaltă maşină se afla la un kilometru şi jumătate în faţă. Bond se apropie încetişor de ea. Când ajunse la patru sute de metri în spatele ei, aprinse scurt farurile Marchal ca să arunce o privire rapidă. Da, era Rollsul. Rămase iarăşi în urmă cu un kilometru şi jumătate, remarcând vag farurile slabe ale micului TR3 în oglinda retrovizoare. La periferia oraşului Orleans trase pe dreapta; Triumph-ul îl depăşi detaşat.

Oraşul Orleans nu-i plăcuse niciodată. Era un oraş plin de preoţime şi de mituri, fără farmec şi fără veselie, care se mulţumea să trăiască pe socoteala Ioanei d'Arc şi să sfredelească turistul cu o privire dură, de sfânt, în timp ce-i lua banii. Se uită în ghidul Michelin. Goldfinger va poposi la un hotel de cinci stele şi va mânca fileu de calcan şi pui fript. Pentru el, alegerea va fi Arcades – sau poate Moderne. Lui Bond i-ar fi plăcut să poposească afară din oraş şi să doarmă pe malul Loarei, la excelentul Auberge de la Montespan, cu burta plină cu *quenelles de brochet*[1], dar trebuia să rămână

[1] Perişoare din carne de baracudă, fierte în apă sau supă.

mai aproape de vânatul lui. Alese hotelul gării şi cina la bufetul gării.

Când stătea la îndoială, Bond alegea întotdeauna hotelurile gărilor. Erau suficient de comode, avea loc din belşug ca să parcheze maşina şi şansele erau mai mari de unu la unu ca mâncarea la bufetul gării să fie excelentă. În plus, la gară puteai auzi pulsul oraşului. Şuieratul trenurilor noaptea era plin de tragism şi de romantism.

Zumzetul receptorului rămăsese constant în ultimele zece minute. Bond îşi însemnă drumul spre cele trei hoteluri şi se strecură precaut în oraş. Coborî spre fluviu, de-a lungul cheiului luminat. Avusese dreptate: Rollsul se afla în faţa hotelului Arcades. Făcu cale întoarsă, spre gară.

Hotelul gării era exact aşa cum se aşteptase: ieftin, demodat şi cu un confort robust. Făcu o baie fierbinte, se întoarse la maşină ca să se convingă că Rollsul nu s-a mutat, după care intră în restaurantul gării şi mâncă unul din meniurile sale preferate – două *oeufs cocotte à la crème*[1], o porţie mare de *sole meuniere*[2] (Orleans era suficient de aproape de mare; peştele din Loara tinde să aibă gust de mâl) şi o brânză Camembert bunicică. Bău o sticlă de jumătate de vin Rose d'Anjou, iar la cafea, un coniac Hennessey de trei stele. La zece şi jumătate ieşi din restaurant, controlă Rollsul şi se plimbă pe străzile pustii timp de o oră. Încă un control al Rollsului, apoi la culcare.

A doua zi, la şase dimineaţa, Rollsul se afla în acelaşi loc. Bond achită nota la hotel, luă un mic dejun complet cu porţie dublă de cafea, la gară, merse cu maşina pe chei şi o parcă pe o stradă laterală. De astă dată nu-şi putea permite să facă greşeli. Goldfinger putea fie să traverseze fluviul şi să se îndrepte spre sud ca să intre pe N7, către Rivieră, fie să meargă de-a lungul malului nordic al Loarei, îndreptându-se poate tot spre Rivieră, dar putând avea drept destinaţie, la fel de bine, Elveţia şi Italia. Coborî din maşină şi se

[1] Ouă cu smântână.

[2] Calcan dat prin făină şi prăjit în unt, stropit cu zeamă de lămâie şi presărat cu pătrunjel.

sprijini de parapetul de pe malul apei, privind printre trunchiurile platanilor. La opt şi jumătate, din hotelul Arcades ieşiră două siluete scunde. Rollsul se puse în mişcare. Îl urmări cum merge de-a lungul cheiului până-i ieşi din raza vizuală, şi atunci urcă în Aston Martin şi-i porni pe urme.

Bond şofa degajat în paralel cu Loara, sub strălucirea soarelui de început de vară. Zona aceea se număra printre locurile sale preferate din lume. În mai, cu pomii fructiferi ca nişte torţe albe şi cu fluviul cel lat şi leneş încă umflat de ploile iernii, valea era verde, tânără şi înveşmântată pentru dragoste. La asta se gândea când, înainte de Chateauneuf, auzi ţipătul claxonului Bosch dublu şi micul Triumph îl depăşi cu viteză. Acoperişul era pliat, aşa că putu să vadă în treacăt imaginea neclară a unei feţe frumoase, ascunsă de ochelarii de şofer albi cu lentile bleumarin. Deşi văzu numai conturul profilului – dunga gurii roşii şi o şuviţă fluturătoare de păr brunet sub o basma roz cu buline albe, ştia că fata e frumoasă, după felul cum îşi ţinea capul. Atitudinea aceea avea autoritatea persoanei obişnuite să fie admirată, combinată cu uşoara timiditate a fetei care şofează singură şi depăşeşte un bărbat într-o maşină elegantă.

Bond se gândi: Asta se va întâmpla azi! Loara e gătită tocmai pentru aşa ceva: să urmăreşti fata până când o ajungi din urmă la ora prânzului, contactul la restaurantul pustiu de pe malul apei, în grădină, sub bolta de viţă-de-vie. Friptura şi vinul Vouvray rece ca gheaţa, tatonările reciproce precaute, după care cele două maşini vor porni mai departe una în urma celeilalte, până când, seara, mult mai la sud, vor ajunge în locul asupra căruia conveniseră la prânz – măslini, greieri cântând în amurgul indigo, descoperirea faptului că se plac şi că destinaţia fiecăruia mai poate aştepta. Apoi, a doua zi („Nu, nu astă-seară, nu te cunosc suficient de bine şi, în plus, sunt obosită"), vor lăsa maşina ei în garajul hotelului şi vor pleca într-a lui în hoinăreală, agale, ştiind că n-au niciun motiv să se grăbească, spre vest, ocolind şoselele principale. Cum se numea localitatea aceea pe care voise dintotdeauna s-o viziteze, pur şi simplu

din cauza numelui? Da, Entre Deux Seins, un sat din apropiere de Les Baux. Poate că nu exista acolo nici măcar un han. Ei bine, atunci vor merge chiar în Les Baux, la gurile Ronului, la marginea deltei Camargue. Acolo își vor lua camere alăturate (nu o cameră cu pat dublu, prea devreme pentru așa ceva) la fabulosul Baumaniere, singurul hotel cu restaurant din Franța căruia ghidul Michelin îi acorda omagiul suprem. Vor mânca languste gratinate și poate că, întrucât era un lucru tradițional într-o astfel de seară, vor bea șampanie. Și pe urmă...

Bond zâmbi la gândul poveștii pe care o țesuse și la punctele de suspensie cu care se încheia. „Nu azi! Azi îți faci meseria. Ziua de azi e pentru Goldfinger, nu pentru dragoste. Azi, singura mireasmă pe care ai voie s-o miroși e loțiunea după ras scumpă a lui Goldfinger, nu..." Oare ce-ar folosi ea? Englezoaicele fac greșeli în privința parfumurilor. Spera că al ei va fi discret și cu iz proaspăt. Vent Vert de la Balmain, poate, sau Muguet de la Caron. Bond ridică volumul receptorului, ca să se asigure că totul e în regulă, apoi îl dădu încet și conduse mai departe, relaxat, jucându-se cu gândurile despre fată, completând detaliile. Firește că se putea să se întâlnească din nou cu ea. Se părea că-și ține tovărășie îndeaproape. Pesemne că petrecuse și ea noaptea în Orleans. Unde oare? Ce irosire! „Dar stai nițel!" Bond se trezi subit din visarea cu ochii deschiși. Acoperișul pliat al mașinii îi aduse aminte: mai văzuse Triumphul și înainte, la Ferryfield. Probabil că luase cursa imediat următoare după cea a lui Goldfinger. E drept că nu văzuse fata și nici nu remarcase numărul de înmatriculare, dar precis era același. Iar dacă așa stăteau lucrurile, faptul că fata se afla în continuare pe urmele lui Goldfinger după patru sute optzeci de kilometri era mai mult decât o coincidență. Și în seara anterioară condusese cu farurile pe faza scurtă! „Hei, ce se petrece?!"

Bond apăsă pe accelerație. Se apropia de Nevers, așa că trebuia oricum să micșoreze distanța, în vederea următoarei cotituri importante. Își zise că va prinde doi iepuri dintr-o dată și va vedea și ce pune la

cale fata. Dacă-şi menţinea poziţia undeva între el şi Goldfinger, va trebui să gândească frenetic. Şi ar fi fost o pacoste afurisită: şi-aşa era greu să rămână pe urmele lui Goldfinger, dar cu încă o „coadă" interpusă între ei, ar fi devenit diabolic de dificil.

Fata era tot acolo, la vreo trei kilometri în spatele Rollsului, ţinându-se mult în urmă. Imediat ce-i văzu fundulețul sclipitor (cum îl descrise în sinea lui), Bond încetini. „Măi să fie! Cine e fata şi ce mama naibii se petrece?" Conduse mai departe, morocănos şi îngândurat.

Micul convoi înainta, urmând în continuare panglica neagră, lată şi lucioasă a şoselei N7 care traversează inima Franţei ca un nerv gros şi periculos. La Moulins însă, Bond fu cât pe ce să piardă urma. Fu nevoit să se întoarcă rapid şi să se înscrie pe N73. Goldfinger cotise în unghi drept şi acum se îndrepta spre Lyon şi Italia sau spre Macon şi Geneva. Trebui să conducă cu viteză şi ajunse la ţanc ca să evite o dandana. Nu-şi făcuse prea multe griji în privinţa tonalităţii dispozitivului Homer; contase pe faptul că vederea micului Triumph îl va anunţa să încetinească, numai că dintr-o dată îşi dădu seama că zumzetul devenise muget. Dacă n-ar fi frânat cu putere de la o sută patruzeci şi cinci la oră, cu cât rula, s-ar fi urcat peste Rolls. Aşa însă, înainta cu viteza melcului când trecu un deal şi văzu maşina cea mare şi galbenă oprită la marginea drumului, la un kilometru şi jumătate în faţă. Din fericire, era un drum de căruţe în apropiere. Intră pe el şi opri sub pavăza unui gard viu scund. Scoase din torpedo un binoclu, coborî din maşină şi se întoarse pe jos pe şosea. Da, la naiba! Goldfinger şedea sub un pod mic, pe malul unui pârâu. Îmbrăcat cu un pardesiu alb, subţire şi o şapcă albă de şofer, în stilul turiştilor germani, mânca la iarbă verde. Imaginea îl făcu pe Bond să se simtă flămând. Cum rămânea cu propriul prânz? Examină Rollsul şi văzu prin lunetă o parte din silueta neagră a coreeanului pe locul pasagerului. Nici urmă de Triumph. Dacă fata se afla tot pe urmele lui Goldfinger, nimic n-o prevenise cu privire la oprirea acestuia, aşa că probabil plecase capul şi apăsase pe

accelerație. Acum era undeva în față, așteptând în poziție de ambuscadă trecerea Rollsului. Oare? Bond își spuse că poate i-a luat-o imaginația razna. Probabil că fata era în drum spre lacurile italiene, unde se întâlnea cu o mătușă, cu niște prieteni, cu un iubit.

Goldfinger se ridicase în picioare. Ce om ordonat! „Așa, ridică de jos hârtiile alea și bagă-le cu grijă sub pod. De ce nu le arunci în pârâu?" Dintr-o dată, Bond încleștă fălcile. De ce anume îi aminteau acțiunile lui Goldfinger? Oare romanța din nou situația sau podul juca rolul de căsuță poștală? Primise oare Goldfinger instrucțiuni să lase ceva, un lingou de aur de-al lui, sub acest pod anume? Franța, Elveția, Italia – locul era convenabil pentru toate: celula comunistă din Lyon, de pildă, una dintre cele mai puternice din Franța. Și locul era totodată bine ales, permițând vederea clară a șoselei în ambele sensuri.

Goldfinger urcă malul apei. Bond se retrase la adăpost. Auzi în depărtare scrâșnetul bătrânului starter automat; urmări precaut Rollsul până când acesta dispăru.

Era un pod frumos peste un pârâu frumos. Pe arcadă era inscripționat numărul topografic – 79/6: al șaselea pod de la un oraș oarecare, pe șoseaua N79. Bond coborî repede din mașină și se lăsă să lunece pe malul scund. Sub arcada podului era întunecos și răcoare, iar în apa limpede ce curgea leneșă în albia prunduită se vedeau umbre de pești. Cercetă marginea zidăriei în apropierea marginii de iarbă. Exact la mijloc, sub șosea, creștea la baza zidului un smoc de iarbă deasă. O dădu la o parte și văzu firișoare de pământ proaspăt răscolit. Săpă cu degetele.

Era doar unul, neted la atingere, în formă de cărămidă. Ridicarea lui ceru oarecare forță. Bond scutură pământul de pe metalul galben, mat și înfășură în batistă lingoul greu. Cu el sub haină, urcă înapoi malul și ieși pe șoseaua pustie.

CAPITOLUL 13

Dacă mă atingi acolo...

Bond se simțea mulțumit de sine. O mulțime de oameni aveau să se înfurie foarte tare pe Goldfinger. Cu douăzeci de mii de lire sterline se pot face o mulțime de treburi murdare. Acum, planurile trebuiau modificate, conspirațiile trebuiau amânate, ba poate că erau chiar salvate niște vieți. Şi dacă se ajungea vreodată la o investigație a SMERŞ, lucru improbabil, fiindcă membrii acelei organizații erau genul de oameni realişti care nu-şi irosesc energia cu lucruri deja pierdute, se va presupune că vreun vagabond care s-a adăpostit sub pod a găsit lingoul de aur.

Bond deschise buzunarul secret de sub scaunul pasagerului şi strecură înăuntru lingoul. Periculos obiect! Va trebui să contacteze cel mai apropiat birou al Serviciului şi să-l încredințeze celor de acolo, care-l vor trimite la Londra cu servieta diplomatică a ambasadei. Ştia că va trebui să raporteze rapid incidentul, care confirma multe. Se putea chiar ca M. să vrea să avertizeze *Deuxième Bureau*, astfel încât podul să fie supravegheat şi să se poată afla cine vine să ia lingoul. Dar spera că nu se va ajunge la asta. Nu voia să se stârnească o sperietură tocmai când începea să se apropie de Goldfinger. Voia ca deasupra acestuia cerul să rămână albastru şi senin.

Bond se puse în mişcare. Avea alte lucruri la care să se gândească. Trebuia să ajungă din urmă Rollsul înainte de Macon şi să aleagă corect la următoarea bifurcație – spre Geneva sau spre Lyon. Trebuia să rezolve problema fetei şi, dacă se putea, s-o scoată de pe şosea. Frumoasă sau nu, încurca lucrurile. Şi trebuia să

se oprească să-şi cumpere ceva de mâncare şi de băut. Era ora unu şi, când îl văzuse pe Goldfinger mâncând, i se făcuse foame. Plus că era timpul să facă plinul cu benzină şi să verifice apa şi uleiul.

Zumzetul dispozitivului de urmărire deveni mai puternic. Se afla la periferia oraşului Macon. Trebuia să se apropie de ţinta sa, cu riscul de a fi zărit. Traficul aglomerat avea să-i mascheze maşina scundă. Era esenţial să afle dacă Rollsul traversa râul Saône ca să intre pe şoseaua către Bourg sau dacă făcea dreapta la pod şi intra pe N6, spre Lyon. Zări departe, pe strada Rambuteau, un petic de caroserie galbenă. Trecu podul peste calea ferată şi traversă piaţeta. Micul pătrat galben mergea întins spre râu. Bond remarcă trecătorii care întorceau capul ca să urmărească cu privirea Rollsul sclipitor. Râul! Oare Goldfinger va face dreapta sau va merge înainte, trecând podul? Rollsul merse drept înainte. Aşadar, destinaţia era Elveţia! Bond înaintă şi el, ajungând în suburbia St. Laurent. Acum, să găsească o măcelărie, o brutărie şi un magazin cu vinuri. La o sută de metri în faţa lui, capul auriu al unui viţel atârna deasupra trotuarului. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Măi să fie! Micul Triumph se afla la doar câţiva paşi de spatele maşinii lui. De cât timp? Fusese atât de concentrat să urmărească Rollsul încât nu se mai uitase în urmă de la intrarea în oraş. Pesemne că fata stătuse ascunsă pe o stradă lăturalnică. Aşa deci! Posibilitatea unei coincidenţe ieşea acum categoric din calcul. Trebuia făcut ceva. „Regret, iubito, dar trebuie să te bușesc. Voi fi cât de blând voi putea. Ţine-te bine!" Bond opri subit în faţa măcelăriei şi schimbă la repezeală vitezele, intrând în marşarier. Se auzi un oribil scrâşnet metalic şi un zgomot de sticlă spartă. Opri motorul şi coborî.

Se duse în spatele maşinii. Fata, cu chipul încordat de mânie, cobora şi ea din maşină, având deja un picior frumos, cu pielea de mătase, pe şosea. Bond întrezări imaginea indiscretă a unei coapse albe. Fata îşi scoase ochelarii de şofer şi rămase locului, înfiptă bine pe picioare şi cu braţele ridicate strâmb. Gura cea frumoasă era încordată de furie.

Bara de protecție din spate a automobilului Aston Martin era înfiptă în ce mai rămăsese din farurile şi grila radiatorului micului Triumph. Bond rosti amiabil:

— Dacă mă mai atingi o dată acolo, va trebui să te căsătoreşti cu mine!

Abia ce articulă ultimul cuvânt, când palma deschisă îl plesni peste față. Ridică mâna şi-şi frecă obrazul. În jurul lor se adunase o mulțime considerabilă, dinspre care veneau murmure de aprobare şi comentarii batjocoritoare.

— *Allez y la gosse! Maintenant le knock-out!*[1]

Lovitura nu risipise furia fetei.

— Prostul naibii! Ce mama dracului crezi că faci?!

„Dacă fetele drăguțe ar fi furioase tot timpul, ar fi frumoase", îşi zise Bond; cu voce tare replică:

— Se pare că n-ai cine ştie ce frâne.

— Frânele mele?! Ce naiba vrei să spui?! Tu ai dat peste mine cu spatele!

— A alunecat schimbătorul de viteze. Nu ştiam că eşti atât de aproape. (Era timpul s-o calmeze.) Îmi pare extrem de rău! Îți voi achita toate reparațiile şi ce mai trebuie. E un mare ghinion! Hai să vedem care sunt stricăciunile. Încearcă să dai înapoi. Pe cât se pare, nu cred că ni s-au suprapus barele de protecție.

Puse un picior pe bara de protecție a Triumphului şi-l zgudui.

— Să nu îndrăzneşti să-mi atingi maşina! Las-o în pace!

Mânioasă, fata urcă din nou la volan şi apăsă starterul automat. Motorul porni. De sub capotă se auzi un zăngănit metalic. Ea opri motorul şi se aplecă peste portieră.

— Poftim, idiotule! Ai făcut zob ventilatorul!

Bond asta şi sperase. Urcă în propria maşină şi o îndepărtă încet de Triumph. Fragmentele de sticlă şi metal eliberate de bara lui din spate căzură cu clinchet pe drum. Coborî din nou. Mulțumea se rărise, dar lângă ei se afla un bărbat în salopetă de mecanic auto, care se oferi să telefoneze ca să cheme o camionetă

[1] Dă-i juniorului! Fă-l knock-out! (fr.)

de tractări şi plecă să-şi pună în practică propunerea. Bond se duse spre Triumph. Fata coborâse şi-l aştepta. Expresia feţei ei se schimbase; acum era mai calmă. Bond observă că ochii ei, de un albastru închis, îi cercetau cu atenţie faţa. Îi spuse:

— Sunt sigur că nu e prea grav. Probabil că izbitura a mişcat ventilatorul de la locul lui. Mecanicul va pune nişte faruri temporare şi va îndrepta grila radiatorului. Mâine dimineaţă vei putea porni din nou la drum. (Băgă mâna în buzunar după portmoneu.) Îmi dau seama că incidentul e înnebunitor pentru tine şi accept categoric toată vina. Poftim o sută de mii de franci, ca să acoperi reparaţiile şi cheltuielile şederii peste noapte şi telefoanele la prieteni şi aşa mai departe. Te rog să-i iei şi să consideri că suntem chit! Mi-ar plăcea să rămân aici şi să te văd pornită la drum cu bine mâine dimineaţă, dar am o întâlnire programată pe diseară şi pur şi simplu n-o pot rata.

— Nu!

Acel unic cuvânt era degajat şi categoric. Fata duse mâinile la spate şi aşteptă.

— Dar...

Ce voia oare, poliţia? Voia să-l acuze de şofat periculos?

— Şi eu am în seara asta o întâlnire programată, pe care n-o pot rata. Trebuie să ajung la Geneva. Te rog, mă duci acolo? Nu e departe, doar vreo o sută şaizeci de kilometri. Cu asta (făcu semn spre Aston Martinul DB III) am putea ajunge în două ore. Vrei? Te rog!

În vocea ei se citea o insistenţă disperată. Fără linguşeli, fără ameninţări, doar o nevoie arzătoare. Pentru prima dată, Bond o examină altfel decât ca pe o fată drăguţă care poate că voia să fie agăţată de Goldfinger sau avea motive să-l şantajeze – acestea erau singurele explicaţii pe care le putea găsi şi care concordau cu datele concrete, însă fata nu părea capabilă nici de una, nici de alta. Pe chipul ei se citea prea mult caracter, prea multă candoare. Şi nu era îmbrăcată în uniforma seducătoarei. Purta o cămaşă din mătase groasă, albă, cu croială mai degrabă masculină, descheiată la gât, dar care se putea încheia până la gulerul îngust, stil

tunică. Mânecile lungi şi largi aveau manşete strâmte. Unghiile ei nu erau date cu lac şi singura bijuterie pe care o purta era un inel de aur pe inelarul mâinii stângi, ca un inel de logodnă (autentic sau fals?). Avea o curea foarte lată, din piele neagră lucrată manual, cu două catarame din alamă, mai înaltă la spate, astfel încât să ofere puţin din sprijinul asigurat de centura-corset a piloţilor de curse. Fusta scurtă era gri închis, plisată, iar în picioare avea nişte sandale negre ce păreau scumpe, răcoroase şi comode pentru condus. Singura tuşă de culoare o dădea basmaua roz, pe care şi-o scosese de pe cap şi o ţinea acum în mână, împreună cu ochelarii albi. Ansamblul arăta foarte atrăgător, dar îi amintea mai degrabă de un echipament decât de vestimentaţia unei fete tinere. Întreaga purtare şi înfăţişare a fetei avea ceva vag masculin şi deschis. Bond îşi spuse că se putea să facă parte din echipa feminină de schi a Angliei sau că-şi petrece mult timp în Anglia vânând şi participând la curse de cai cu obstacole.

Deşi era foarte frumoasă, era genul de fată care-şi lasă frumuseţea în pace. Nu făcuse nicio încercare de a-şi rearanja părul; ca urmare, arăta aşa cum ar trebui să arate părul unei fete: dezordonat, cu şuviţe rebele şi cu o cărare strâmbă: Astfel oferea contrastul unui cadru întunecat neregulat pentru simetria luminoasă a feţei, ale cărei trăsături principale erau ochii albaştri sub sprâncenele negre, gura atrăgătoare şi un aer de hotărâre şi de independenţă dat de pomeţii proeminenţi şi de linia fină a maxilarului. Acelaşi aer de autonomie se desprindea şi din silueta ei. Avea o ţinută mândră, cu sânii frumoşi ieşiţi în evidenţă fără ruşine sub mătasea întinsă. Postura ei, cu tălpile uşor depărtate şi cu mâinile la spate, provoca feminin, dar totodată aducea şi a provocare la duel. Întreaga imagine părea să spună: „Să nu-ţi închipui, ticălos chipeş ce eşti, că mă poţi trata ca pe o femeiuşcă! Tu m-ai băgat în beleaua asta şi, Dumnezeu mi-e martor, tot tu ai să mă şi scoţi! Poate că eşti atrăgător, da, dar eu trebuie să-mi văd de viaţa mea şi ştiu ce vreau."

Bond îi cântări cererea. Cât de mare pacoste se putea dovedi fata? Cât de curând putea să scape de ea

şi să-şi vadă de propriile treburi? Exista vreun risc în ce privea securitatea? În ciuda dezavantajelor, exista curiozitatea pe care-o simţea faţă de ea şi faţă de ceea ce punea la cale, amintirea poveştii romanţate pe care o ţesuse în jurul ei şi care făcuse acum primul pas în direcţia împlinirii şi, în sfârşit, aspectul de „domniţă în suferinţă" al situaţiei – cererea de ajutor a oricărei femei. Zise scurt:

— Te duc bucuros la Geneva.

Deschise portbagajul maşinii sale.

— Haide să-ţi mutăm lucrurile! Cât timp mă ocup de partea cu atelierul auto, poftim nişte bani. Te rog, du-te şi cumpără de mâncare pentru amândoi – tu ia-ţi ce vrei, iar pentru mine, un cârnat de Lyon mediu, o pâine, unt şi o sticlă de jumătate cu vin de Macon, cu dopul scos.

Privirile li se întâlniră şi schimbară o suită rapidă de semnale masculin-feminin, stăpân-sclav. Fata luă banii, spunând:

— Mulţumesc. Am să cumpăr aceleaşi lucruri şi pentru mine.

Se duse la portbagajul Triumphului şi-l descuie.

— Nu, nu te deranja, mă descurc!

Scoase o geantă cu crose de golf, cu fermoarul închis, şi o valiză mică, ce părea scumpă; le aduse la Aston Martin şi, respingând oferta de ajutor a lui Bond, le aşeză alături de valiza lui. Îl privi cum încuie portbagajul, apoi se întoarse la maşina ei, din care luă o poşetă mare, din piele neagră, lucrată manual.

— Ce nume şi ce adresă să dau? întrebă Bond.

— Poftim?

El repetă întrebarea, curios dacă fata va minţi în legătură cu numele, cu adresa ori cu ambele.

— Nu voi sta prea mult într-un loc. Cel mai bine, spune hotelul Bergues din Geneva. Numele e Soames. Domnişoara Tilly Soames, spuse ea fără nicio ezitare.

Intră în măcelărie. Un sfert de oră mai târziu porniseră la drum.

Fata şedea cu spatele drept şi cu ochii aţintiţi asupra şoselei. Zumzăitul dispozitivului Homer se auzea slab. Spunându-şi că Rollsul căpătase probabil

un avans de vreo optzeci de kilometri, Bond se grăbi. Trecură ca fulgerul prin Bourg şi peste fluviu, la Pont d'Ain şi ajunseră la dealurile piemontane ale munţilor Jura şi la virajele în S ale şoselei N84. Bond le abordă de parcă ar fi concurat într-un raliu alpin. După ce se clătină de două ori şi-l atinse, fata se prinse cu mâna de mânerul de pe acoperiş şi se lăsă în voia ritmului maşinii, ca şi cum ar fi fost şoferul lui de rezervă. O dată, după un derapaj deosebit de abrupt, Bond aruncă o privire spre profilul ei: avea buzele întredeschise, nările uşor umflate şi ochii strălucitori. Se distra.

Ajunseră în vârful trecătorii; urma coborârea spre frontiera cu Elveţia. Dispozitivul de urmărire emitea acum un muget constant. Bond îşi spuse: „Trebuie s-o iau mai uşor, altfel ne vom ciocni de ei la vamă." Băgă mâna sub bord şi reduse volumul zgomotului, după care trase maşina pe marginea drumului. Rămaseră în maşină şi împărţiră o masă în aer liber politicoasă, dar aproape mută – nici unul, nici celălalt nu făcură vreo încercare de a conversa, amândoi având, pe cât se părea, alte lucruri în minte. După zece minute, Bond porni iarăşi la drum. Şedea relaxat, conducând maşina cu uşurinţă pe drumul şerpuit, printre pinii tineri, foşnitori.

— Ce-i cu zgomotul acela? întrebă fata.

— E de la magnetou. Se înrăutăţeşte când am viteză. A început la Orleans. Va trebui să-l rezolv diseară.

Ea păru că se mulţumeşte cu aceste baliverne. Îl întrebă cu timiditate:

— Încotro te îndrepţi? Sper că nu te-am depărtat prea mult de destinaţie.

Bond replică pe un ton prietenos:

— Deloc. De fapt, şi eu merg la Geneva, dar se poate să nu mă opresc peste noapte. S-ar putea să trebuiască să merg mai departe. Depinde de întâlnirea pe care o am. Tu cât stai acolo?

— Nu ştiu. Joc golf. La Divonne se ţine Campionatul elveţian feminin deschis. Nu sunt chiar de calibrul acela, dar m-am gândit că mi-ar prinde bine să încerc. Pe urmă aveam de gând să joc pe alte câteva terenuri.

În regulă... Nu exista niciun motiv ca spusele ei să nu fie adevărate. Bond însă era sigur că nu constituiau întregul adevăr.

— Joci mult golf? Care e terenul tău de origine?

— Destul de mult. Temple.

Întrebarea fusese firească. Oare răspunsul era adevărat sau numise pur şi simplu primul teren care-i venise în minte?

— Locuieşti în apropiere de Temple?

— Am o mătuşă care locuieşte în Henley. Tu ce faci în Elveţia, mergi în vacanţă?

— Cu afaceri. Import-export.

— Aha!

Bond zâmbi pentru sine. Conversaţia era de scenă. Vocile erau voci politicoase de scenă. Vedea cu ochii minţii imaginea iubită de teatrul englezesc – salonul, nalbele de grădină scăldate de soare dincolo de uşile-fereastră, cuplul aşezat pe canapea, pe margine, iar ea turnând ceaiul în ceşti. „Vrei zahăr?"

Ajunseră la dealurile piemontane; aveau în faţă o porţiune lungă de drum drept, iar la distanţă se vedea micul grup de clădiri al vămii franceze.

Fata nu-i dădu niciun prilej de a arunca o privire la paşaportul ei. Imediat ce opri maşina, ea spuse ceva despre refacerea ţinutei şi dispăruse în toaleta femeilor. Bond trecuse de punctul de control şi se ocupa de chestiunea permisului temporar de trecere a maşinii peste graniţă când ea reapăruse, cu viza pe paşaport. La vama elveţiană alese pretextul nevoii de a scoate ceva din valiză. Bond n-avea timpul necesar ca să-i strice cacealmaua.

Intră grăbit în Geneva şi trase în dreptul intrării impunătoare a hotelului Bergues. Omul de serviciu veni şi luă valiza fetei şi crosele de golf. Bond şi cu ea stăteau faţă-n faţă pe trepte; fata întinse mâna şi spuse, fără umbră de melancolie în ochii albaştri candizi:

— La revedere. Şi mulţumesc. Conduci foarte frumos! (Zâmbi doar cu gura.) Mă surprinde că ai intrat în viteza greşită la Macon.

Bond ridică din umeri.

— Nu se întâmplă prea des, dar mă bucur că am făcut-o. Dacă-mi termin treburile, poate că ne mai putem întâlni.

— Ar fi plăcut.

Tonul ei spunea că, de fapt, n-ar fi. Fata se răsuci pe călcâie şi intră în hotel pe uşa rotativă.

Bond alergă la maşină. La naiba cu fata! Acum trebuia să-l prindă din urmă pe Goldfinger, iar după aceea, să ajungă la micul birou de pe Quai Wilson. Reglă frecvenţa dispozitivului de urmărire şi aşteptă câteva minute. Goldfinger se afla aproape, dar se depărta. Putea să meargă fie pe malul drept al lacului, fie pe cel stâng. Judecând după tonalitatea zumzetului, se afla la cel puţin un kilometru şi jumătate de oraş. Încotro? La stânga, către Lausanne? La dreapta, către Evian? Bond se afla deja pe drumul din stânga, aşa că hotărî să-şi urmeze instinctul. Se puse în mişcare.

Prinse din urmă silueta înaltă, galbenă a Rollsului chiar înainte de Coppet, micul sătuc făcut celebru de madame de Staël[1]. Se ascunse în spatele unui camion. Când făcu următoarea recunoaştere, Rollsul dispăruse. Bond merse mai departe, supraveghind marginea stângă a drumului. La intrarea în sat văzu un zid înalt, cu o poartă mare de fier, dublă, solidă, care tocmai se închidea. În aer stăruiau nori de praf. Deasupra zidului se afla o pancartă modestă, pe care scria cu litere galbene şterse pe fond albastru: ENTREPRISES AURIC A.G. Vulpea intrase în vizuină!

Bond aşteptă până când din şosea se desprinse un drum la stânga. Intră pe el şi merse până dădu peste altul, care mergea înapoi, printre vii, spre pădurea din spatele satului Coppet şi spre castelul doamnei de Staël. Îşi luă binoclul, coborî şi porni pe o cărare de străbătut cu piciorul în jos, către sat. În scurt timp apăru în stânga lui o îngrăditură din bare orizontale de fier, care avea la capătul de sus sârmă ghimpată. O sută de metri mai la vale, îngrăditura se întâlnea cu un zid

[1] Baroana Anne Louise Germaine de Staël-Holstein (1766–1817), cunoscută drept *madame de Staël*, scriitoare elveţiană care a influenţat gusturile literare ale Europei la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea.

înalt de piatră. Bond urcă înapoi pe cărare, agale, căutând intrarea secretă pe care o creaseră precis copiii din Coppet ca să ajungă la castani. O găsi: două bare ale îngrăditurii fuseseră depărtate, ca să permită trecerea unui corp mic. Se urcă pe bara inferioară, se lăsă pe ea cu toată greutatea, lărgi spațiul cu încă vreo cinci centimetri și se strecură de partea cealaltă.

Bond porni cu prudență printre copaci, având grijă la fiecare pas să nu calce pe vreo creangă uscată. Copacii se răriră și putu să întrezărească un grup de clădiri scunde în spatele unui mic conac. Alese trunchiul gros al unui brad; se ascunse în spatele lui și privi spre clădiri. Cea mai apropiată se afla la vreo o sută de metri, iar în mijlocul curții deschise se afla Rollsul Silver Ghost, prăfuit.

Luă binoclul și examină totul minuțios.

Casa era un cub bine proporționat din cărămidă roșie veche, cu acoperiș de ardezie. Avea parter, etaj și mansardă, iar zidurile erau parțial acoperite de o wisteria foarte bătrână, înflorită. Era o casă atrăgătoare. Bond văzu cu ochii minții lambriurile vopsite în alb din interior și simți mirosul dulce, de praf și soare, al încăperilor. Ușa din spate dădea spre curtea mare, pavată, unde stătea Rollsul. Curtea era deschisă pe partea dinspre el, dar împrejmuită pe celelalte două laturi de ateliere fără etaj, acoperite cu tablă ondulată. În unghiul de întâlnire al celor două ateliere se ridica un coș de fum înalt, din zinc, având deasupra o acoperitoare tot din zinc. În vârful acoperitorii de zinc se afla gura pătrată, pivotantă a unui obiect care-i părea că seamănă cu un scaner radar Decca, de genul celor pe care le vezi pe puntea majorității vapoarelor. Aparatul se rotea cu o mișcare constantă. Bond nu-și dădea seama la ce servea acolo, pe acoperișul micii fabrici dintre copaci.

Dintr-o dată, liniștea și nemișcarea scenei pașnice fură destrămate. Era ca și cum Bond ar fi introdus un penny în fanta unei diorame pe promenada de la Brighton. Undeva, un ceas mititel bătu ora cinci. La acest semnal, ușa din dos a casei se deschise și în curte ieși Goldfinger, tot cu pardesiul cel alb de șofer,

dar fără şapcă. Îl urma un omuleț absolut banal, servil, cu o mustață în perie şi ochelari cu ramă de baga. Goldfinger părea mulțumit. Se duse la Rolls şi bătu uşurel cu palma în capotă. Bărbatul celălalt râse politicos, apoi scoase din buzunarul vestei un fluier şi suflă în el. Uşa atelierului din dreapta se deschise şi ieşiră unul după altul patru lucrători în salopete albastre, care se îndreptară spre maşină. Uşa pe care o lăsaseră deschisă lăsa să se audă un uruit; un motor puternic porni şi începu să lucreze cu gâfâitul ritmic pe care Bond şi-l amintea de la Reculver.

Cei patru lucrători îşi ocupară pozițiile în jurul maşinii, pe care, la o comandă a mărunțelului, probabil maistrul, începură s-o dezasambleze.

Scoaseră cele patru portiere din balamale, luară capota, apoi se apucară să scoată niturile uneia din apărătorile roților; deveni clar că despuiau metodic maşina de blindajul ei.

Aproape în clipa când Bond ajunse la această concluzie, în uşa din dos a casei apăru silueta neagră, cu pălărie cu calotă rotundă, a lui Oddjob, care-i adresă lui Goldfinger un zgomot oarecare. Fără să-i spună un cuvânt maistrului, Goldfinger intră în casă, lăsând lucrătorii la treabă.

Sosise timpul ca Bond să se pună în mişcare. Mai privi o dată în jur, ca să-şi întipărească în minte geografia locului, după care se întoarse circumspect printre copaci.

— Sunt de la Universal Export.

— A, da?

Pe peretele din spatele mesei de lucru se afla o reproducere a portretului reginei realizat de Annigoni[1]. Pe ceilalți pereți erau agățate reclame la tractoare Ferguson şi la alte utilaje agricole. De dincolo de fereastra mare răzbătea zgomotul traficului de pe Quai Wilson. Sirena unui vapor cu aburi şuieră. Bond aruncă o privire pe fereastră şi-l urmări cum înaintează, la

[1] Pietro Annigoni (1910 – 1988), pictor italian cunoscut îndeosebi pentru portretul preşedintelui John F. Kennedy şi cel al reginei Elisabeta a II-a a Angliei.

distanță medie, lăsând în urmă un siaj vrăjit pe oglinda perfectă a lacului la vremea înserării. Se uită din nou în ochii cu o expresie politicos interogativă de pe fața banală, neutră, de om de afaceri.

— Speram că putem face afaceri cu dumneavoastră.

— Ce fel de afaceri?

— Afaceri importante.

Pe chipul omului apăru un zâmbet larg.

— Eşti zero-zero şapte, nu-i aşa? întrebă el voios. Mă gândeam eu că te-am recunoscut! Ia spune, cu ce te pot ajuta? (Vocea deveni precaută.) Un singur lucru: e bine să te grăbeşti şi să nu stai mult aici. De când cu afacerea Dumont, atmosfera e foarte încinsă. M-au mirosit – şi localnicii, şi Roşiii. Totul foarte paşnic, desigur, dar nu e de dorit să începă să te adulmece.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să fie aşa. E doar ceva de rutină. Poftim!

Bond îşi descheie cămaşa şi scoase bucata grea de aur.

— Trimite asta acasă, te rog. Şi transmite, când ai ocazia, următoarele.

Omul trase spre el un carnet şi stenografie ceea ce-i dictă Bond. După ce terminară, băgă carnetul în buzunar.

— Măi să fie! Un material incendiar. Se face! Transmisiunea mea e la miezul nopții. Asta (arătă spre lingou) poate să meargă la Berna, pentru servieta diplomatică. Altceva?

— Ai auzit vreodată de firma „Entreprises Auric", de la Coppet? Ştii ce activitate are?

— Ştiu ceea face fiecare firmă cu activități inginereşti din zonă. Trebuie să ştiu. Anul trecut am încercat să le vând nişte maşini manuale de nituire. Produc mobilier metalic, destul de bun. Societatea elvețiană a căilor ferate cumpără de la ei, la fel şi companiile aeriene.

— Ştii care companii aeriene?

Omul ridică din umeri.

— Am auzit că au făcut toată lucrarea pentru Mecca, firma aceea mare de curse charter spre India. Punctul lor terminus e Geneva. Firma e un concurent

serios al companiei All-India. Mecca însă e în proprietate privată. La drept vorbind, am auzit că Auric & Co. a investit în ea. Nu-i de mirare că a primit contractul pentru scaune!

Pe fața lui Bond apăru un zâmbet sumbru, care se lăți încet. Se ridică şi-i întinse celuilalt mâna.

— Nu ştii, dar tocmai ai rezolvat un puzzle întreg în mai puțin de un minut. Mulțumesc mult! Şi mult noroc cu afacerea cu tractoare. Sper să ne mai întâlnim.

Ajuns în stradă, Bond urcă repede în maşină şi porni spre hotelul Bergues. Aşadar, asta era! Timp de două zile urmărise un Silver Ghost prin Europa. Un Silver Ghost blindat. Privise nituirea ultimei plăci blindate în Kent şi despuierea întregului blindaj în Coppet. Fără îndoială, panourile acelea metalice erau deja în furnalele din Coppet, gata să capete forma a şaptezeci de scaune pentru un avion Constellation al firmei Mecca. Peste câteva zile, scaunele respective aveau să fie scoase din avion în India şi înlocuite cu altele din aluminiu. Şi Goldfinger va fi făcut... cât? Jumătate de milion de lire sterline? Un milion?

Căci automobilul Silver Ghost, „Fantoma de argint", nu era câtuşi de puțin din argint. Era o „Fantomă de aur" – toată caroseria de două tone. Aur curat, alb, de optsprezece carate.

Capitolul 14

Bufnituri în noapte

James Bond îşi luă o cameră la hotelul Bergues, făcu o baie combinată cu duş şi-şi schimbă hainele. Cântări în mână pistolul Walter PPK, întrebându-se dacă ar trebui să-l ia cu el sau să-l lase. Hotărî să-l lase. Nu intenţiona câtuşi de puţin să se lase văzut când se întorcea la Entreprises Auric, iar dacă avea un ghinion cumplit şi era văzut, implicarea într-o încăierare ar fi stricat totul. Avea o poveste pregătită – una şubredă, dar care cel puţin nu i-ar fi distrus acoperirea. Trebuia să se bazeze pe asta. Alese în schimb o anumită pereche de pantofi, mai grea decât te-ai fi aşteptat după înfăţişarea lor.

La recepţie întrebă dacă domnişoara Soames se află în camera ei şi nu-l surprinse deloc când recepţionerul spuse că în hotel nu se afla nicio domnişoară Soames. Singura întrebare era dacă fata plecase de la hotel după ce-l văzuse că dispare sau se cazase sub alt nume.

Bond trecu cu maşina pe frumosul pod Mont Blanc şi mai departe, pe cheiul puternic luminat, până la Bavaria, o braserie alsaciană modestă care fusese locul de întâlnire al mărimilor în vremea Ligii Naţiunilor. Se aşeză la fereastră şi comandă Enzian şi bere Lowënbrau blondă. Se gândi mai întâi la Goldfinger. N-avea nicio îndoială cu ce se îndeletnicea acesta: finanţa o reţea de spionaj, poate SMERŞ, şi făcea avere introducând prin contrabandă aur în India, ţara unde putea obţine cel mai mare profit. După ce-şi pierduse traulerul Brixham, găsise această nouă modalitate. Mai întâi dăduse de veste că are o maşină blindată, lucru considerat doar excentric. Mulţi fabricanţi englezi exportau caroserii blindate. Înainte erau destinate rajahilor indieni, iar acum ajungeau la

şeicii ţărilor orientale cu mari zăcăminte de ţiţei şi la preşedinţii sud-americani. Goldfinger alesese un Silver Ghost pentru că, datorită modificărilor aduse de el, şasiul era destul de puternic; în plus, nituirea era din fabrică o caracteristică a caroseriei şi maşina avea cea mai mare suprafaţă posibilă acoperită cu panouri metalice. Poate că Goldfinger o dusese o dată, de două ori în străinătate, pentru ca angajaţii de la Ferryfield să se obişnuiască cu ea, după care, la următoarea călătorie, scosese scuturile blindate la fabrica lui din Reculver, înlocuindu-le cu altele din aur alb de optsprezece carate. Aliajul de nichel şi argint al acestui aur era suficient de puternic, iar culoarea nu l-ar fi trădat dacă ciocnea maşina sau dacă era zgâriată vopseaua. Pe urmă, drumul în Elveţia, până la mica fabrică. Lucrătorii, precis aleşi cu tot atâta grijă ca aceia de la Reculver, dădeau jos scuturile şi le transformau în scaune de avion, care erau apoi tapiţate şi instalate în avioanele companiei aeriene Mecca – probabil condusă de vreun complice de-al lui Goldfinger, care-şi primea partea la fiecare „cursă a aurului". La aceste curse – o dată, de două ori, de trei ori pe an? – avionul accepta doar o încărcătură uşoară şi câţiva pasageri. Se constata apoi că „are nevoie" de o revizie, de re-echipare, la Bombay sau la Calcutta; era dus în hangarul companiei Mecca şi se instalau scaune noi. Cele vechi, din aur, ajungeau la brokerii de aur. Goldfinger îşi primea banii, în lire sterline, la Nassau sau oriunde altundeva alegea. Îşi obţinea profitul de o sută sau două sute la sută şi putea reîncepe întregul ciclu, de la magazinele „Cumpărăm aur vechi" din Marea Britanie la Reculver, apoi la Geneva, apoi la Bombay.

Da, îşi zise Bond privind lacul scânteietor, luminat de stele, aşa trebuie că se derulau lucrurile: un circuit de contrabandă de primă clasă, cu risc minim şi profit maxim. Cum trebuie că zâmbea Goldfinger în timp ce apăsa para de cauciuc al bătrânului claxon şi trecea pe lângă poliţiştii cuprinşi de admiraţie din trei ţări! Părea să deţină într-adevăr soluţia – piatra filosofală, degetul de aur! Dacă n-ar fi fost un individ atât de dezagreabil, dacă n-ar fi făcut toate acestea ca să întreţină mâna criminală a SMERŞ, ar fi simţit admiraţie pentru acest farsor monumental ale cărui operaţiuni erau atât de vaste încât îngrijorau chiar şi

Banca Angliei. Aşa cum stăteau lucrurile însă, Bond voia doar să-l distrugă pe Goldfinger, să-i sechestreze aurul şi să-l bage după gratii. Patima acestuia pentru aur era prea puternică, prea nemiloasă, prea periculoasă pentru a-i îngădui să conducă lumea.

Era ora opt. Enzianul, apa de foc distilată din gențiană care se face responsabilă de alcoolismul cronic al Elveției, începea să-i încălzească stomacul şi să-i topească încordarea. Comandă încă o dublă şi, împreună cu ea, o porție de *choucrute*[1] şi o carafă de vin Fondant.

Şi ce era cu fata, păcăliciul acela frumuşel şi autoritar care apăruse brusc în mijlocul poveştii? Ce naiba punea ea la cale? Ce era cu istoria aceea cu golful? Se ridică de la masă, intră în cabina telefonică din fundul încăperii, sună la *Journal de Geneve* şi ceru legătura cu redactorul sportiv. Acesta se arătă îndatoritor, dar surprins de întrebarea lui. Nu, diferitele campionate se desfăşurau, firește, vara, când celelalte programe naționale se încheiau şi exista posibilitatea de a aduce în Elveția un număr mare de străini. La fel se întâmpla în toate celelalte țări europene: le plăcea să atragă cât mai mulți jucători britanici şi americani cu putință, fiindcă făceau să crească numărul spectatorilor.

— *Pas de quoi, monsieur*[2].

Bond se întoarse la masă şi-şi consumă cina. Aşadar, povestea căzuse. Indiferent cine era fata, era o amatoare. Niciun profesionist n-ar folosi o acoperire care putea fi distrusă printr-o singură convorbire telefonică. Îl sâcâise ideea – şovăielnică, pentru că fata îi plăcea şi-l atrăgea fizic – că s-ar fi putut, n-ar fi fost imposibil să fie o agentă a SMERŞ trimisă să-l supravegheze pe Goldfinger sau pe el însuşi, sau pe amândoi. Avea unele dintre calitățile unui agent secret – independența, tăria de caracter, capacitatea de a se descurca singură –, dar ideea căzuse. Îi lipsea instruirea de rigoare.

Comandă o felie de şvaițer Gruyere, pâine de secară şi cafea. Nu, fata era o enigmă. Se ruga doar să nu aibă cumva

[1] Celebră rețetă alsaciană de varză acră călită, cu cârnați şi costiță afumată.

[2] Nu știu de ce, domnule (fr.).

o intrigă privată în care să fie implicat el sau Goldfinger şi care să-i dea peste cap propria operaţiune.

Misiunea lui se afla atât de aproape de sfârşit! Avea nevoie doar să vadă cu propriii ochi dovada că povestea pe care o ţesuse în jurul lui Goldfinger şi a Rollsului era adevărată. O privire în atelierele de la Coppet – un singur grăunte de praf de aur alb –, şi putea să plece chiar în seara aceea la Berna şi să ia legătura cu ofiţerul de serviciu de la sediu, prin telefonul cu codificator al ambasadei. După aceea, pe tăcute şi discret, Banca Angliei va îngheţa conturile lui Goldfinger din întreaga lume şi poate că chiar mâine, Brigada Specială a poliţiei elveţiene va bate la uşa firmei Entreprises Auric. Va urma extrădarea, Goldfinger va fi închis la Brixton, va avea loc un proces discret şi complicat într-un tribunal specializat în contrabandă, cum ar fi cel de la Maidstone sau Lewes. Goldfinger va primi o condamnare de câţiva ani, naturalizarea îi va fi revocată şi rezervele sale de aur, exportate ilegal, se vor întoarce treptat în seifurile Băncii Angliei. Iar SMERŞ va scrâşni din dinţii săi pătaţi de sânge şi va adăuga încă o pagină la catastiful gros al lui Bond.

Sosise timpul să treacă la actul final. Achită nota de plată, urcă în maşină, traversă Ronul şi străbătu încet cheiul scânteietor, prin traficul serii. Era o noapte cu condiţii de mediu prielnice obiectivului său. Luna în al treilea pătrar lumina suficient cât să vadă, dar nu adia nicio boare de vânt care să-i mascheze înaintarea prin pădure, spre fabrică. Ei, nu-l zorea nimic. Probabil că lucrătorii vor munci toată noaptea. Va trebui să procedeze cu binişorul şi foarte precaut. Geografia locului şi traseul pe care şi-l proiectase i se derulară prin faţa ochilor ca un film, în timp ce pilotul automat ce sălăşluieşte în toţi şoferii buni purta maşina pe autostrada albă şi lată de pe malul lacului adormit.

Bond urmă acelaşi traseu ca după-amiaza. După ce ieşi de pe şosea, conduse folosind numai farurile laterale. Ieşi de pe drum şi băgă maşina într-un luminiş din pădure, unde opri motorul. O vreme stătu şi ascultă. În tăcerea densă se auzea doar ticăitul slab al metalului încins de sub capotă şi circuitul iute al ceasului de la bord. Coborî,

închise uşor portiera şi porni fără zgomot pe micuța cărare dintre copaci.

Acum putea să audă gâfâitul moale, greoi al motorului generatorului: buff... buff... buff... Părea un sunet vigilent, cam amenințător. Bond ajunse la spațiul dintre barele de fier, se strecură prin el şi rămase locului, încordându-şi simțurile şi tatonând terenul din față, printre copacii punctați ici-colo de lumina lunii.

BUFF... BUFF... BUFF... Marile pufnituri ale mecanismului de fier păreau să cadă peste el, să-i răsune din creier. Simți gâdilătura ce face să se înfioare pielea din zona vintrelor şi care datează de la primul joc de v-ați ascunselea pe întuneric jucat în copilărie. Semnalul animalic al primejdiei îl făcu să zâmbească pentru sine. Ce coardă primitivă fusese atinsă de zgomotul nevinovat ce ieşea din coşul de fum înalt, din zinc? Răsuflarea dinozaurului în peştera lui? Îşi încordă mușchii şi înaintă încet, pas cu pas, dând cu grijă la o parte crengile mici din cale, punând piciorul jos de fiecare dată cu tot atâta precauție ca dacă ar fi traversat un teren minat.

Copacii începeau să se rărească. În scurt timp va ajunge la adăpostul trunchiului gros de copac pe care-l folosise şi data trecută. Îl căută din priviri şi când îl găsi rămase încremenit, cu pulsul gonind nebuneşte. La poala copacului lui, lungit pe pământ cu brațele şi picioarele răşchirate, se afla un corp omenesc.

Bond deschise larg gura şi începu să inspire şi să expire lent, ca să se elibereze de tensiune. Îşi şterse neauzit palmele transpirate de pantaloni; se lăsă încet pe genunchi, cu palmele sprijinite de pământ, şi privi în față, cu ochii măriți ca obiectivul aparatului de fotografiat.

Corpul de la baza copacului se mişcă, schimbându-şi precaut poziția. O adiere făcu să foşnească vârfurile copacilor. Razele lunii dansară scurt peste corpul lungit, apoi încremeniră. Bond zări fugitiv un păr brunet şi des, un pulover negru, pantaloni negri strâmți. Şi încă un lucru – luciul unui obiect metalic drept, pe pământ, ce începea de sub moțul de păr negru şi trecea dincolo de trunchiul copacului, prin iarbă.

Încet, precaut, Bond îşi înclină capul şi privi porțiunea de pământ încadrată de mâinile sale. Era fata, Tilly.

Urmărea clădirile aflate mai jos de ei şi avea o puşcă – o puşcă pe care probabil că o ascunsese printre nevinovatele crose de golf – pregătită să tragă asupra lor. „La naiba, blestemată să fie căţeaua asta proastă!"

Se relaxă treptat. N-avea importanţă cine era fata şi ce punea la cale. Măsură distanţa, plănui fiecare pas – traiectoria săriturii finale, mâna stângă pe gâtul ei, dreapta pe armă. Acum!

Pieptul lui Bond lunecă peste protuberanţa feselor fetei şi se opri cu o izbitură pe şalele ei. Impactul goli plămânii fetei de aer cu o icnitură uşoară. Degetele mâinii stângi a lui Bond ţâşniră spre gâtul ei şi găsiră artera carotidă. Mâna dreaptă cuprinse patul puştii. Desfăcu degetele fetei, pipăi piedica, observă că e pusă şi împinse puşca la o distanţă considerabilă.

Bond îşi ridică pieptul de pe spinarea fetei, despovărând-o, şi-i eliberă gâtul din strânsoare, acoperindu-i uşor gura cu mâna. Simţi cum corpul de sub el se luptă să tragă aer în plămâni. Fata încă nu-şi recăpătase cunoştinţa. Cu grijă, Bond îi aduse mâinile la spate şi le prinse cu mâna stângă. Sub el, fesele începură să se zvârcolească; picioarele tresăriră spasmodic. Simţi printre degete o răsuflare şi nişte dinţi care încercară să-l muşte. Înaintă cu grijă spre capul fetei până ajunse cu gura aproape de urechea ei şi-i şopti imperativ:

— Pentru Dumnezeu, Tilly, potoleşte-te! Sunt eu, Bond. Îţi sunt prieten. E vorba de ceva vital, un lucru pe care nu-l ştii! Vrei să stai potolită şi să asculţi?

Dinţii îşi încetară tentativele de a-i înhăţa degetele, corpul se relaxă, lăsându-se moale sub al lui şi după o vreme, capul se înclină o dată în semn de încuviinţare. Cu o mişcare de lunecare, Bond se dădu jos de pe spinarea fetei şi rămase lungit lângă ea, continuând să-i ţină mâinile captive la spate. Îi şopti:

— Trage-ţi sufletul, dar spune-mi: îl vizai pe Goldfinger?

Chipul cel palid privi în lături, în direcţia opusă lui şi fata şopti cu aprindere:

— Aveam de gând să-l omor!

O fată pe care Goldfinger o lăsase cu burta la gură! Bond îi eliberă mâinile. Fata le ridică şi-şi sprijini capul

pe ele. Întregul ei corp se cutremură de epuizare şi de tensiune eliberată. Umerii începură să se zguduie încet. Bond întinse mâna şi-i mângâie părul cu mişcări ritmice, în tăcere. Ochii lui cercetară cu atenţie scena paşnică, neschimbată, de mai jos de ei. Neschimbată? Ceva se schimbase totuşi. Obiectul ca un radar de pe acoperitoarea coşului de fum: nu se mai rotea. Se oprise, cu gura lui lunguiaţă îndreptată în direcţia lor. Faptul nu avea nicio semnificaţie pentru el. Fata se oprise din plâns. Îşi apropie gura de urechea ei, simţindu-i mirosul de iasomie al părului, şi şopti:

— Nu-ţi face griji, şi eu îl am în vizor. Şi am să-i fac mult mai mult rău decât ai fi putut tu. Autorităţile din Londra m-au trimis pe urmele lui. Îi vor capul. Ţie ce ţi-a făcut?

Fata şopti aproape ca pentru sine:

— Mi-a omorât sora. Ai cunoscut-o: Jill Masterton.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bond cu patimă.

— Îşi ia o femeie o dată pe lună. Jill mi-a spus asta când a acceptat postul. Le hipnotizează, iar după aceea le... le vopseşte cu aur.

— Hristoase! De ce?

— Nu ştiu. Jill mi-a spus că e nebun după aur. Presupun că într-un fel crede că... posedă cumva aurul. Se căsătoreşte cu el, înţelegi... Îşi pune un servitor coreean să le vopsească. Omul trebuie să le lase şira spinării nevopsită. Jill nu mi-a putut explica de ce. Am aflat că asta e pentru ca fetele să nu moară. Dacă ar avea tot corpul acoperit cu vopsea de aur, porii pielii n-ar mai putea să respire şi atunci ele ar muri. După aceea, coreeanul le spală cu răşină sau cu altceva. Goldfinger le dă o mie de dolari şi le trimite la plimbare.

Bond îl văzu cu ochii minţii pe cumplitul Oddjob cu vasul lui cu vopsea de aur, Goldfinger privind triumfător statuia strălucitoare, posedarea pătimaşă.

— Ce s-a întâmplat cu Jill?

— Mi-a telegrafiat să merg la ea. Era în secţia de urgenţe a unui spital din Miami. Goldfinger o dăduse afară. Era pe moarte. Medicii nu ştiau care e problema. Jill mi-a spus ce s-a întâmplat cu ea – ce i-a făcut el. A murit în noaptea aceea. (Fata vorbea pe un ton sec, detaşat.) Când

m-am întors în Anglia, m-am dus la Train, specialistul în boli de piele. El mi-a spus treaba asta cu porii pielii. O fată de la cabaret care trebuia să pozeze în chip de statuie de argint a pățit același lucru. Train mi-a arătat detaliile cazului și ale autopsiei. Și atunci am știut ce a pățit Jill. Goldfinger a pus să fie vopsită pe tot corpul. A ucis-o. Probabil ca răzbunare pentru că... pentru că a plecat cu tine.

După câteva clipe de tăcere, fata completă aton:

— Jill mi-a povestit despre tine. Te... te plăcea. Mi-a spus că, dacă te întâlnesc vreodată, să-ți dau inelul ăsta.

Bond închise strâns ochii, luptându-se cu un val de greață psihică. Încă o moarte! Și mai mult sânge pe mâinile sale! De astă dată, ca urmare a unui gest nesăbuit, a unui act de bravură ce dusese la douăzeci și patru de ore de extaz cu o fată frumoasă care-i stârnise interesul și, la urmă, mai mult decât interesul. Și Goldfinger răspunsese înmiit, de o mie de ori înmiit la lovitura aceea indirectă, meschină la adresa orgoliului său. „A ieșit din serviciul meu" – vorbele seci rostite de Goldfinger sub razele strălucitoare ale soarelui, la Sandwich, cu două zile înainte. Cu câtă plăcere trebuie să le fi spus! Bond își înfipse unghiile în palme și-și jură, în fața lui Dumnezeu, că va avea grijă ca Goldfinger să fie acuzat de această crimă, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făcea în viață. În ce-l privea pe el însuși... știa ce se va întâmpla. Știa că nu-și va putea ierta provocarea acestei morți pe motiv că făcea parte din meseria lui. Această moarte îi va rămâne pe conștiință.

Fata trăgea de inelul Claddagh, cele două mâini ținând în căușul lor inima de aur, încercând să și-l scoată de pe deget. Umezi cu limba articulația degetului și inelul ieși. I-l întinse lui Bond. Micul cerc de aur, profilat pe trunchiul copacului, strălucea în lumina lunii.

Zgomotul care-i răsună lui Bond în urechi era ceva între o șuierătură și un fluierat strident. Îi urmă o bufnitură seacă, vibrantă. Penele de aluminiu ale săgeții de oțel tremurară precum aripile unei păsări colibri în fața ochilor lui. Apoi corpul săgeții rămase nemișcat și inelul de aur lunecă cu un clinchet de-a lungul ei, până ajunse la scoarța copacului.

Bond întoarse capul încet, aproape fără curiozitate.

La zece metri de ei – pe jumătate în lumina lunii şi pe jumătate în umbră –, silueta neagră cu capul ca un pepene stătea pe vine, cu picioarele larg depărtate într-o postură de judo. Braţul stâng, întins în faţă cu semicercul lucios al arcului, era drept ca al unui duelist. Mâna dreaptă, rigidă, ţinea penele celei de-a doua săgeţi în dreptul obrazului. Cotul drept, încordat, dus mult în spate, aştepta în suspensie, încremenit. Vârful argintiu al săgeţii era îndreptat exact între cele două profiluri palide.

— Nu te clinti nici măcar un centimetru, îi şopti Bond fetei abia auzit; cu voce tare rosti: Salut, Oddjob! Straşnică lovitură!

Oddjob mută cu o mişcare smucită săgeata, îndreptând-o în sus. Bond se ridică în picioare, mascând-o pe faţă, şi-i spuse încet, din colţul gurii:

— Nu trebuie să vadă puşca.

I se adresă apoi lui Oddjob pe ton degajat, paşnic:

— Frumoasă locuinţă are domnul Goldfinger aici! Aş vrea să schimb două vorbe cu el la un moment dat. Poate că astă-seară e puţin cam târziu. Poţi să-i transmiţi că am să trec pe-aici mâine. (Se întoarse spre fată.) Hai să mergem, iubito. Ne-am făcut plimbarea prin pădure, e timpul să ne întoarcem la hotel.

Se depărtă cu un pas de Oddjob, în direcţia gardului. Oddjob bătu din picior şi vârful celei de-a doua săgeţi se îndreptă spre centrul abdomenului lui Bond.

— Incs! mârâi el cu un gest smucit al capului în lateral, înspre casă.

— A, crezi că ar vrea să ne vadă acum? Bine. Nu crezi că-l vom deranja? Haide, iubito!

Bond porni primul, la stânga de copac, depărtându-se de puşca aflată în iarba umbrită. În timp ce coborau încet dealul, o instrui pe fată cu glas scăzut:

— Eşti prietena mea. Te-am adus din Anglia. Arată-te surprinsă şi interesată de mica noastră aventură. Suntem la ananghie. Nu încerca nicio şmecherie, omul ăsta e un ucigaş, zise el făcând semn cu capul spre Oddjob.

— Dacă nu te-ai fi amestecat...! zise fata cu mânie.

— Acelaşi lucru e valabil pentru tine, replică el scurt, dar imediat retractă. Scuză-mă, Tilly, n-am vrut să spun asta. Dar nu cred că ai fi scăpat basma curată.

— Aveam planurile mele. La miezul nopții aş fi fost deja dincolo de frontieră.

Bond nu răspunse; ceva îi atrăsese atenția: sus, pe coşul de fum cel înalt, gura lunguiață a obiectului ce semăna a radar reîncepuse să se rotească. Aşadar, el îi depistase – îi auzise. Probabil că era un fel de detector sonic. Ce viclean era Goldfinger! Nu intenționase să-l subestimeze. Se întrebă dacă nu cumva chiar asta făcuse, la modul decisiv. Poate că, dacă ar fi avut la el pistolul... Nu. Ştia că nici măcar iuțeala cu care scotea arma din toc, într-o fracțiune de secundă, nu l-ar fi învins pe coreean, nici mai devreme şi nici în acel moment. Individul avea o capacitate ucigătoare absolută. Indiferent dacă Bond ar fi fost sau nu înarmat, confruntarea ar fi semănat cu aceea dintre un om şi un tanc.

Ajunseră în curte; în aceeaşi clipă, uşa din dos a casei se deschise şi alți doi coreeni, care ar fi putut să fie servitorii de la Reculver, veniră în fugă spre ei prin revărsarea caldă a luminii electrice. Erau înarmați cu bastoane lustruite, cu un aspect amenințător.

— Stați!

Pe chipul ambilor bărbați se lățea zâmbetul sălbatic, absent pe care i-l descriseseră lui Bond colegii din Departamentul J care fuseseră închişi în lagăre de prizonieri japoneze.

— Percheziționăm. Fără probleme, că altfel... (Cel care vorbi tăie aerul cu o mişcare violentă, şuierătoare cu bastonul.) Mâinile sus!

Bond ridică încet mâinile şi-i spuse fetei:

— Nu reacționa... indiferent ce ar face.

Oddjob înaintă şi se opri cu un aer amenințător, privind percheziția, care se dovedi expertă. Bond privi cu răceală mâinile celor doi pe trupul fetei, rânjetul de pe fața lor.

— Bun. Veniți!

Fură mânați pe uşa deschisă şi apoi pe un coridor pavat cu dale de piatră ce ducea în holul îngust de la intrarea principală a casei. Casa mirosea aşa cum îşi închipuise Bond: a praf, a miresme plăcute şi a vară. În hol existau câteva uşi îmbrăcate în lambriuri albe; Oddjob bătu la una dintre ele.

— Da.

Oddjob deschise uşa şi-i înghionti să intre. Goldfinger şedea la o masă de lucru mare, împovărată cu teancuri pedante de documente cu aspect important. Masa era flancată de fişete gri, metalice, iar în spatele ei, la distanţă de un braţ, se găsea un aparat de radio pe unde scurte, aşezat pe o măsuţă joasă. Tot acolo mai erau o tastatură şi un aparat ce ticăia de zor şi semăna cu un barograf. Bond presupuse că avea ceva de-a face cu detectorul care-i interceptase.

Goldfinger purta haina de smoching din catifea violet şi o cămaşă din mătase albă, descheiată la gât, lăsând să se vadă un smoc de păr portocaliu. Şedea foarte drept pe un scaun cu spetează înaltă. Fetei abia dacă-i aruncă o privire; ochii mari, albaştri, ca de porţelan erau fixaţi asupra lui Bond, fără să vădească surprindere. De fapt, exceptând o duritate sfredelitoare, n-aveau nicio expresie. Bond zise zgomotos:

— Ascultă, Goldfinger, ce mama naibii se petrece?! Mi-ai pus pe cap poliţia pentru ăia zece mii de dolari, aşa că ţi-am luat urma împreună cu prietena mea, domnişoara Soames, aici de faţă. Am venit să aflu ce naiba ai vrut cu asta. Am sărit gardul – ştiu că asta înseamnă încălcarea proprietăţii, dar am vrut să te prind înainte să pleci altundeva. Şi atunci maimuţa asta a dumitale a apărut şi mai-mai să omoare pe unul dintre noi cu arcul şi săgeata! Alţi doi afurisiţi de coreeni de-ai dumitale ne-au oprit şi ne-au percheziţionat! Ce mama naibii se petrece?! Dacă nu poţi să-mi oferi un răspuns civilizat şi scuze pentru toate, îţi aduc poliţia pe cap!

Privirea neutră, dură a lui Goldfinger nu şovăi nicio clipă. S-ar fi zis că nu auzise răbufnirea de gentleman mânios a lui Bond. Buzele frumos modelate se depărtară şi rostiră:

— Domnule Bond, în Chicago există o zicală: o dată înseamnă întâmplare. A doua oară înseamnă coincidenţă. A treia oară e acţiune inamică. Miami, Sandwich şi acum Geneva. Îmi propun să storc adevărul de la dumneata.

Ochii lui Goldfinger se îndreptară încet spre un punct aflat dincolo de capul lui Bond.

— Oddjob, Camera de presiune.

Partea a treia: Acțiune inamică

Capitolul 15

Camera de presiune

Reacția lui Bond fu automată, lipsită de orice dram de rațiune. Făcu un pas rapid în față și se azvârli spre Goldfinger, peste masa de lucru. Corpul lui, lansat într-un plonjon superficial, atinse suprafața mesei și despică mormanele de hârtii. Cu o bufnitură puternică, creștetul lui izbi sternul lui Goldfinger, inerția mișcării făcându-l pe acesta să se clatine cu tot cu scaun. Bond se împinse cu picioarele în marginea mesei, își făcu vând și se lansă iarăși cu putere în față. Scaunul se răsturnă pe spate, cele două corpuri căzură făcându-l țăndări; degetele lui Bond găsiră gâtul adversarului, cele mari se plasară la baza lui și apăsară cu fiecare dram de forță.

În clipa următoare, toată casa se prăbuși peste el și o grindă uriașă de lemn îl lovi la baza cefei. Se rostogoli încet de pe Goldfinger, ajunse pe podea și rămase locului.

Vârtejul de lumină prin care se rotea Bond se aplatiză încet și se transformă într-un disc, o lună galbenă, iar apoi, într-un arzător ochi de ciclop. În jurul aprigului glob ocular era scris ceva. Era un mesaj, un mesaj important pentru el. Trebuia să-l citească. Atent, Bond descifră literele minuscule, una câte una. Mesajul spunea: SOCIÉTÉ ANONYME MAZDA. Oare ce însemna? Îl izbi în față un val dur de apă, făcându-l să-l usture ochii și umplându-i gura. Icni disperat și încercă să se miște, dar nu reuși. Ochii și apoi mintea i se limpeziră. Simțea în ceafă o durere pulsatilă. Privea în sus la o lustră metalică cu un singur bec puternic. Se afla pe

o suprafață ca o masă și avea încheieturile mâinilor și gleznele legate de marginile ei. Pipăi cu degetele: metal lustruit. O voce – vocea seacă, lipsită de orice urmă de interes, a lui Goldfinger – rosti:

— Acum putem începe.

Bond întoarse capul spre acel glas. Lumina îi năucise ochii. Îi închise strâns, apoi îi redeschise. Goldfinger ședea pe un scaun cu fundul și speteaza din pânză. Își scosese haina și rămăsese în cămașa cu mâneci scurte. La baza gâtului său se vedeau urme roșii de degete. Pe o masă pliantă de lângă el se aflau diferite unelte și instrumente metalice și un panou de comandă. De cealaltă parte a mesei, Tilly Masterton ședea pe alt scaun, de care îi erau legate încheieturile mâinilor și gleznele. Stătea cu spatele foarte drept, de parcă ar fi fost la școală. Era incredibil de frumoasă, dar părea în stare de șoc, absentă. Ochii ei priveau spre Bond fără să-l vadă. Era fie drogată, fie hipnotizată.

Bond întoarse capul spre dreapta. La câțiva pași de el stătea coreeanul, tot cu pălăria cu calotă rotundă pe cap, dar dezbrăcat până la mijloc. Pielea galbenă a torsului său imens lucea de sudoare. N-avea pic de păr pe piept; pectoralii plați erau cât niște farfurii, iar mai jos de marele arc al coastelor, abdomenul era concav. Bicepșii și antebrațele, de asemenea lipsite de păr, erau groase cât coapsele unui om obișnuit. Ochii cei oblici, negri ca două mici pete de țiței, aveau o expresie de mulțumire și lăcomie. Gura cu dinți înnegriți forma un rânjet anticipativ.

Bond înălță capul și aruncă o privire iute în jur, lucru care-i stârni dureri. Se aflau într-una din sălile de lucru ale fabricii. În jurul ușilor de fier a două furnale electrice strălucea o lumină albă, intensă. În niște suporturi din lemn stăteau stivuite coli albăstrui de metal. De undeva se auzea uruitul unui generator. Se auzea și bocănitul îndepărtat, înăbușit al unui ciocan, iar dincolo de acesta, de și mai departe, venea gâfâitul centralei electrice.

Bond aruncă o privire mesei pe care ședea cu brațele și picioarele depărtate, apoi își lăsă capul la loc pe masă, cu un oftat. La mijlocul mesei din oțel lucios

exista o fantă îngustă, la capătul căreia se aflau, ca o prevestire încadrată de V-ul tălpilor lui depărtate, dinții sclipitori ai unui ferăstrău circular.

Rămase neclintit, privind micul mesaj de pe bec. Goldfinger începu să vorbească pe un ton relaxat, de conversație. Bond trase strâns cortina peste spectacolul ororilor oferit de propria-i imaginație și ascultă.

— Domnule Bond, cuvântul englezesc *pain*, durere, vine din latinescul *poena*, care înseamnă „penalizare" – ceva ce trebuie plătit. Acum trebuie să plătești pentru curiozitatea pe care atacul dumitale asupra mea o dovedește a fi, așa cum bănuiam, ostilă. După cum se spune, curiozitatea a omorât pisica. De astă dată va trebui să omoare două pisici, fiindcă mă tem că trebuie s-o socotesc și pe fata aceasta inamică. Îmi spunea că stă la hotelul Bergues. Un telefon acolo a dovedit că afirmația e falsă. Oddjob a fost trimis în locul unde stăteați ascunși amândoi și a recuperat pușca ei și, de asemenea, un inel pe care din întâmplare îl recunosc. Restul a ieșit la iveală sub hipnoză. Fata a venit aici ca să mă ucidă. Poate că și dumneata la fel. Ați eșuat amândoi, iar acum trebuie să vină și *poena*. (Glasul deveni ostenit, plictisit.) Domnule Bond, am avut mulți dușmani la viața mea. Sunt un om de foarte mare succes și cu o avere imensă, iar bogăția – dacă-mi permiți să-ți împărtășesc încă un aforism de-al meu – se poate să nu-ți aducă prieteni, dar face să crească mult clasa și varietatea dușmanilor tăi.

— Foarte elegant formulat!

Goldfinger ignoră întreruperea.

— Dacă ai fi un om liber, cu talentul dumitale la investigații, ai putea să găsești pretutindeni în lume rămășițele celor care mi-au dorit răul ori au încercat să-mi pună bețe în roate. Așa cum am spus, au existat mulți oameni de felul acesta și ai constata, domnule Bond, că rămășițele lor pământești seamănă cu cele ale aricilor striviți de mașini pe șosea, vara.

— O comparație foarte poetică.

— Întâmplător, domnule Bond. Sunt poet în fapte, mai rar în cuvinte. Mă preocupă organizarea acțiunilor mele în tipare adecvate și eficace. Dar asta e în

paranteză. Aş vrea să-ţi spun că ziua când mi-ai ieşit în cale pentru prima oară şi ai dejucat – la un mod minor, recunosc – un proiect minuscul în care eram implicat a fost o zi foarte ghinionistă. De data aceea altcineva a suportat *poena* care ar fi trebuit să-ţi fie aplicată dumitale. A fost luat un ochi pentru ochi, dar n-a fost al dumitale. Ai avut noroc şi dacă ai fi găsit atunci un oracol pe care să-l consulţi, oracolul ţi-ar fi spus: „Domnule Bond, ai avut noroc. Nu te mai apropia de domnul Auric Goldfinger! E un om extrem de puternic. Dacă domnul Goldfinger ar vrea să te zdrobească, ar fi suficient ca pentru asta să se întoarcă de pe o parte pe cealaltă prin somn."

— Te exprimi în imagini foarte vii! remarcă Bond întorcând capul.

Căpăţâna cea mare, maroniu-portocalie, rotundă ca o minge de fotbal era aplecată uşor în faţă. Faţa rotundă ca de lună avea o expresie neutră, indiferentă. O mână se întinse degajat spre panoul de comandă şi apăsă un buton. Dinspre capătul mesei pe care zăcea Bond veni un uruit metalic lent, care se transformă rapid într-un scârţâit aspru şi apoi într-un şuierat ascuţit, strident, abia audibil. Bond întoarse ceafa spre Goldfinger, ostenit. Oare cât de repede reuşea să moară? Exista vreo cale prin care să-şi poată grăbi moartea? Un prieten de-al lui care supravieţuise Gestapoului îi descrisese cum încercase să se sinucidă ţinându-şi respiraţia. Cu o putere supraumană a voinţei, după câteva minute în care nu respirase, îşi pierduse cunoştinţa, dar odată cu adormirea completă a simţurilor, voinţa şi intenţia îl părăsiseră şi ele. Raţiunea fusese dată uitării imediat. Instinctul organismului de a trăi preluă comanda şi-l făcu să respire din nou. Putea totuşi să încerce. Nu exista niciun alt lucru care să-l ajute să treacă de pragul durerii înainte de binecuvântarea morţii. Căci moartea era singura cale de scăpare. Ştia că i-ar fi fost imposibil să-i „ciripească" lui Goldfinger şi să se împace cu asta – nici măcar în cazul, improbabil, în care l-ar fi putut mitui pe Goldfinger cu adevărul. Nu, trebuia să rămână la povestea lui şubredă de acoperire şi să spere că ceilalţi

care-i vor lua locul pe urmele lui Goldfinger vor avea mai mult noroc. Pe cine va alege M.? Probabil pe zero-zero opt, al doilea ucigaş din micul departament de trei oameni. Era un om de ispravă, mai atent decât era el însuşi. M. va şti că Goldfinger l-a ucis pe Bond şi-i va da lui zero-zero opt permisiunea de a-l omorî la rândul lui. Agentul 258 din Geneva îl va pune pe pista corectă, care se va încheia cu întrebările lui Bond despre Entreprises Auric. Da, soarta îl va ajunge din urmă pe Goldfinger dacă el reuşea să-şi ţină gura. Dacă divulga fie şi cel mai mic indiciu, Goldfinger avea să scape, iar asta era de neconceput.

— Aşa, domnule Bond, zise Goldfinger vioi. Ajunge cu amabilităţile! Cântă, cum s-ar exprima prietenii mei din Chicago, şi vei muri rapid şi fără dureri. La fel şi fata. Nu cânta, şi moartea dumitale va fi un ţipăt continuu şi îndelung. Pe fată i-o voi da lui Oddjob, aşa cum i-am dat pisica, pentru cină. Ce alegi?

— Nu fi prost, Goldfinger! replică Bond. Le-am spus prietenilor mei de la Universal unde merg şi de ce. Părinţii fetei ştiu că e cu mine. Înainte să venim aici am făcut cercetări în legătură cu fabrica asta a dumitale. Ni se va da de urmă foarte uşor! Universal e o companie puternică. Vei avea poliţia pe cap la câteva zile după dispariţia noastră. Îţi propun un târg: lasă-ne să plecăm şi nu se va auzi absolut nimic despre această chestiune. Garantez eu pentru fată. Faci o greşeală prostească! Suntem doi oameni absolut nevinovaţi.

Goldfinger replică pe un ton plictisit:

— Mă tem că nu înţelegi, domnule Bond. Ceea ce ai reuşit să afli despre mine – şi bănuiesc că foarte puţin – nu poate fi decât un grăunte de adevăr. Sunt implicat în demersuri gigantice! A risca să las pe vreunul dintre voi să plece de-aici în viaţă ar fi de-a dreptul ridicol. Nici nu se pune problema! Cât priveşte ideea că mă vor deranja poliţiştii, voi fi încântat să-i primesc dacă vin. Aceia dintre coreenii mei care sunt în stare să vorbească n-o vor face, după cum nu vor vorbi nici gurile cuptoarelor mele electrice care vă vor fi vaporizat pe amândoi, plus obiectele voastre, la două mii de grade Celsius. Nu, domnule Bond, fă-ţi alegerea! Poate că te

pot încuraja. (Se auzi zgomotul unei manete trecând peste nişte dinţi metalici.) Ferăstrăul se apropie de corpul dumitale cu vreo doi centimetri şi jumătate la fiecare minut. Între timp, un mic masaj de la Oddjob. (Aruncă o privire spre Oddjob şi ridică un deget.) Deocamdată, doar unul de gradul unu. Gradele doi şi trei sunt şi mai convingătoare.

Bond închise ochii, învăluit de mirosul greţos, ca de grădină zoologică, emanat de Oddjob. Degetele mari şi aspre se apucară de treabă cu grijă, cu delicateţe. O apăsare aici, combinată cu o apăsare colo, o strângere subită, o pauză, apoi o lovitură rapidă, puternică. Mâinile cele dure aveau mereu o precizie chirurgicală. Bond strânse din dinţi până crezu că se vor sfărâma. Transpiraţia de durere începu să formeze mici bălţi în orbitele ochilor săi închişi. Şuieratul strident al ferăstrăului devenea mai puternic, amintindu-i de sunetele şi de mirosul de rumeguş al serilor văratice de demult, acasă, în Anglia. Acasă? Asta era casa lui: acest cocon al primejdiei în care alesese să trăiască. Şi-n el va fi îngropat „în vreun ungher al unui cuptor străin care e încins veşnic la două mii de grade Celsius". Dumnezeu să vă odihnească, veseli domni din Serviciul Secret! Ce să-şi aleagă ca epitaf? Care ar trebui să fie „ultimele cuvinte faimoase" ale sale? Că n-ai de ales în privinţa propriei tale naşteri, dar poţi alege felul în care mori? Da, ar arăta bine pe o lespede de mormânt – nu *Savoir vivre*[1], ci *Savoir mourir*[2].

— Domnule Bond, rosti Goldfinger cu o notă imperativă în glas, chiar e nevoie de toate astea? Spune-mi simplu adevărul! Cine eşti? Cine te-a trimis aici? Ce ştii? Apoi totul va fi foarte uşor. Veţi primi amândoi câte o pastilă. Nu va exista strop de durere. Va fi ca şi cum aţi fi luat un sirop somnifer. Altfel va fi atât de murdar – atât de murdar şi de tulburător! În plus, eşti drept cu fata? Ăsta e comportamentul unui gentleman englez?

Chinurile provocate de Oddjob încetaseră. Bond întoarse încet capul înspre voce şi deschise ochii.

[1] A şti să trăieşti (fr.).
[2] A şti să mori (fr.).

— Goldfinger, nu mai am ce să-ți spun, pentru că nu există nimic de spus. Dacă nu vrei să accepți primul târg pe care ți l-am propus, îți propun altul: fata şi cu mine vom lucra pentru dumneata. Ce zici? Suntem oameni capabili, ne-ai putea folosi.

— Şi să mă aleg cu un cuțit, cu două cuțite în spate? Nu, mulțumesc, domnule Bond.

Bond decise că e timpul să înceteze cu vorbitul. Sosise momentul să înceapă să comprime resortul puterii voinței, care trebuia să nu mai cedeze până când murea. Rosti pe ton politicos:

— În cazul ăsta poți să te duci şi să ți-o tragi singur.

Expiră tot aerul din plămâni şi închise ochii.

— Nici măcar eu nu sunt capabil de asta, domnule Bond, zise Goldfinger bine dispus. Iar acum, din moment ce ai ales drumul bolovănos în locul celui lin, trebuie să găsesc ce interes pot găsi în situația dumitale neplăcută, făcând drumul cât mai bolovănos posibil. Oddjob, gradul doi.

Maneta de pe masă trecu peste dinții de fier. Bond simțea acum între genunchi curentul de aer stârnit de ferăstrău. Mâinile se întoarseră să-l lucreze.

Bond număra bătăile lente ale pulsului care-i poseda complet trupul. Semăna cu gâfâitul puternic al centralei electrice din cealaltă parte a fabricii, dar în cazul lui îşi reducea încet ritmul. Ce bine-ar fi fost dacă încetinea mai repede! Ce era cu voința aceea ridicolă de a trăi, care refuza să asculte de creierul lui? Cine făcea maşinăria să funcționeze în continuare, cu toate că rezervorul de combustibil era complet gol? Îşi spuse că trebuia să-şi golească nu doar corpul de oxigen, ci şi mintea de gânduri. Trebuia să devină un vid, o mare gaură inconştientă.

Lumina continua să-l ardă, roşie, prin pleoape. Încă putea să simtă în tâmple presiunea ce părea că le va face să explodeze. Toba înceată a vieții continua să-i bubuie în urechi. Un țipăt încercă să iasă cu forța printre dinții încleştați.

Mori, naiba să te ia, mori, mori, naiba să te ia, mori, naiba să te ia, mori, naiba să te ia, mori, naiba să te ia...

Capitolul 16

Ultima şi cea mai mare

Aripi de porumbel, corul celest, imnuri intonate – ce altceva mai trebuia să-şi aducă aminte despre Rai? Totul era exact aşa cum i se spusese când era copil mic – senzaţia de zbor, întunericul, zumzetul unui milion de harpe. Îşi zise că trebuie neapărat să încerce să-şi amintească informaţiile despre locul cu pricina. „Să vedem, ajungi la Porţile de sidef..."

O voce profundă, paternă rosti, aproape în urechile sale:

— Vă vorbeşte căpitanul

„Măi să fie! Cine e ăsta, Sfântul Petru?"

— Ne pregătim de aterizare. Vă rog să vă fixaţi centura de siguranţă şi să stingeţi ţigările. Vă mulţumesc.

Pesemne că erau un grup mare, care urca simultan. Oare Tilly se afla şi ea în acea călătorie? Bond se crispă de stânjeneală. Cum o va prezenta celorlalte, lui Vesper de pildă? Şi, mai important, pe care o va plăcea cel mai mult? Dar poate că locul va fi mare, cu ţări şi oraşe. Probabil că nu existau mai multe motive de a se întâlni întâmplător cu una din fostele sale iubite decât existaseră pe pământ. Dar chiar şi aşa, erau o mulţime de oameni pe care ar fi făcut bine să-i evite până când se instala şi afla cum merg lucrurile. Poate că, existând atât de multă iubire în jur, lucrurile astea nu vor avea importanţă. Poate că le iubeai pur şi simplu pe toate fetele pe care le întâlneai. Hm... încurcată treabă!

Cu aceste gânduri deloc meritorii în minte, Bond îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Următorul lucru pe care-l conştientiză fu o senzaţie blândă de legănare. Deschise ochii, dar îl orbi soarele,

aşa că-i închise la loc. O voce venind de undeva din spate, mai sus de capul lui, zise:

— Ai grijă, amice! Rampa aia-i mai abruptă decât pare.

Urmă aproape imediat o zguduitură puternică. O voce morocănoasă din faţă replică:

— Iisuse! Ce vorbeşti?! De ce naiba nu pun ăştia un covor cauciucat?

Bond îşi zise furios: „Frumos mod de a vorbi aici, sus! Doar pentru că sunt nou şi indivizii cred că nu-i aude nimeni..."

Se auzi zgomotul unei uşi batante. Ceva îl lovi tare peste cot. Strigă „Hei!" şi încercă să ducă mâna la cot să şi-l fricţioneze, dar mâinile refuzau să se mişte.

— Ca să vezi! Hei, Sam, fă bine şi strigă-l pe doctor! Ăsta s-a trezit.

— Sigur! Poftim, pune-l lângă celălalt.

Bond simţi că e coborât. Acum era mai răcoare. Deschise ochii şi văzu o faţă mare, rotundă, gen Brooklyn, aplecată asupra lui. Omul îi întâlni privirea şi zâmbi. Suporturile metalice ale brancardei atingeau pământul. Omul îl întrebă:

— Cum vă simţiţi, domnu'?

— Unde mă aflu? întrebă Bond, cu panică în glas.

Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Simţi cum îl năpădeşte transpiraţia. Dumnezeule! Conjunctura asta făcea parte tot din vechea viaţă? Gândul îl învălui tot într-o mare de durere; lacrimile îi înţepară ochii şi i se prelinseră pe obraz.

— Hei, hei, domnu', liniştiţi-vă! Sunteţi teafăr. Suntem în Idlewild, New York. Sunteţi în America! Vedeţi? Gata cu necazurile!

Omul se îndreptă de spate. Evident, credea că Bond e un refugiat de cine ştie unde.

— Sam, mişcă-te mai repede! Tipul e în stare de şoc.

— Bine, bine.

Cele două voci se îndepărtară, murmurând neliniştite. Bond constată că putea să-şi mişte capul. Se uită în jur. Se afla într-un salon ca de spital, zugrăvit în alb – probabil aparţinând de departamentul sănătăţii de la aeroport. Văzu un şir de paturi ordonate. Prin ferestrele

înalte se revărsa soarele, dar încăperea, cu aer condiționat, era răcoroasă. Se afla pe o brancardă, pe podea, iar lângă el se găsea încă una. Se încordă, întoarse capul în lateral și o văzu pe Tilly. Era în stare de inconștiență; fața ei palidă, încadrată de părul brunet, părea să privească spre tavan.

Ușa de la capătul celălalt al salonului se deschise cu un oftat. Un medic în halat alb o ținu deschisă și Goldfinger, cu un aer alert și voios, veni repede printre paturi, urmat de Oddjob. Bond închise ostenit ochii. „Hristoase! Prin urmare, așa stau lucrurile."

În jurul brancardei lui se adunară mai multe perechi de picioare. Goldfinger zise degajat:

— Eh, arată categoric bine amândoi, nu-i așa, doctore? Ăsta e unul dintre avantajele faptului de a avea destui bani. Când prietenii sau angajații tăi se îmbolnăvesc, le poți asigura cele mai bune îngrijiri medicale. Cădere nervoasă, amândoi. Și încă în aceeași săptămână! Îți vine să crezi? Dar mă învinovățesc pe mine însumi, fiindcă i-am muncit pe amândoi prea mult. Acum e datoria mea să-i văd repuși pe picioare. Doctorul Foch – apropo, e cel mai bun din Geneva – a fost foarte categoric. Mi-a spus: „Au nevoie de odihnă, domnule Goldfinger. Odihnă, odihnă și iar odihnă." Le-a dat sedative, iar acum îi așteaptă Pavilionul Harkness de la Presbiterian. (Goldfinger chicoti cu poftă.) „Ce semeni, aceea culegi", nu, doctore? Când am donat Pavilionului Harkness echipament radiologic în valoare de un milion de dolari, n-am așteptat în niciun caz vreo recompensă. Dar acum a trebuit doar să dau un telefon, și li s-au pregătit două saloane private frumoase, care-i așteaptă. Așa... (Se auzi foșnetul unor bancnote.) Mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat cu cei de la Imigrări. Din fericire, amândoi aveau vize valabile și cred că oamenii de la Imigrări consideră că domnul Auric Goldfinger reprezintă o garanție suficientă cum că nici unul dintre ei nu vrea să răstoarne cu forța guvernul Statelor Unite, nu?

— Într-adevăr, și vă mulțumesc, domnule Goldfinger. Dacă mai pot face ceva... Înțeleg că vă așteaptă afară o ambulanță privată.

Bond deschise ochii şi privi în direcţia de unde venea vocea doctorului. Văzu un bărbat tânăr, plăcut şi serios, cu ochelari fără ramă în jurul lentilelor şi cu părul tuns perie. Bond rosti încet, cu o sinceritate disperată:

— Doctore, nici eu, nici fata asta nu suntem câtuşi de puţin bolnavi. Am fost drogaţi şi aduşi aici împotriva voinţei noastre. Nici ea, nici eu nu lucrăm şi n-am lucrat niciodată pentru Goldfinger. Vă previn că am fost răpiţi! Cer să-l văd pe şeful serviciului Imigrări! Am prieteni în Washington şi New York, care vor garanta pentru mine! Vă implor să mă credeţi!

Bond privea ţintă în ochii doctorului, impunându-i să-l creadă. Acesta părea îngrijorat. Se întoarse spre Goldfinger, care clătină din cap – discret, ca Bond să nu se simtă insultat. Cu un gest furiş, ridică mâna şi-şi ciocăni capul, pe partea pe care Bond n-o vedea, ridicând neajutorat din sprâncene.

— Vezi la ce mă refeream, doctore? Aşa e de zile întregi! Totală prostraţie nervoasă, combinată cu mania persecuţiei. Doctorul Foch spunea că deseori cele două merg mână-n mână. S-ar putea să fie nevoie de săptămâni întregi la Harkness. Dar am să-l pun pe picioare, chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care-l fac în viaţă. De vină e şocul mediului nefamiliar! Poate o injecţie cu pentotal de sodiu...

Doctorul se aplecă spre geanta sa neagră.

— Cred că aveţi dreptate, domnule Goldfinger. Cu condiţia ca personalul de la Harkness să se ocupe de caz.

Se auzi un clinchet de instrumente.

— E cumplit de trist să văd un om atât de dărâmat – un om care a fost unul dintre cei mai buni asistenţi ai mei! zise Goldfinger aplecându-se asupra lui Bond cu un zâmbet afectuos, patern. Ai să te faci bine, James, continuă el cu vocea frângându-se puţin. Relaxează-te doar şi dormi! M-am temut că zborul cu avionul ar putea fi prea mult pentru tine. Relaxează-te şi lasă totul în seama mea.

Bond simţi pe braţ tamponul cu alcool. Se încordă şi, împotriva voinţei lui, de pe buze i se revărsă un potop de înjurături. Apoi simţi acul, deschise gura şi ţipă şi iar

țipă, în timp ce doctorul îngenunche lângă el şi-i şterse sudoarea de pe frunte delicat, răbdător.

Se trezi într-o încăpere ca o cutie, zugrăvită în gri. Nu existau ferestre. Lumina venea de la o singură plafonieră fixată în mijlocul tavanului. În jurul lămpii se vedeau fante concentrice tăiate în rigips; se simțea mirosul neutru şi se auzea zumzetul slab al instalației de aer condiționat. Bond constată că poate să se ridice în capul oaselor, aşa că o făcu. Se simțea somnoros, dar bine. Îşi dădu dintr-o dată seama că-i e o foame şi o sete teribilă. Când mâncase ultima oară? Cu două, trei zile în urmă? Îşi lăsă tălpile pe podea şi, constatând că e complet dezbrăcat, îşi examină corpul. Oddjob fusese atent: nu exista nicio urmă de vătămare, exceptând grupul de urme de ac pe antebrațul drept. Se ridică în picioare, învingând amețeala, şi făcu câțiva paşi prin cameră. Stătuse lungit pe un prici asemănător cu cele de pe vapoare, cu sertare sub el. Camera mai conținea doar două piese de mobilier: o masă simplă şi un scaun din lemn cu speteaza dreaptă. Totul era curat, funcțional, spartan. Bond îngenunche în fața sertarelor de sub prici şi le deschise: conțineau tot ce se aflase în valiza lui, mai puțin ceasul şi pistolul. Chiar şi pantofii cam grei pe care-i purtase în expediția la Entreprises Auric se aflau acolo. Răsuci tocul unuia şi trase. Cuțitul lat, cu două tăişuri ieşi lin din teaca încastrată în talpă. Dacă cuprindea cu degetele tocul pantofului obținea un pumnal în stil muncitoresc, cu care putea să înjunghie. Verifică şi celălalt pantof, să se convingă că şi celălalt cuțit se află acolo, apoi fixă tocurile la loc. Scoase nişte haine şi se îmbrăcă. Îşi găsi tabachera şi bricheta şi aprinse o țigară. Încăperea avea două uşi, dintre care una cu clanță. O deschise: dădea într-o baie mică, bine dotată. Articolele sale de toaletă şi bărbierit erau înşirate îngrijit, alături de cele ale unei fete. Deschise încet cealaltă uşă a băii şi găsi o cameră similară cu a lui. Pe perna de pe prici se vedea părul brunet al lui Tilly Masterton. Înaintă în vârful degetelor şi o privi: dormea liniştită, cu un mic surâs pe buzele-i frumoase. Bond se întoarse în baie, închise încet uşa, se duse la oglinda de deasupra chiuvetei şi se examină. Țepii

negri ai bărbii arătau neraşi de trei zile, nu de două. Se apucă să se spele.

Jumătate de oră mai târziu, în timp ce Bond şedea pe marginea priciului şi se gândea, uşa fără clanță se deschise pe neaşteptate şi în prag apăru Oddjob, care se uită la el fără strop de curiozitate, apoi îşi plimbă privirea, atent, prin încăpere. Bond zise tăios:

— Oddjob, vreau multă mâncare, repede! Şi o sticlă de whisky, sifon şi gheață. De asemenea, un pachet de țigări Chesterfield lungi şi ori ceasul meu, ori altul la fel de bun. Pas alergător! Hai, iute! Şi spune-i lui Goldfinger că vreau să-l văd, dar numai după ce mănânc ceva. Hai! Treci la treabă, nu sta acolo cu aerul ăsta impenetrabil! Mi-e foame.

Oddjob se uită la Bond cu flăcări în priviri, de parcă s-ar fi întrebat ce să-i rupă, deschise gura, scoase un sunet, ceva între lătrat mânios şi râgâială, scuipă sec pe podea, la picioarele sale şi se retrase, închizând uşa cu un gest brutal. În loc să se trântească, uşa îşi încetini brusc mişcarea şi se închise cu un dublu declic moale, decisiv.

Pe Bond îl binedispuse întâlnirea. Din cine ştie ce motiv, Goldfinger hotărâse să nu-i omoare. Îi voia vii. În scurt timp avea să afle şi de ce, dar, cât timp rămânea în viață, intenționa s-o facă în condițiile alese de el. Între aceste condiții se număra a-i pune pe Oddjob şi pe oricare alt coreean cu fermitate la locul lor, care, după părerea lui, se afla mai jos de maimuțe în ierarhia mamiferelor.

La vremea când unul dintre servitorii coreeni îi aduse o masă excelentă şi tot ce mai ceruse, inclusiv ceasul său, Bond nu aflase nimic în plus despre condițiile în care se afla, exceptând faptul că încăperea era aproape de apă şi nu prea departe de un pod de cale ferată. Presupunând că se afla în New York, apa era ori fluviul Hudson, ori fluviul East. Calea ferată era electrificată şi, după zgomot, părea să fie de metrou, dar cunoştințele sale de geografie a New Yorkului nu erau suficient de bune ca s-o identifice. Ceasul îi stătuse, iar când întrebă cât e ora nu primi niciun răspuns.

Bond mâncase toată mâncarea de pe tavă şi tocmai fuma şi bea cu înghițituri mici dintr-o porție zdravănă

de whisky cu sifon când uşa se deschise şi Goldfinger intră singur. Purta vestimentaţia reglementară a omului de afaceri şi părea relaxat şi vesel. Închise uşa în urma lui, rămase cu spatele spre ea şi-l privi pe Bond iscoditor. Bond îşi văzu de fumat şi-l privi la rândul său, din politeţe.

— Bună dimineaţa, domnule Bond! zise Goldfinger. Văd că eşti din nou dumneata însuţi. Nădăjduiesc că preferi să te afli aici în loc să fii mort. Ca să te scutesc de osteneala de a pune o mulţime de întrebări convenţionale, îţi voi spune unde te afli şi ce s-a petrecut cu dumneata. Apoi îţi voi face o propunere la care cer un răspuns lipsit de echivoc. Eşti un om mai raţional decât mulţi, aşa că trebuie să-ţi dau doar un avertisment sumar: nu încerca nimic teatral. Nu sări la mine cu un cuţit sau o furculiţă sau cu sticla aceea. Dacă o faci, te împuşc cu ăsta.

În mâna dreaptă a lui Goldfinger apăru un pistol de calibru mic, ca un deget negru. Băgă mâna cu pistolul la loc în buzunar.

— Folosesc foarte rar obiectele de felul ăsta. Când a trebuit s-o fac, nu mi-a trebuit niciodată mai mult de un glonţ de calibrul .25 ca să omor. Trag în ochiul drept, domnule Bond, şi nu ratez niciodată.

— Nu-ţi face griji, n-am la fel de multă precizie cu o sticlă de whisky, replică Bond ridicându-şi puţin pantalonii la genunchi şi aşezându-se picior peste picior, relaxat. Dă-i drumul!

— Domnule Bond, începu Goldfinger pe un ton amiabil, sunt expert în multe alte materiale în afara metalelor şi apreciez din toată inima tot ce are puritate o mie la mie, cum numim noi aurul cel mai pur. Comparativ cu acel grad de puritate, materialul uman e de o calitate foarte slabă, dar ocazional se întâmplă să dai peste un obiect din acel material care poate fi cel puţin utilizat în maniere inferioare. Oddjob e un exemplu a ceea ce descriu: lut simplu, nerafinat, capabil de exploatare limitată. Mâna mea a şovăit în ultima clipă să distrugă un instrument cu durabilitatea pe care am observat-o la dumneata. Poate că am făcut o greşeală oprindu-mi mâna, însă oricum, voi lua toate măsurile ca să mă protejez de consecinţele actului meu

impulsiv. Un lucru pe care l-ai spus ți-a salvat viața. Ai sugerat că dumneata și domnișoara Masterton ați putea lucra pentru mine. În mod normal n-aș avea ce face cu nici unul dintre voi, dar întâmplarea face să mă aflu foarte aproape de o anumită acțiune în care serviciile voastre mi-ar putea fi de un anumit ajutor minim. Așa că am riscat. V-am administrat amândurora sedativele necesare, v-au fost achitate notele de plată și vi s-au adus lucrurile de la Bergues, unde s-a dovedit că domnișoara Masterton era cazată sub numele ei adevărat. Am trimis la Universal Export o telegramă în numele dumitale, spunând că ți s-a oferit un post în Canada și pleci acolo ca să explorezi perspectivele, luând-o pe domnișoara Masterton cu dumneata ca secretară, și că le vei scrie cu mai multe detalii. O telegramă stângace, dar care-și va îndeplini rolul în scurta perioadă cât am nevoie de serviciile dumitale.

„Nu și-l va îndeplini, decât dacă ai inclus în text una dintre propozițiile nevinovate care să-i spună lui M. că telegrama e autentică", își zise Bond. Probabil că Serviciul știa deja că se află sub controlul inamicului, așa că roțile se învârteau foarte repede.

— Și în caz că te gândești, domnule Bond, că precauțiile mele au fost inadecvate, că ți se va da de urmă, dă-mi voie să-ți spun că nu mă mai interesează câtuși de puțin adevărata dumitale identitate, cum nu mă interesează nici puterea și resursele celor pentru care lucrezi. Aeroportul va direcționa orice investigație către Pavilionul Harkness de la Spitalul Presbiterian. Cei de la spital n-au auzit niciodată de domnul Goldfinger, nici de pacienții acestuia. FBI-ul și CIA n-au niciun dosar despre mine, fiindcă nu am antecedente penale. Fără îndoială că serviciul Imigrări are detaliile sosirilor și plecărilor mele de-a lungul anilor, dar ele nu vor fi utile. Cât privește locația mea actuală și a dumitale, domnule Bond, ne aflăm în depozitul Corporației Hi-speed de transport cu camioane, un concern cândva respectabil, pe care-l dețin prin reprezentanți și care a fost dotat în amănunt pentru rolul de cartier general secret al acțiunii despre care vorbeam. Dumneata și cu domnișoara Masterton veți fi închiși în aceste camere.

Aici veți locui, veți munci și, poate, deși eu unul am îndoieli cu privire la înclinațiile domnișoarei Masterton în această privință, veți face dragoste.

— Și în ce va consta munca noastră?

— Domnule Bond...

Pentru prima oară de când îl cunoștea Bond, fața mare și insipidă a lui Goldfinger, mereu golită de orice expresie, vădea un dram de viață. O privire aproape extatică îi lumina ochii, iar buzele fin modelate surâdeau cu beatitudine.

— Domnule Bond, sunt îndrăgostit și am fost toată viața! Îndrăgostit de aur. Îi iubesc culoarea, strălucirea, greutatea divină. Iubesc textura aurului, netezimea pe care am învățat s-o evaluez prin atingere cu atâta precizie încât pot estima calitatea unui lingou cu marjă de un singur carat. Și iubesc ușorul iz înțepător, cald, pe care-l emană când îl topesc într-un sirop auriu. Dar mai presus de toate, domnule Bond, iubesc puterea pe care aurul și numai el o conferă posesorului său – magia care-i permite acestuia să controleze energii, să-i pună pe alții să trudească, să-și împlinească toate dorințele și capriciile și, la nevoie, să cumpere trupuri, minți și chiar suflete. Da, domnule Bond, toată viața am muncit pentru aur, iar aurul, la rândul lui, a muncit pentru mine și pentru acțiunile cărora m-am dedicat. Te întreb: există în lume vreo altă substanță care să-și răsplătească în asemenea măsură posesorul? rosti Goldfinger privindu-l pe Bond cu sinceritate.

— Mulți oameni au devenit bogați și puternici fără să dețină pic de aur. Dar îți înțeleg punctul de vedere. Cât ai reușit să aduni și ce faci cu el?

— Dețin aur în valoare de aproximativ douăzeci de milioane de lire sterline – cam tot atât cât are o țară mică. Acum, toată cantitatea se află în New York. Îl țin acolo unde am nevoie de el. Comoara mea de aur e ca o movilă de compost: o mut ici și colo prin lume și indiferent unde aleg s-o împrăștii, colțul acela îmbobocește și înflorește. Culeg recolta și plec mai departe. În prezent intenționez să încurajez, să fortez cu compostul meu o anumită activitate aici, în America. Drept urmare, lingourile de aur sunt în New York.

— Cum alegi aceste activități? Ce te atrage la ele?

— Îmbrățișez orice activitate care-mi va spori stocul de aur. Investesc, fac contrabandă, fur. (Goldfinger făcu un mic gest cu mâinile, deschizând palmele convingător.) Dacă vrei să urmărești comparația: privește istoria ca pe un tren care gonește prin timp. Păsările și animalele sunt tulburate de zarva și agitația trecerii trenului și fug de el, care prin aer, care pe jos, sau se pitesc, crezând că s-au ascuns. Eu sunt ca șoimul care vine în urma trenului – i-ai văzut fără îndoială făcând asta, în Grecia de pildă –, gata să atace orice vietate stârnită de trecerea trenului, de trecerea istoriei. Să-ți dau un exemplu simplu: mersul istoriei produce un om care inventează penicilina. În același timp, istoria creează un război mondial. Mulți oameni trag să moară ori se tem că vor muri. Penicilina îi va salva. Mituind anumite instituții militare de pe continent, obțin cantități mari de penicilină, pe care le diluez cu o pulbere sau un lichid inofensiv și le vând cu un profit imens celor care doresc arzător penicilină. Înțelegi ce vreau să spun, domnule Bond? Trebuie să aștepți prada, s-o urmărești cu atenție și apoi să ataci. Dar, așa cum spuneam, nu caut în mod activ astfel de activități, ci las trenul istoriei să le abată în calea mea.

— În ce constă cea actuală? Ce avem noi de-a face cu ea – domnișoara Masterton și cu mine?

— Cea actuală, domnule Bond, e ultima. Și, de asemenea, e cea mai mare. (Ochii lui Goldfinger erau acum goi, concentrați lăuntric, iar vocea îi scăzu, cu un respect aproape pios față de ceea ce vedea.) Omul a urcat pe Everest și a cercetat adâncurile oceanelor. A trimis rachete în spațiul cosmic și a scindat atomul. A inventat, conceput și creat în toate domeniile activității omenești și pretutindeni a triumfat, a doborât recorduri, a obținut miracole. Am spus „în toate domeniile", dar unul dintre ele a fost neglijat, domnule Bond. Acela e activitatea umană cunoscută sub denumirea imprecisă de „criminalitate". Așa-zisele infracțiuni săvârșite de indivizi umani – nu mă refer, firește, la războaiele lor idioate, la felul stângace în care se distrug reciproc – au dimensiuni mizere: mici jafuri la bănci, escrocherii

minuscule, falsificări de doi bani. Şi totuşi, la câteva sute de kilometri distanţă de locul unde ne aflăm aşteaptă, la îndemână, ocazia pentru cea mai măreaţă infracţiune din istorie. Decorul e la locul lui, se oferă premiul cel uriaş şi doar actorii lipsesc. Dar producătorul a sosit în sfârşit, domnule Bond, zise Goldfinger ridicând un deget şi atingându-şi pieptul. Şi şi-a ales distribuţia. Chiar în după-amiaza asta, scenariul le va fi citit actorilor principali. Apoi vor începe repetiţiile şi peste o săptămână cortina se va ridica pentru singura, unica reprezentaţie. Şi pe urmă vor veni aplauzele, aplauzele pentru cea mai mare lovitură în afara legii din toate timpurile. Şi lumea se va cutremura de acele aplauze timp de secole întregi, domnule Bond.

În ochii mari şi spălăciţi ai lui Goldfinger ardea acum un foc potolit şi pe obrajii tuciuriu-roşcaţi apăruse un strop de culoare în plus. Însă continua să fie calm, relaxat, profund convins. „Nu există în el niciun dram din nebun, din vizionar", reflectă Bond. Goldfinger avea în minte o faptă fantastică, dar evaluase şansele şi ştia că sunt de partea lui.

— Ei, spune odată! zise Bond. Despre ce e vorba şi noi ce trebuie să facem?

— E un jaf, domnule Bond. Un jaf la care nu se va opune nimeni, dar care va necesita o execuţie detaliată. Va fi multă hârţogărie, numeroase detalii administrative de supervizat. Aveam de gând să mă ocup personal de ele, până când ţi-ai oferit serviciile. Acum te vei ocupa dumneata, cu domnişoara Masterton drept secretară. Ai fost deja remunerat parţial pentru această muncă, prin faptul că ai rămas în viaţă. Când operaţiunea se va încheia cu succes, vei primi un milion de lire sterline în aur. Domnişoara Masterton va primi jumătate de milion.

— Îmi place ce aud! replică Bond cu entuziasm. Ce vom face, vom jefui peştera lui Aladin?

— Da, încuviinţă Goldfinger. Tocmai asta vom face. Vom jefui lingouri de aur în valoare de cincisprezece miliarde de dolari, aproximativ jumătate din cantitatea de aur scos din minele lumii. Domnule Bond, vom ataca Fort Knox.

Capitolul 17

Congresul mafioților

— Fort Knox, repetă Bond clătinând din cap cu un aer serios. Nu-i cam multă muncă pentru doi bărbați și o fată?

Goldfinger ridică din umeri nerăbdător.

— Te rog, domnule Bond, lasă-ți deoparte simțul umorului timp de o săptămână! După aceea poți să râzi cât vrei. Voi avea sub comanda mea aproximativ o sută de bărbați și femei. Acești oameni vor fi aleși pe sprânceană din cele mai puternice șase grupări de gangsteri din Statele Unite. Forța aceasta va alcătui cea mai dură și mai compactă unitate de luptă din câte au fost convocate vreodată pe vreme de pace.

— În regulă. Câți oameni păzesc seiful din Fort Knox?

Goldfinger clătină încet din cap și bătu o dată în ușa din spatele său. Ușa se deschise; în prag se afla Oddjob, ghemuit pe vine și alert. Când văzu că întrevederea rămăsese pașnică își îndreptă trupul și așteptă. Goldfinger spuse:

— Vei avea multe întrebări de pus, domnule Bond. Vei primi răspuns la toate azi după-amiază. Începând de la două și jumătate. Acum e doisprezece fix.

Bond se uită la propriul ceas și-l fixă.

— Dumneata și domnișoara Masterton veți participa la ședința la care voi prezenta propunerea capilor celor șase organizații despre care am amintit. Fără îndoială că acești oameni vor pune aceleași întrebări care-ți vin în minte și dumitale. Totul va fi explicat. După aceea vei trece la treabă amănunțită împreună cu domnișoara Masterton. Cere tot ce vrei. Oddjob se

va îngriji de binele vostru şi totodată vă va fi paznic permanent. Nu fi dificil – dacă eşti, vei fi omorât instantaneu. Şi nu irosi timp încercând să fugi sau să iei legătura cu lumea. Ţi-am angajat serviciile şi voi avea nevoie de ele integral. Batem palma?

— Mi-am dorit întotdeauna să fiu milionar, replică Bond sec.

Goldfinger nu se uită la el în clipa aceea, ci îşi privi propriile unghii, după care îi aruncă o ultimă privire dură, ieşi şi închise uşa.

Bond se aşeză, privind lung uşa închisă; îşi trecu subit ambele mâini prin păr şi peste faţă. Rosti „Măi să fie!" cu voce tare, adresându-se încăperii pustii, se ridică, traversă baia şi bătu la uşa fetei.

— Cine-i?

— Eu. Poţi fi văzută?

— Da. Intră, rosti ea fără pic de entuziasm.

Şedea pe marginea patului, încălţând un pantof. Purta hainele în care o văzuse Bond pentru prima oară şi arăta calmă, sigură pe sine şi deloc surprinsă de locul unde se afla. Ridică ochii spre Bond, cu o privire distantă şi disprețuitoare, şi rosti rece, concis:

— Tu ne-ai băgat în asta. Scoate-ne!

— S-ar putea să pot, zise Bond amiabil. Ne-am scos pe amândoi din mormânt.

— După ce ne-ai băgat în el.

Bond o privi gânditor şi hotărî că n-ar fi deloc galant să-i dea bătaie la fund, ca să zicem aşa, pe stomacul gol.

— Aşa nu ajungem nicăieri, spuse el. Suntem în situaţia asta împreună, indiferent dacă-ţi convine sau nu. Ce vrei să mănânci la micul dejun sau la prânz? E douăsprezece şi un sfert. Eu am mâncat. Îţi comand mâncarea, după care mă întorc şi-ţi spun cum stau lucrurile. Zi, micul dejun sau prânzul?

Fata se înmuie puţin.

— Mulţumesc. Ouă jumări şi cafea, te rog. Plus pâine prăjită şi marmeladă.

— Ţigări?

— Nu, mulţumesc. Nu fumez.

Bond se întoarse în camera lui şi bătu la uşă; uşa se deschise de două degete.

— E în regulă, Oddjob, deocamdată n-am să te omor.

Uşa se deschise mai mult. Chipul lui Oddjob era impasibil. Bond dădu comanda şi uşa se închise. Bond îşi turnă un pahar de whisky cu sifon şi se aşeză pe marginea patului, întrebându-se cum s-o aducă pe fată de partea lui. Îi purtase pică încă de la început. Să fi fost doar din cauza surorii ei? De ce făcuse oare Goldfinger remarca aceea criptică despre „înclinaţiile" ei? Şi ce anume simţise el însuşi la ea? Ceva retras în sine, duşmănos... Era frumoasă, atrăgătoare fizic, dar în miezul fiinţei ei exista ceva rece şi dur, ceva ce Bond nu reuşea să înţeleagă sau să definească. În sfârşit... important era s-o determine să coopereze. Altfel, viaţa în temniţă ar fi fost intolerabilă.

Se întoarse în camera ei, lăsând ambele uşi deschise, ca să poată auzi. Fata stătea în continuare pe pat, într-o imobilitate încordată. Îl privi cu atenţie. Bond se sprijini de tocul uşii, luă o înghiţitură zdravănă de whisky şi spuse, privind-o în ochi:

— Ar trebui să ştii că lucrez la Scotland Yard. (Eufemismul trebuia să fie de ajuns.) Vrem să-l prindem pe acest Goldfinger. Pe el nu-l deranjează, crede că nimeni nu ne poate găsi timp de cel puţin o săptămână. Probabil că are dreptate. Ne-a salvat viaţa fiindcă vrea să lucrăm pentru el în pregătirea unei infracţiuni. E o treabă de proporţii – cam împrăştiată ca şi concepţie, dar sunt necesare multe planuri şi multă hârţogărie. Noi trebuie să ne ocupăm de partea asta. Ştii să stenografiezi şi să baţi la maşină?

— Da. În ce constă infracţiunea? întrebă fata cu ochii aprinşi de interes.

Bond îi spuse, încheind:

— Sigur că toată povestea sună ridicol şi aş zice că vreo câteva întrebări şi răspunsuri le vor arăta gangsterilor acelora, dacă nu şi lui Goldfinger, că planul e imposibil. Dar nu ştiu ce să spun, Goldfinger e un om extraordinar. Din câte cunosc despre el, ştiu că nu face niciodată o mişcare decât dacă şansele sunt

de partea lui. Şi nu cred că e nebun – cel puţin nu e mai nebun decât geniile de alte feluri – savanţii şi aşa mai departe. Şi nu există îndoială că în domeniul lui e un geniu.

— Şi atunci ce ai de gând să faci?

Bond coborî glasul.

— Vrei să spui ce avem de gând să facem amândoi. Îi vom cânta în strună. Şi încă la perfecţie! Fără tras chiulul şi fără manevre îndoielnice. Ne vom arăta lacomi de bani şi-i vom oferi servicii de cea mai bună calitate. Pe lângă faptul că asta ne va salva viaţa, lucru care înseamnă chiar mai puţin decât zero pentru el, e singura speranţă pe care o avem – de fapt, pe care o am eu, fiindcă e interesul ţării mele în joc – de a-i strica ploile.

— Cum ai să faci asta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate apare ceva.

— Şi te aştepţi să-ţi fac pe plac?

— De ce nu? Ai vreo altă sugestie?

Fata strânse buzele cu încăpăţânare.

— Ce motive aş avea să mă supun ţie?

— N-are rost să faci pe sufrageta, replică Bond cu un oftat. Alternativa e să fii executată după micul dejun. Tu alegi!

Colţurile gurii fetei se lăsară în jos a dezgust. Ridică din umeri şi spuse fără pic de politeţe:

— Of, bine atunci. (Dintr-o dată, ochii ei aruncară flăcări.) Dar să nu îndrăzneşti să mă atingi, că te omor!

Se auzi declicul uşii de la camera lui Bond. Acesta o privi blajin pe Tilly Masterton.

— Provocarea e atrăgătoare, dar nu-ţi face griji, n-o voi accepta.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi agale. Unul dintre coreeni trecu pe lângă el cu tava cu mâncarea fetei. În camera lui, alt coreean adusese o masă de dactilografiat, un scaun şi o maşină de scris Remington portabilă. Le aranjă în colţul cel mai îndepărtat de pat. În prag se afla Oddjob, care-i întinse o foaie de hârtie. Bond se duse şi o luă de la el.

Era o coală de hârtie pentru rapoarte, scrisă cu pixul; scrisul îngrijit, atent, lizibil şi banal spunea:

Pregăteşte această ordine de zi în zece exemplare.

Întrunire prezidată de domnul Gold

Secretari:	J. Bond Domnişoara Tilly Masterton
Participanţi:	
Helmut M. Springer	Banda Violet. Detroit
Jed Midnight	Sindicatul Umbra. Miami şi Havana.
Billy (Rânjitul) Ring	Maşina. Chicago
Jack Strap	Banda Pestriţă. Las Vegas
D-nul Solo	Unione Siciliano
Domnişoara Pussy Galore	Betonistele. Harlem. New York City.

Ordinea de zi

Un proiect cu numele de cod OPERAŢIUNEA MARELE ŞLEM. (Gustări.)

Mai jos scria: „Dumneata şi domnişoara Masterton veţi fi aduşi la 2:20. Fiţi pregătiţi amândoi să luaţi notiţe. Ţinută oficială, vă rog."

Bond zâmbi. Coreenii ieşiră din cameră. Se aşeză la măsuţă, băgă în maşina de scris coli de hârtie şi de indigo şi trecu la treabă. Cel puţin îi va arăta fetei că e pregătit să-şi joace rolul. Măiculiţă, ce mai echipă! Până şi Mafia se implicase. Oare cum îi convinsese Goldfinger să vină toţi? Şi, în numele cerului, cine era domnişoara Pussy Galore[1]?!

La ora două, Bond terminase cele zece exemplare. Se duse în camera fetei şi i le dădu, împreună cu un carnet de stenografie şi câteva creioane. Îi citi biletul de la Goldfinger şi o sfătui:

— Ai face bine să memorezi numele astea. Probabil că persoanele nu vor fi greu de identificat. Dacă

[1] Obscenitate care poate fi tradusă aproximativ „Păsărică cu toptanul".

ne încurcăm, putem întreba. Mă duc să mă îmbrac în ținuta oficială, zise el zâmbind. Mai avem douăzeci de minute.

Fata încuviință.

Mergând pe coridor în urma lui Oddjob, Bond putea auzi zgomotele fluviului – plescăitul apei în jurul pilonilor de sub depozit, sirena prelungă, jalnică a unui feribot care-şi croia drum printre celelalte ambarcațiuni, uruitul îndepărtat al motoarelor diesel. Undeva, sub tălpile lui, un camion porni motorul, îl ambală şi apoi plecă mârâind, probabil spre autostrada West Side. Pe cât se părea, se aflau la nivelul superior al clădirii cu două nivele. Vopseaua gri de pe coridor părea nouă după miros. Nu existau uşi laterale, iar lumina venea de la plafoniere. Ajunseră la capăt şi Oddjob bătu la uşă. Se auzi sunetul unei chei răsucite în yală, urmat de două seturi de zăvoare trase, după care uşa se deschise şi intrară într-o încăpere mare, luminată puternic de soare. Încăperea se afla la capătul depozitului şi fereastra lată ce ocupa aproape tot peretele opus celui cu uşa încadra fluviul şi înghesuiala cafenie de clădiri a oraşului Jersey. Camera fusese pregătită pentru şedință. Goldfinger şedea cu spatele la fereastră, la o masă mare, rotundă, acoperită cu postav verde, pe care se aflau carafe cu apă, blocnotesuri galbene şi creioane. În jurul mesei se aflau nouă fotolii comode, iar pe blocnotesurile din dreptul a şase fotolii stăteau nişte pachețele mici, albe, dreptunghiulare, sigilate cu ceară roşie. În dreapta, lipită de perete, exista o masă lungă pentru bufetul rece, pe care scânteia argintăria şi cristalul. Şampania aştepta în frapiere de argint şi exista un şir de alte sticle. Bond observă două cutii ce conțineau, fiecare, două kilograme şi jumătate de caviar de Beluga şi mai multe boluri ceramice cu *paté de fois gras*[1]. Pe peretele opus celui cu bufetul rece fusese agățată o tablă de scris, deasupra unei mese pe care se aflau documente şi o cutie de carton mare, lunguiață.

Goldfinger îi privi cum se apropie de el pe covorul gros, de culoarea vinului roşu. Făcu semn spre scaunul

[1] Pate de ficat (fr.).

din stânga lui, oferindu-l lui Tilly Masterton, apoi spre cel din dreapta, pentru Bond. Se aşezară.

— Ordinea de zi?

Goldfinger luă cele zece exemplare, îl citi pe primul şi apoi le înapoie pe toate fetei, făcând un gest circular cu mâna. Ea se ridică şi distribui exemplarele pe masă. Goldfinger băgă mâna sub masă şi apăsă un buton de sonerie ascuns. Uşa din fundul încăperii se deschise; un coreean intră şi rămase locului, aşteptând.

— Totul e pregătit?

Omul încuviinţă cu capul.

— Înţelegi că nimeni în afară de oamenii de pe lista ta nu are voie să intre în camera asta? Bun. Unii dintre ei vor veni cu un însoţitor – poate chiar toţi. Însoţitorii vor rămâne în anticameră. Ai grijă să aibă tot ce doresc. Cărţile de joc şi zarurile sunt pregătite? Oddjob! (Goldfinger ridică privirea spre coreeanul care rămăsese în spatele fotoliului lui Bond.) Du-te şi ocupă-ţi postul. Care e semnalul?

Oddjob ridică două degete.

— Exact! Soneria apăsată de două ori. Poţi pleca. Ai grijă ca toţi angajaţii să-şi îndeplinească îndatoririle la perfecţie.

Bond întrebă cu nepăsare:

— Câţi angajaţi ai?

— Douăzeci. Zece coreeni şi zece germani. Sunt cu toţii oameni excelenţi, aleşi pe sprânceană. În clădirea asta se petrec multe. Seamănă cu zona de sub punte a unei nave de război.

Goldfinger îşi aşează palmele pe masă, în faţa lui.

— Acum, îndatoririle voastre. Domnişoară Masterton, dumneata vei consemna orice chestiune practică ce apare, orice lucru care e probabil să necesite măsuri din partea mea. Nu-ţi bate capul cu discuţia în contradictoriu şi cu pălăvrăgeala. Ai înţeles?

Bond se bucură să vadă că Tilly Masterton avea un aer vioi şi profesionist. Fata încuviinţă viguros.

— Desigur.

— Domnule Bond, mă interesează orice reacţie vei avea faţă de vorbitori. Ştiu multe despre toţi aceşti oameni. Sunt capi necontestaţi, fiecare pe teritoriul lui,

şi vor veni aici numai fiindcă i-am mituit să vină. Ei nu ştiu nimic despre mine, aşa că trebuie să-i conving că ştiu ce spun şi că-i voi conduce la reuşită. Credinţele lor vor face restul. Dar s-ar putea ca unul sau mai mulţi să dorească să se retragă. Probabil că o vor arăta; pentru aceste cazuri am pregătit măsuri speciale. S-ar putea însă ca unii să aibă îndoieli. În timpul discuţiei vei mâzgăli cu creionul pe ordinea de zi şi vei nota, ca din întâmplare, un plus sau un minus în dreptul numelor dacă consideri că un invitat sau altul e în favoarea proiectului sau împotriva lui. Voi putea să văd ce semne ai făcut. Opiniile dumitale ar putea fi utile. Şi nu uita, domnule Bond, că dacă există între ei un singur trădător, un singur recidivist, ne-am putea trezi foarte repede morţi sau la închisoare pe viaţă!

— Cine e această Pussy Galore din Harlem?

— Singura femeie care conduce o bandă în America. O bandă de femei. Voi avea nevoie de nişte femei pentru această operaţiune. E întru totul demnă de încredere. A fost trapezistă şi avea echipa ei. Se numea „Pussy Galore şi pisicile acrobate". (Goldfinger nu zâmbi rostind numele.) Echipa n-a avut succes, aşa că ea le-a instruit să devină hoaţe cu pregătire specială pentru jafuri complexe. Treptat au ajuns o bandă de o cruzime excepţională. E o organizaţie de lesbiene, care şi-a luat acum numele de „Betonistele". Chiar şi marile bande americane le respectă. E o femeie remarcabilă!

O sonerie sună foarte încet sub masă. Goldfinger îşi îndreptă ţinuta. Uşa de la capătul încăperii se deschise cu o mişcare rapidă şi intrară cinci bărbaţi. Goldfinger se ridică de pe scaun şi înclină capul, în semn de bun venit, spunând:

— Mă numesc Gold. Vă rog să luaţi loc!

Se auzi un murmur precaut. Bărbaţii se apropiară de masă fără să scoată o vorbă, traseră fotoliile şi se aşezară. Cinci perechi de ochi se aţintiră asupra lui Goldfinger cu răceală şi circumspecţie. Acesta se aşeză şi zise pe ton scăzut:

— Domnilor, în pachetele din faţa dumneavoastră veţi găsi câte un lingou de aur de douăzeci şi patru de carate, în valoare de cincisprezece mii de dolari. Vă

mulțumesc pentru bunătatea de a participa la această discuție. Ordinea de zi este evidentă. Poate că în timp ce o așteptăm pe domnișoara Galore îmi veți da voie să parcurg lista cu numele dumneavoastră, pentru informarea secretarilor mei, domnul Bond și domnișoara Masterton. Nu se va consemna nimic pe hârtie, exceptând acțiunile pe care ați putea dori să le întreprind, și vă pot asigura că nu există microfoane. Așadar, domnule Bond, în dreapta dumitale se află domnul Jed Midnight de la Sindicatul Umbra, care operează în Miami și Havana.

Domnul Midnight era un bărbat voinic, prosper, cu o față jovială, dar cu ochi leneși și atenți. Purta un costum tropical subțire, albastru, și o cămașă din mătase albă cu un model mărunt închipuind frunze de palmier. Ceasul complicat de aur de la mâna lui cântărea probabil vreo două sute de grame. Omul îi zâmbi rigid lui Bond și rosti scurt:

— 'Mnăziua.

— Următorul este domnul Billy Ring, care conduce celebra „Mașină" din Chicago.

Bond își zise în sinea lui că n-a întâlnit niciodată un om care să arate mai puțin a „Billy". Fața lui părea desprinsă dintr-un coșmar, iar când se întoarse spre Bond, pe ea se citea conștiința felului cum arată și faptul că așteaptă să-i vadă reacția. Era o față palidă, în formă de pară, cu obraji dolofani ca de copil mic, cu o piele moale și un moț de păr mătăsos, blond-auriu, dar ochii, care ar fi trebuit să fie albaștri, erau căprui-deschis. Albul ochilor se vedea de jur împrejurul irisului și împrumuta ceva hipnotic privirii dure, meditative, pe care ticul pleoapei drepte, care făcea ochiul respectiv să se închidă în ritmul bătăilor inimii, n-o îmblânzea deloc. Cândva, la începuturile carierei domnului Ring, cineva îi tăiase complet buza de jos – poate că vorbise prea mult –, lucru care-i imprimase pe chip un zâmbet fals permanent, precum rânjetul unui dovleac de Halloween. Individul avea în jur de patruzeci de ani. Bond își încheie evaluarea etichetându-l drept ucigaș nemilos. Zâmbi vesel privirii fixe, dure a ochiului stâng a domnului Ring și trecu mai departe, la bărbatul

pe care Goldfinger îl introduse drept domnul Helmut Springer, capul Bandei Violet din Detroit.

Domnul Springer avea privirea opacă a omului care e fie foarte bogat, fie mort de-a binelea. Ochii lui, două bile de sticlă mată, albastru-deschis, poposiră scurt asupra lui Bond, luându-i la cunoştinţă existenţa, după care se concentrară din nou spre interior, complet absorbiţi de posesorul lor. Restul persoanei domnului Springer alcătuia „un bărbat distins" – costum lejer cu dungi subţiri, cămaşă Hathaway[1], loţiune după ras Aqua Velva[2]. Dădea impresia de om care se trezeşte într-o tovărăşie nepotrivită – un posesor de bilet la clasa întâi în compartimentul de clasa a treia, un bărbat din lojă care a fost condus din greşeală la un loc din fundul sălii.

Domnul Midnight ridică mâna la gură şi rosti încet spre Bond:

— Nu te lăsa păcălit de Duce. Prietenul meu, Helmut, e cel care a îmbrăcat mafia elegant. Fiică-sa merge la Vassar, dar crosele ei de hochei sunt plătite cu bani din taxele pentru protecţie.

Bond înclină capul în semn de mulţumire.

— Şi domnul Solo de la Unione Siciliano.

Domnul Solo avea o faţă oacheşă şi greoaie, adumbrită de cunoaşterea multor vinovăţii şi păcate. Ochelarii lui cu lentile groase şi rame de baga se orientară scurt în direcţia lui Bond, după care se plecară din nou, ocupaţi să supravegheze curăţarea unghiilor domnului Solo cu un briceag. Era un bărbat voinic şi solid, pe jumătate boxer, pe jumătate chelner-şef, şi era imposibil să-ţi dai seama la ce se gândea sau care-i erau punctele forte. Dar în America există un singur cap al mafiei siciliene şi Bond reflectă că dacă domnul Solo obţinuse această funcţie, o făcuse folosind forţa rezultată din teroare şi probabil că o păstra exercitând atât forţa, cât şi teroarea

— Salutare!

[1] Marcă de cămăşi elegante, fabricată în trecut de compania C.F. Hathaway din statul american Maine.

[2] Linie de produse cosmetice bărbăteşti lansată în 1929 de compania Beecham, actualmente GlaxoSmithKline.

Domnul Jack Strap din Banda Pestriță avea farmecul sintetic al omului de fațadă al cazinourilor din Las Vegas, însă Bond presupuse că moștenise poziția răposaților și regretaților frați Spang în virtutea altor calități. Era un bărbat expansiv, îmbrăcat ostentativ, la vreo cincizeci de ani. Tocmai termina un trabuc, pe care-l fuma de parcă l-ar fi mâncat, rozându-l cu un aer flămând. Din când în când întorcea capul într-o parte și scuipa discret o bucățică de trabuc pe covor, în spatele lui. Părea foarte probabil ca dincolo de acest fumat compulsiv să existe multă încordare. Domnul Strap avea niște ochi de vrăjitor, care-i jucau în cap; părea să știe că ochii lui speriau oamenii, fiindcă acum, pesemne pentru că nu voia să-l sperie pe Bond, le împrumută puțin farmec încrețind colțul pleoapelor.

Ușa din fundul încăperii se deschise; în prag se afla o femeie îmbrăcată într-un costum negru cu croială masculină și o bluză de culoarea boabei de cafea, cu jabou înalt. Străbătu încăperea cu pași înceți, fără pic de timiditate, și se opri în spatele fotoliului liber. Goldfinger se ridicase în picioare. Femeia îl examină cu atenție, apoi îi privi în treacăt pe toți cei de la masă, rosti un „Salut!" colectiv, plictisit și se așeză. Domnul Strap răspunseră:

— Salut, Pussy.

Ceilalți emiseră sunete grijulii de bun-venit, mai puțin domnul Springer, care se mulțumi să se încline. Goldfinger i se adresă noii sosite:

— Bună ziua, domnișoară Galore! Tocmai am încheiat formalitatea prezentărilor. Ordinea de zi se află în fața dumneavoastră, împreună cu lingoul de aur în valoare de cincisprezece mii de dolari pe care v-am rugat să-l acceptați pentru a acoperi cheltuielile și neplăcerile participării la această întrunire.

Domnișoara Galore luă pachețelul ei, îl deschise, cântări în mână lingoul galben, strălucitor și-i aruncă lui Goldfinger o privire directă, suspicioasă.

— Tot, aur solid?

— Tot, aur solid.

— Scuze că am întrebat, replică domnișoara Galore continuând să-l privească în ochi, pe tonul

aspru al unei cumpărătoare greu de păcălit într-un magazin cu reduceri.

Lui Bond îi plăcu înfățișarea ei. Simțea provocarea sexuală pe care o constituie pentru bărbați orice lesbiană frumoasă și-l amuza atitudinea ei ce respingea compromisul și le spunea, lui Goldfinger și tuturor celorlalți: „Toți bărbații sunt ticăloși și escroci. Nu încerca nicio șmecherie masculină cu mine, că nu-ți merge! Eu fac parte dintr-o ligă separată." Părea că n-a trecut cu mult de treizeci de ani și avea o frumusețe palidă gen Rupert Brooke[1], cu pomeți proeminenți și o linie elegantă a maxilarului. Avea ochi violeți, cum Bond nu mai văzuse până atunci – violetul închis, adevărat, al panselelor, care priveau candid lumea de sub sprâncenele negre, drepte. Părul ei, la fel de negru ca al lui Tilly Masterton, era tuns băiețește și zburlit, iar gura era o dungă hotărâtă, roșu-aprins. Bond o considera superbă și observă că Tilly Masterton era de aceeași părere: fata o privea pe domnișoara Galore cu ochi care venerau și cu buze care păreau să tânjească. Conchise că totul îi e clar acum în legătură cu Tilly Masterton.

Goldfinger spuse:

— Acum e rândul meu să mă prezint. Nu mă numesc Gold, iar recomandările mele sunt următoarele: prin diferite operațiuni, majoritatea ilegale, am adunat o sumă mare de bani în decurs de douăzeci de ani. Suma aceea se ridică acum la șaizeci de milioane de dolari. (În jurul mesei se auziră murmure respectuoase.) Operațiunile mele s-au limitat în cea mai mare parte la Europa, însă v-ar putea interesa să aflați că am înființat și ulterior am desființat Serviciul de distribuție „Macul de aur", cu baza în Hong Kong. (Domnul Jack Strap fluieră încet.) Agenția de turism „Happy Landings", pe care poate că unii dintre dumneavoastră au folosit-o în situații de urgență, a fost organizată și deținută de mine până când am desființat-o. (Domnul Helmut Springer își prinse un monoclu fără ramă la

[1] Rupert Chawner Brooke (1887–1915), poet englez cunoscut pentru sonetele de război idealiste compuse în timpul primului război mondial și renumit pentru frumusețea-i tinerească.

unul dintre ochii săi opaci, ca să-l poată examina pe Goldfinger mai îndeaproape.) Menționez aceste chestiuni minore ca să vă arăt că, deşi poate nu mă cunoaşteți, în trecut am executat numeroase operațiuni de extragere, pentru fiecare dintre dumneavoastră, cred. („Măi să fie!" murmură domnul Jed Midnight cu o notă de reverență aproape religioasă în glas.) Astfel, domnilor şi... ăă... doamnă, am ajuns să aflu câte ceva despre dumneavoastră şi să invit aici, astă-seară, ceea ce am aflat prin propria experiență că reprezintă aristocrația, dacă o pot numi aşa, a criminalității americane.

Bond era impresionat. În exact trei minute, Goldfinger îi adusese pe participanții la întrunire de partea lui. Acum, toți se uitau la el cu atenție concentrată. Chiar şi domnişoara Pussy Galore era complet absorbită. Bond nu ştia nimic despre Serviciul de distribuție „Macul de aur" şi nici despre Agenția „Happy Landings", dar judecând după expresia de pe fața foştilor lor clienți putea presupune că activitățile celor două companii merseseră ca unse. Toți cei de față sorbeau acum cuvintele de pe buzele lui Goldfinger, de parcă ar fi fost Einstein. Pe chipul acestuia nu se citea nicio emoție. Făcu un gest de măturare cu mâna dreaptă şi rosti sec:

— Am menționat două proiecte de-ale mele care au avut succes. Ele au fost de mici proporții. Au existat multe altele, de calibru mai mare. Niciunul n-a eşuat şi, din câte ştiu, numele meu nu figurează în evidențele poliției nici unei țări. Vă spun aceasta ca să vă arăt că înțeleg la perfecție profesiunea mea – a noastră. Iar acum, domnilor şi doamnă, vreau să vă ofer parteneriatul într-o acțiune care va introduce cu certitudine în vistieria fiecăruia dintre voi, în termen de o săptămână, suma de un miliard de dolari. (Goldfinger ridică mâna.) În Europa şi în America avem păreri diferite cu privire la semnificația expresiei aritmetice „un miliard". Eu o folosesc cu sensul de o mie de milioane. M-am făcut înțeles?

CAPITOLUL 18

Crime de la crime[1]

Sirena unui remorcher răsună pe fluviu; îi răspunse sirena altuia, urmată de zgomote puternice de motor, care se îndepărtară. În dreapta lui Bond, domnul Jed Midnight îşi drese glasul şi rosti cu emfază:

— Domnule Gold sau cum te cheamă, nu-ţi bate dumneata capul cu definiţiile! Un miliard de dolari înseamnă o grămadă de bani, indiferent cum ai spune-o. Zi mai departe!

Domnul Solo îşi ridică ochii leneşi, negri şi se uită peste masă, la Goldfinger.

— Foarte mulţi banni, da. Dar cât de mare e partea dumitale, domnnule?

— Cinci miliarde.

Jack Strap din Las Vegas izbucni într-un hohot de râs scurt, zgomotos.

— Ascultaţi, oameni buni, ce înseamnă câteva miliarde între prieteni? Dacă domnul... ăă... cum îl cheamă mă poate duce la un miliard de dolari, îi strecor bucuros o bancnotă de cinci sau poate chiar o mega-bancnotă de cinci pentru deranjul lui. Hai să nu fim zgârie-brânză, da?

Domnul Helmut Springer ciocăni cu monoclul în lingoul de aur din faţa lui şi toţi se întoarseră să-l privească. Rosti pe tonul grav al avocatului familiei:

[1] „Infracţiunea infracţiunilor", joc de cuvinte pornind de la expresia franţuzească *crème de la crème*, „crema cremei", cu sens de superlativ absolut.

— Domnule... ah... Gold, sumele pe care le menționați sunt mari. Din câte înțeleg, este vorba în total de circa unsprezece miliarde de dolari.

Domnul Goldfinger răspunse cu precizie:

— Cifra exactă s-ar apropia mai mult de cincisprezece miliarde. Pentru comoditate, m-am referit doar la sumele pe care m-am gândit că ar fi posibil să le ducem cu noi.

Dinspre domnul Billy Ring se auzi un chicotit ascuțit, entuziasmat.

— Înțeleg, înțeleg, domnule Gold, spuse domnul Springer fixându-şi din nou monoclul la ochi ca să observe reacțiile lui Goldfinger. Dar cantitățile de lingouri sau de numerar care să totalizeze această sumă se găsesc laolaltă numai în trei locuri din Statele Unite. Acestea sunt Monetăria Federală din Washington, Banca Rezervei Federale din oraşul New York şi Fort Knox din Kentucky. Planul dumitale este să... ăă... „jupuim" una dintre aceste locații? Iar dacă da, pe care?

— Fort Knox.

Pe fundalul corului de gemete, domnul Midnight zise resemnat:

— Domnule, n-am întâlnit niciodată afară din Hollywood un individ care să aibă ce ai dumneata. Se cheamă „viziune". Şi viziunea, domnule, e talentul de a confunda petele din fața ochilor cu niște proiecte fantastice! Ar trebui să stai nițel la taclale cu psihiatrul dumitale sau să te apuci de înghițit tranchilizante. (Domnul Midnight clătină din cap cu regret.) Păcat! Miliardul acela m-a făcut să mă simt bine cât l-am avut.

Domnişoara Pussy Galore rosti pe un ton profund, plictisit:

— Regret, domnule, dar din echipa mea de gospodine reorientate, niciuna nu e în stare să spargă o puşculiță ca asta.

Dădu să se ridice. Goldfinger spuse pe un ton amical.

— Vă rog să mă ascultați până la capăt, domnilor şi... ăă... doamnă. Reacția dumneavoastră nu a fost

deloc neașteptată. Să mă exprim astfel: Fort Knox e o bancă la fel ca oricare altă bancă. Dar e o bancă mult mai mare, iar dispozitivele sale de protecție sunt, în mod corespunzător, mai puternice și mai ingenioase. A pătrunde în ea va necesita o putere și o ingeniozitate corespunzătoare. Aceasta e singura noutate din proiectul meu: faptul că are o țintă de proporții. Atât și nimic mai mult. Fort Knox nu e mai impenetrabil decât alte fortărețe. Fără îndoială, am crezut cu toții că organizația Brink[1] e imbatabilă, până când, în 1950, șase bărbați hotărâți au jefuit un milion de dolari dintr-un vehicul blindat de la Brink. Evadarea din Sing Sing e imposibilă, și totuși oamenii au găsit modalități de a evada de acolo. Nu, nu, domnilor, Fort Knox e un mit la fel ca orice alt mit. Să descriu mai departe planul?

Billy Ring, care sâsâia printre dinți când vorbea, interveni cu asprime:

— Ascultă, musiu mare detectiv, poa' că nu știai, dar la Fortul Knox se află baza Diviziei a treia Blindate. Dacă ăsta-i un mit, de ce nu dau buzna rusnacii să cucerească Statele Unite data viitoare când are meci la noi o echipă de-a lor de hochei pe gheață?

Goldfinger zâmbi subțire.

— Dacă vă pot corecta fără să vă slăbesc argumentul, domnule Ring, ordinea de luptă a unităților militare cantonate actualmente la Fortul Knox este următoarea: din Divizia a treia Blindată e prezent numai batalionul Spearhead, dar se mai află acolo și Regimentul 6 Cavalerie blindat, Grupul 15 Blindate, Grupul 160 Geniști și aproximativ jumătate de divizie din toate unitățile Armatei Statelor Unite care trec în prezent prin Centrul de instrucție blindate, precum și Unitatea 1 de cercetare militară umană. Mai există un număr considerabil de soldați de pe lângă Comisia 2 de comandă continentală blindate,

[1] Companie americană de pază și protecție cu sediul în Richmond, statul Virginia, cunoscută pentru vehiculele sale blindate, antiglonț.

Comisia de întreținere a armatei terestre și diferite alte activități ce au legătură cu Centrul blindate. În plus, forțele de poliție locale cuprind douăzeci de ofițeri și circa patru sute de soldați. Pe scurt, dintr-o populație totală de circa șaizeci de mii, aproximativ douăzeci de mii sunt militari combatanți de un fel sau altul.

— Și cine o să le zică „bau" ca să-i sperie?! rosti disprețuitor domnul Jack Strap, cu trabucul în gură.

Fără să aștepte un răspuns, își smulse din gură dezgustat ciotul zdrențuit al trabucului și-l făcu zob în scrumieră. Lângă el, domnișoara Pussy Galore își supse dinții cu atitudinea incisivă a papagalului care scuipă o coajă de sămânță și-i spuse:

— Du-te și cumpără-ți tutun mai bun, Jacko! Chestia aia miroase ca pantalonii scurți ai unui boxer, la care le-ai dat foc!

— Gura, Puss! replică grosolan domnul Strap.

Domnișoara Galore, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, rosti mieros:

— Știi ceva, Jacko? Mi-aș putea pierde capul pentru un bărbat sută la sută, ca tine. De fapt, chiar am compus un cântec despre tine acum câteva zile. Vrei să știi cum se cheamă? Se cheamă „If I had to do it all over again, I'd do it all over you"[1].

Domnul Midnight râse dogit, domnul Ring chicoti ascuțit. Goldfinger ciocăni ușor în masă, cerând liniște, și spuse cu răbdare:

— Vă rog să mă ascultați până la capăt, domnilor.

Se ridică, se duse la tabla de scris și trase în jos harta agățată de marginea superioară. Era o hartă detaliată a localității Fort Knox, incluzând aeroportul militar Godman și șoselele și căile ferate ce duceau la oraș. Participanții așezați în dreapta mesei își rotiră fotoliile. Goldfinger arătă spre Depozitul de lingouri, aflat în colțul din stânga jos al hărții, încadrat de triunghiul format de autostrada Dixie, bulevardul Bullion și strada Vine Grove.

[1] Joc de cuvinte intraductibil, cu aluzie scatologică.

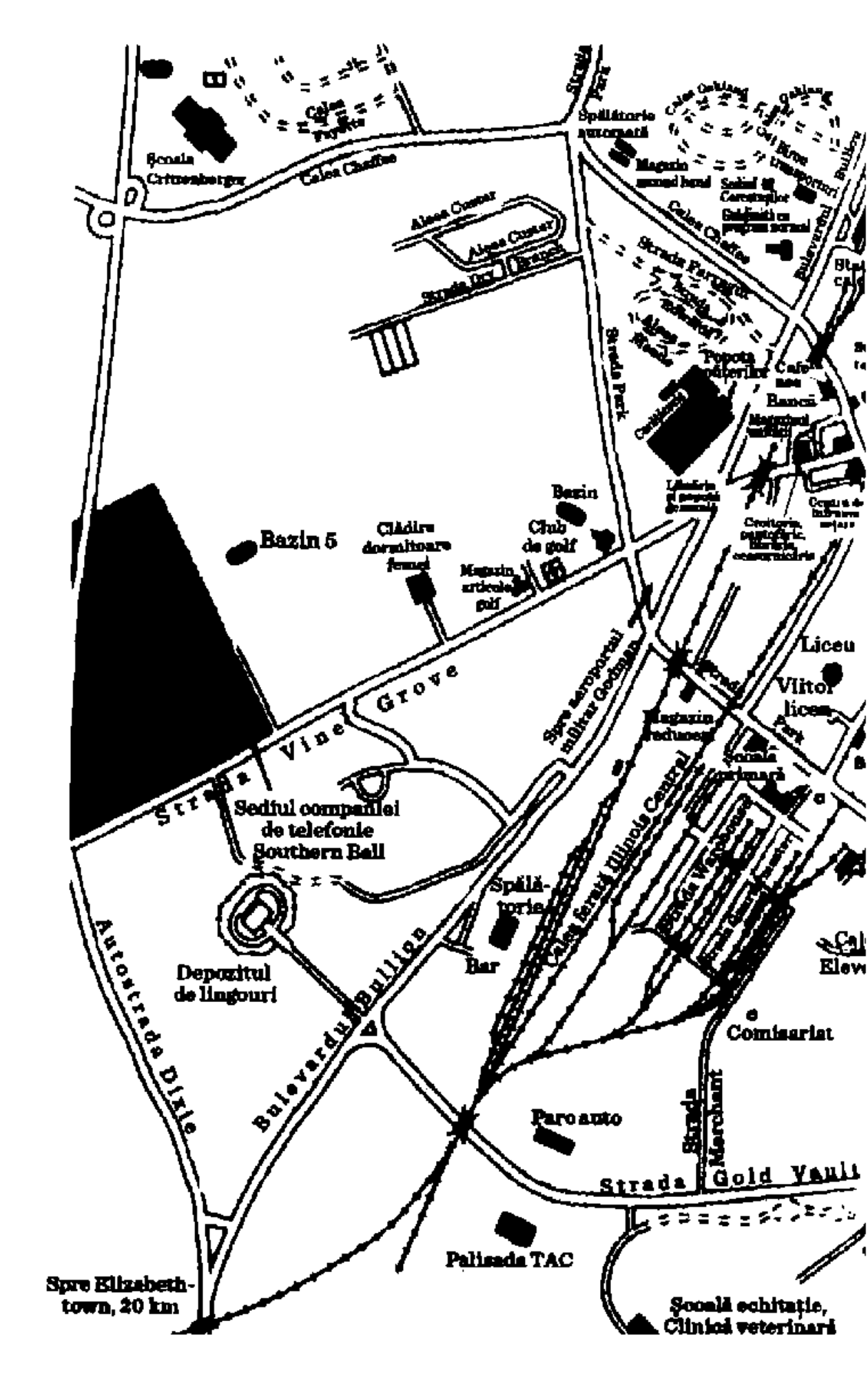
Școala Crisosberger
Calea Chaffee
Alees Center
Alees Center
Strada Park
Spălătorie automată
Magazin
Salonul de Coafat
Calea Chaffee
Bulevardul
Strada Fier Curbat
Strada Park
Bazin
Bazin 5
Clădire dormitoare femei
Club de golf
Magazin articole golf
Liceu
Vizitor liceu
Strada Vine Grove
Spre aeroportul militar Godman
Sediul companiei de telefonie Southern Bell
Spălătorie
Bar
Autostrada Dixie
Bulevardul Bulliun
Depozitul de lingouri
Comisariat
Paroasto
Strada Merchant
Strada Gold Vault
Palisada TAC
Spre Elizabeth-town, 20 km
Școală echitație, Clinici veterinari

— Vă voi arăta imediat un plan detaliat al clădirii depozitului, zise Goldfinger; după câteva clipe de tăcere continuă: Acum, domnilor, dați-mi voie să vă indic principalele caracteristici ale acestui oraş destul de simplu. Pe aici (coborî cu degetul pe mijlocul hărții, din centrul oraşului până dincolo de Depozitul de lingouri) trece calea ferată Illinois Central, venind dinspre Louisville, la cincizeci de kilometri nord, traversând oraşul şi mergând mai departe spre Elizabethtown, aflat la douăzeci de kilometri sud. Nu ne interesează Gara Brandenburg, din centrul oraşului, ci acest complex de clădiri auxiliare alăturate Seifului cu lingouri. Complexul alcătuieşte unul din punctele de încărcare şi descărcare a lingourilor venite de la Monetăria din Washington. Alte două metode de transport până la seif, folosite alternativ în ordine aleatoare, din motive de securitate, sunt coloana de camioane pe autostrada Dixie şi avionul de mărfuri până la aeroportul Godman. După cum puteți vedea, seiful este izolat de aceste trasee şi este poziționat în mijlocul unei suprafețe de aproximativ douăzeci de hectare acoperite cu iarbă, fără nicio altă clădire în preajmă. Există un singur drum care duce la seif: o alee de acces lungă de cincizeci de metri, pe care se intră de pe bulevardul Bullion, prin porțile cu blindaj solid. O dată ajunse dincolo de palisada blindată, camioanele merg mai departe pe acest drum circular, care înconjoară seiful, până la intrarea din spate, unde sunt descărcate lingourile. Acest drum circular, domnilor, este făcut din plăci de oțel prevăzute cu balamale; în caz de urgență, întreaga suprafață de oțel poate fi ridicată hidraulic, obținându-se astfel o a doua palisadă internă, din oțel. Mai puțin bătător la ochi, dar cunoscut de mine este faptul că există un tunel de aprovizionare subteran, ce trece pe sub câmpul din jurul seifului, între bulevardul Bullion şi strada Vine Grove. Acesta serveşte drept cale suplimentară de acces la seif, prin uşile de oțel ce fac legătura între peretele tunelului şi primul etaj subteran al depozitului.

Goldfinger se opri, se depărtă de hartă şi-i privi pe cei din jurul mesei.

— Bun, domnilor. Am văzut seiful şi am văzut principalele căi de acces la el, cu excepţia uşii din faţă, care serveşte strict ca intrare pentru a ajunge în holul recepţiei şi în birouri. Întrebări?

Nimeni nu voia să întrebe nimic. Toate privirile erau aţintite asupra lui Goldfinger, în aşteptare. Autoritatea spuselor lui îi captivase iarăşi pe cei prezenţi. Omul din faţa lor părea să ştie mai multe despre tainele Fort Knox decât se divulgase vreodată lumii.

Goldfinger se întoarse lângă tabla de scris şi desfăşură a doua hartă peste prima. Aceasta înfăţişa planul detaliat al Seifului cu aur.

— Ei bine, domnilor, spuse Goldfinger, puteţi vedea că aceasta e o clădire extrem de solidă, cu două etaje, întrucâtva asemănătoare cu un tort pătrat cu două straturi. Veţi observa că acoperişul a fost construit în trepte, pentru protecţie în caz de bombardament şi veţi observa cele patru cazemate aflate în cele patru colţuri, la nivelul solului. Acestea sunt făcute din oţel şi comunică cu interiorul clădirii. Dimensiunile exterioare ale seifului sunt treizeci şi cinci de metri pe şapte. Înălţimea, de la nivelul solului, este de paisprezece metri. Clădirea a fost construită cu granit de Tennessee, căptuşit cu oţel. Componenţa exactă este: trei sute douăzeci de metri cubi de granit, optzeci de metri cubi de beton, şapte sute cincizeci de tone de armătură de oţel şi şapte sute şaizeci de tone de structură din oţel. De acord? Acum, în interiorul clădirii se află un seif din oţel şi beton, cu două etaje, împărţit în compartimente. Uşa seifului cântăreşte peste douăzeci de tone, iar pereţii lui sunt făcuţi din plăci de oţel, grinzi de oţel cu profil în I şi cilindri de oţel prinşi în întărituri şi încastraţi în beton. Acoperişul are construcţie similară şi este independent de acoperişul clădirii. Un coridor înconjoară seiful la ambele etaje şi oferă acces atât la seif, cât şi la birourile şi magaziile adăpostite în zidul exterior al clădirii. Nu există nicio

singură persoană căreia să i se încredințeze cifrul încuietorii seifului. Mai mulți membri cu vechime ai personalului depozitului trebuie să formeze separat cifruri cunoscute numai de fiecare în parte. Firește, clădirea este înzestrată cu cele mai noi și mai bune dispozitive de protecție. Există un punct de pază bun în interiorul clădirii, iar Centrul blindate, aflat la doar un kilometru și ceva, poate pune la dispoziție oricând întăriri extrem de puternice. Mă urmăriți? În ce privește conținutul propriu-zis al seifului – după cum spuneam, el constă în lingouri standard de monetărie, cu puritate o mie la mie, în valoare de aproximativ cincisprezece miliarde de dolari. Fiecare lingou e de două ori mai mare decât cel din fața dumneavoastră și conține patru sute de uncii Troy[1], cântărind circa douăsprezece kilograme. Sunt depozitate fără învelitori, în compartimentele seifului.

Goldfinger îi privi pe cei din jurul mesei și încheie pe un ton sec:

— Asta este, domnilor și doamnă, tot ce vă pot spune și tot ce cred că trebuie să știm despre natura și conținutul Depozitului Fort Knox. Dacă nu aveți întrebări în acest punct, voi trece la o scurtă explicație a modalității de a pătrunde în acest depozit și de a-i captura conținutul.

Se lăsă tăcerea. Ochii celor din jurul mesei priveau captivați și concentrați. Domnul Jack Strap scoase cu nervozitate un trabuc de mărime medie din buzunarul vestei și-l băgă în gură. Pussy Galore apucă amenințător lingoul ei de aur și spuse cu severitate:

— Dacă dai foc chestiei ăleia, jur că te bat cu lingoul până te las lat!

— Calmează-te, puștoaico! replică domnul Strap din colțul gurii.

Domnul Jed Midnight comentă pe un ton decisiv:

[1] Unitate de măsură a masei metalelor prețioase și a pietrelor prețioase.

— Domnule, dacă poți jefui clădirea aia, meriți un *summum cum laude*. Haide, spune mai departe! Planul dumitale e ori un eşec monumental, ori *Crime de la crime*.

Goldfinger replică indiferent:

— Foarte bine, domnilor. Veți auzi planul.

Se întrerupse şi-i privi atent în ochi pe cei de la masă, unul câte unul.

— Dar nădăjduiesc că veți înțelege că de aici înainte trebuie să avem o securitate absolută. Spusele mele de până acum, dacă ar fi repetate, ar fi luate drept aiurelile unui nebun. Ceea ce voi spune în continuare ne va implica pe toți în cea mai mare conspirație în vreme de pace din istoria Statelor Unite. Să consider că ne angajăm cu toții să jurăm păstrarea secretului absolut?

Aproape instinctiv, Bond se uită la ochii domnului Helmut Springer din Detroit. În timp ce ceilalți răspundeau afirmativ pe diferite tonuri, domnul Springer îşi luă o expresie impenetrabilă, iar răspunsul lui arogant, „Ai cuvântul meu solemn", sună gol. Pentru Bond, sinceritatea lui era tot atât de falsă ca a unui vânzător de maşini la mâna a doua. Trasă ca din întâmplare un minus scurt pe ordinea de zi, în dreptul numelui domnului Springer.

— Foarte bine, zise Goldfinger.

Se întoarse la masă, se aşeză, îşi luă creionul în mână şi începu să vorbească pe un ton meditativ, dar degajat.

— Prima problemă şi în anumite privințe cea mai dificilă este chestiunea transportului. O cantitate de lingouri de aur în valoare de un miliard de dolari cântăreşte aproximativ o mie de tone. Transportarea ei ar necesita o sută de camioane cu capacitate de zece tone sau vreo douăzeci de vehicule industriale de mare tonaj. Recomand varianta a doua. Am o listă cu firme care închiriază acest tip de vehicule şi vă recomand ca, dacă este să fim parteneri, să contractați imediat după această întrunire companiile corespunzătoare de pe teritoriul fiecăruia. Din motive evidente, veți dori cu

toții să vă angajați propriii șoferi, lucru pe care trebuie să-l las în mâinile dumneavoastră. (Domnul Goldfinger își permise un surâs abia vizibil.) Fără îndoială, Sindicatul șoferilor de camion se va dovedi o sursă rodnică de oameni de încredere și poate că veți lua în considerare angajarea de foști șoferi de culoare din „Expresul Red Ball"[1] care au deservit armata americană în timpul războiului. Totuși, acestea sunt detalii care necesită planificare și coordonare precisă. Va exista totodată o problemă de control al traficului și fără îndoială că veți lua între dumneavoastră măsuri pentru împărțirea șoselelor disponibile. Avioanele de mărfuri vor fi o sursă secundară de mobilitate; se vor lua măsuri pentru rezervarea pistei nord-sud a aeroportului Godman. Desigur, transportul ulterior al lingourilor dumneavoastră vă va privi personal. În ce mă privește... (Goldfinger se uită calm la cei de la masă.) Voi folosi în primă instanță calea ferată și, din moment ce problema mea cu transportul este mai voluminoasă, cred că-mi veți permite să-mi rezerv doar mie această cale de ieșire. (Fără să aștepte comentarii, Goldfinger continuă pe ton uniform.) Comparativ cu această problemă a transportului, celelalte măsuri vor fi relativ simple. În primul rând, propun ca în ziua Z-1 să scoatem temporar din acțiune întreaga populație din Fort Knox, militară și civilă. Au fost făcute aranjamente precise, care așteaptă doar semnalul meu. Pe scurt, toată apa potabilă și menajeră a orașului este furnizată de două puțuri și două stații de filtrare ce produc aproape treizeci și unu de milioane de litri pe zi. Ele se află sub controlul inginerului-șef, domn care a acceptat cu bucurie o vizită din partea directorului general și a directorului general adjunct al sistemului municipal de alimentare cu apă a orașului Tokio, care doresc să studieze funcționarea unei stații de filtrare de dimensiunile respective în vederea construirii unei noi suburbii

[1] Imens sistem de convoaie de camioane creat de forțele aliate după debarcarea din Normandia, pentru aprovizionarea trupelor lor care înaintau în Europa.

în apropiere de Tokio. Inginerul-şef a fost foarte măgulit de această solicitare şi cei doi gentlemani japonezi vor beneficia de toată asistența. Aceşti doi domni, care sunt, firește, membri ai personalului meu, vor avea asupra lor o cantitate relativ mică dintr-un opiaceu foarte concentrat, creat de experții germani în război chimic tocmai cu acest scop, în timpul ultimului război. Substanța aceasta se împrăştie rapid într-un volum de apă atât de mare şi, în forma foarte diluată pe care o capătă astfel, are efectul narcozei instantanee, dar temporare a oricărei persoane care bea jumătate de pahar cu apă infestată. Simptomele sunt un somn profund şi instantaneu, din care victima se trezeşte foarte odihnită, după aproximativ trei zile. (Goldfinger ridică o mână, cu palma în sus.) Domnilor, consider că în luna iunie, în Kentucky, e imposibil ca măcar un singur locuitor să reziste douăzeci şi patru de ore fără a bea jumătate de pahar cu apă. Se poate ca în Ziua Z să existe la verticală o mână de alcoolici confirmați, dar anticipez că vom intra într-un oraş în care practic toată populația a adormit adânc acolo unde se afla.

— Cum se chema basmul acela? întrebă domnişoara Galore, cu ochii strălucind la gândul planului.

— Motanul încălțat, replică domnul Jack Strap burzuluit. Spune mai departe, domnule! Sună bine. Cum intrăm în oraş?

— Vom intra cu un tren special care va pleca din oraşul New York în seara zilei Z-1. Vom fi aproximativ o sută şi vom purta uniforme de angajați ai Crucii Roşii. Domnişoara Galore ne va furniza, sper, contingentul necesar de asistente medicale. A fost invitată la întrunirea de față pentru a îndeplini acest rol minor, dar important.

— Recepționat, închei transmisia! rosti entuziasmată domnişoara Galore. Fetele mele vor arăta ca nişte bomboane în uniforma albă, apretată. Ce zici, Jacko?

Se aplecă într-o parte şi-l înghionti pe domnul Strap în coaste.

— Zic că le-ar sta mai bine în pardesiuri de beton! replică acesta, scos din răbdări. Pen' ce trebuie să întrerupi întruna? Zi-i mai departe, domnule.

— La Louisville, la cincizeci şi şase de kilometri de Fort Knox, eu personal şi un asistent al meu vom cere să ni se acorde acces în prima locomotivă diesel. Vom avea la noi instrumente delicate. Vom spune că trebuie să luăm mostre de aer pe măsură ce ne apropiem de Fort Knox, fiindcă la vremea respectivă vestea misterioasei boli care i-a doborât pe locuitori se va fi aflat şi e foarte probabil ca în zona învecinată, ba chiar şi în toată țara, să se creeze o oarecare panică. Ne putem aştepta ca la scurt timp după sosirea noastră, în zori, să apară avioane de salvare, aşa că o sarcină timpurie va fi să preluăm turnul de control al aeroportului Godman, să declarăm baza închisă şi să redirecționăm toate avioanelor spre Louisville. Dar, ca să ne întoarcem o clipă, la scurt timp după plecarea din Louisville, asistentul meu şi cu mine ne vom debarasa de mecanic şi de fochist prin metode cât mai omenoase posibil...

„Da, sunt sigur!" îşi zise Bond.

— ... şi voi conduce personal trenul – pot spune că dețin cunoştințele necesare despre aceste locomotive – prin Fort Knox, până la clădirile auxiliare alăturate depozitului.

Goldfinger se întrerupse şi cercetă fără grabă cercul de oameni din jurul mesei, cu un aer grav. Mulțumit de ceea ce vedea, reluă pe acelaşi ton egal:

— La acel moment, doamnelor şi domnilor, ar trebui să sosească şi convoaiele voastre de transport. Controlorul de trafic le va plasa în vecinătatea depozitului conform unui plan prestabilit, personalul destinat aeroportului se va deplasa cu camionul la Godman şi va prelua controlul, iar noi vom intra în depozit, fără să acordăm atenție corpurilor adormite cu care va fi... ăă... decorat peisajul. În regulă?

Ochii întunecați ai domnului Solo îl priviră pe Goldfinger sfredelitor.

— Sigur, pânnă aici e în regulă, spuse el. Acuma poa' că dumnneata... (umflă obrajii şi suflă cu

putere, rapid, spre Goldfinger) aşa şi uşa de douăj' de tonne cade. Da?

— Da, răspunse Goldfinger neperturbat. Aproape exact aşa.

Se ridică, se duse la masa de sub tabla de scris, luă în braţe cutia de carton cea mare şi ciudată, o transportă cu grijă şi o aşeză pe masă, în faţa sa. Părea foarte grea. Se aşeză şi continuă:

— În timp ce zece dintre asistenţii mei instruiţi se ocupă de pregătirile pentru deschiderea seifului, mai multe echipe cu tărgi vor intra în depozit şi vor scoate în siguranţă cât de mulţi dintre locatarii acestuia vor putea fi găsiţi.

Bond avu impresia că sesizează un tors trădător în cele spuse de Goldfinger în continuare.

— Sunt sigur că veţi fi de acord cu toţii, domnilor şi doamnă, că trebuie evitată orice pierdere inutilă de vieţi omeneşti. Sper că aţi observat că până aici nu au existat victime, exceptând cei doi angajaţi ai căii ferate Illinois Central, care s-au ales cu nişte dureri de cap. (Fără să aştepte comentarii, Goldfinger continuă, punând mâna pe pachet.) Când dumneavoastră, domnilor, şi asociaţii dumneavoastră aţi avut nevoie de arme, altele decât armele de foc mici, convenţionale, unde le-aţi găsit? La unităţile militare, domnilor. Aţi achiziţionat mitraliere semiautomate şi alte echipamente de mare putere de la responsabilii depozitelor din vecinătatea bazelor militare. Le-aţi obţinut folosind presiuni, şantaj sau bani. Am făcut şi eu acelaşi lucru. O singură armă e suficient de puternică pentru a deschide seiful cu aur de la Fort Knox şi am obţinut una, după multe căutări, de la o anumită bază militară din Germania. M-a costat exact un milion de dolari. Acesta, domnilor, este un focos nuclear conceput pentru a fi folosit împreună cu racheta ghidată cu rază medie de acţiune Corporal.

— Iisuse Hristoase!

Lângă Bond, Jed Midnight se prinse cu mâinile de marginea mesei şi strânse cu putere. Toţi cei de la masă erau palizi. Bond îşi simţea pielea întinsă

peste propriile fălci încleştate. Ca să se scuture de tensiune, băgă mâna în buzunarul interior al hainei, scoase pachetul de Chesterfield, aprinse o țigară, suflă lent ca să stingă flacăra brichetei şi o băgă la loc în buzunar. „Dumnezeule atotputernic! În ce m-am băgat?!" Privi în urmă panorama cunoştințelor sale despre Goldfinger. Prima întâlnire cu el, bronzat şi dezbrăcat, pe acoperişul Clubului Floridiana. Maniera degajată în care-i dăduse lui Goldfinger peste degete. Discuția cu M. Întrevederea de la bancă, la care se pusese problema găsirii unui traficant de aur – da, e drept, unul de mare anvergură şi care lucra pentru ruşi, însă chiar şi aşa, un infractor de proporții umane, un ins pe care Bond se ostenise să-l bată la golf şi apoi îl urmărise cu calm, cu eficiență, dar totuşi ca pe o simplă țintă, asemeni atâtor altele. Acum însă! Acum nu mai vâna un iepure în vizuină şi nici măcar o vulpe, ci o cobră regală – cel mai mare şi mai letal locuitor al lumii. Oftă resemnat. „Din nou la ananghie, dragi prieteni!" De astă dată lupta chiar se dădea între Sfântul Gheorghe şi balaur. Iar Sfântul Gheorghe ar fi făcut bine să se mobilizeze şi să întreprindă ceva înainte să se spargă micul ou pe care balaurul îl clocea acum cu atâta încredere. Bond zâmbi încordat. Ce să facă? Pentru numele lui Dumnezeu, ce putea să facă?!

Goldfinger ridică mâna.

— Domnilor şi doamnă, credeți-mă, acest obiect este un instrument absolut inofensiv! Nu e armat. Dacă-l lovesc cu un ciocan, nu explodează. Nimic nu-l poate face să explodeze până nu e armat, iar asta se va întâmpla abia în ziua cea mare.

Fața palidă a domnului Billy Ring lucea de năduşeală. Cuvintele care ieşiră sâsâit din gura lui cu falsul rânjet tremurau uşor.

— Domnule, cum... cum e cu treaba asta căreia i se spune... ăă... ploaie radioactivă?

— Ploaia radioactivă va fi minimă, domnule Ring, şi extrem de localizată. Acest focos e ultimul model – aşa-numita bombă atomică „curată". Dar plutonul care intră primul în ruinele clădirii va

primi costume de protecție. Membrii lui vor forma începutul lanțului uman care va scoate aurul şi-l va trece din mână-n mână până la camioanele aflate în aşteptare.

— Resturi zburătoare, domnule? Bucăți de beton şi oțel şi aşa mai departe? întrebă domnul Midnight, a cărui voce părea să vină de undeva, din abdomen.

— Ne vom adăposti în spatele palisadei exterioare de oțel a depozitului, domnule Midnight. Întregul personal va avea dopuri de protecție în urechi. Unele camioane ar putea suferi stricăciuni minime, dar acest pericol trebuie acceptat.

— Tipii adormiți? interveni domnul Solo cu o expresie lacomă în ochi. Poa' că dorm nnițel mai mult?

Se vedea cât de colo că domnul Solo nu-şi făcea prea multe griji pentru tipii adormiți.

— Îi vom muta într-un loc sigur pe cât de mulți dintre ei vom putea. Mă tem că trebuie să acceptăm ideea că oraşul va suferi pagube minore. Estimez că victimele din rândul populației vor fi aproximativ egale cu cel al victimelor accidentelor rutiere de pe străzile din Fort Knox în decurs de trei zile. Operațiunea noastră nu va face decât să mențină la nivel constant statisticile accidentelor rutiere.

— Al naibii de drăguț din partea noastră! comentă domnul Midnight, căruia îi mai venise inima la loc.

— Alte întrebări? rosti Goldfinger neutru.

Citise cifrele, prezentase estimarea perspectivelor operațiunii, acum sosise timpul să ceară votul.

— Rămâne ca detaliile să fie stabilite cu precizie. În această privință mă vor ajuta secretarii mei. (Arătă întâi spre Bond, apoi spre domnişoara Masterton.) Încăperea aceasta va fi sediul nostru operativ, la care veți avea acces cu toții, zi şi noapte. Denumirea codificată a proiectului este „Operațiunea marele şlem" şi va fi folosită de fiecare dată când se va face referire la proiect. V-aş sugera ca aceia dintre dumneavoastră care doresc să participe să-şi informeze unul şi numai unul dintre locotenenții de încredere; alți angajați pot fi instruiți

pentru rolurile lor ca şi cum acesta ar fi un jaf bancar banal. În ziua Z-1 va fi necesară informarea ceva mai pe larg a personalului. Ştiu că pot conta pe dumneavoastră, domnilor şi doamnă, ca, în cazul în care decideţi să participaţi, să trataţi întregul proiect ca pe o operaţiune de război. Lipsa de eficacitate şi securitatea insuficientă vor trebui rezolvate în mod decisiv, firește. Iar acum, domnilor şi doamnă, vă voi ruga să răspundeţi, fiecare în numele propriei organizaţii: care dintre dumneavoastră vrea să intre în această competiţie? Premiul este imens, riscurile sunt minime. Domnule Midnight?

Goldfinger întoarse capul doi centimetri spre dreapta şi Bond văzu cum privirea radiografică a ochilor larg deschişi îl devorează pe vecinul său.

— Da?... Sau nu?

Capitolul 19

Adăugire secretă

— Domnule Gold, eşti fără îndoială cel mai măreţ lucru care s-a întâmplat în materie de infracţiuni de când Cain a inventat omuciderea şi a folosit-o asupra lui Abel! decretă sonor Jed Midnight; după o clipă de tăcere adăugă cu emfază: Voi socoti o onoare să-ţi fiu asociat în această întreprindere.

— Mulţumesc, domnule Midnight. Dumneata, domnule Ring?

Bond avea îndoieli în privinţa domnului Billy Ring. Mâzgălise plusuri în dreptul tuturor numelor, exceptându-i pe Ring şi pe Helmut Springer. Domnului Ring îi atribuise un zero, iar lui Springer, un minus. Îşi trăsese concluziile urmărind ochii, gurile, mâinile, numai că falsul zâmbet constant al Rânjitului nu trădase nimic. Clipitul ochiului drept fusese la fel de constant ca un metronom, în ritmul pulsului, şi individul îşi ţinuse mâinile sub masă.

Billy Ring îşi scoase mâinile de sub masă şi formă cu ele un „leagăn al pisicii" pe postavul verde din faţa lui. Preţ de câteva clipe privi rotirea degetelor mari, după care îşi ridică faţa de coşmar spre Goldfinger. Ticul ochiului stâng încetase; cele două şiruri de dinţi începură să funcţioneze ca la manechinul unui ventriloc. Avea greutăţi cu literele b, m şi p, pe care le articula coborându-şi buza de jos peste dinţi cum face un cal când îşi ia cubul de zahăr din palma ta.

— Domnule, prietenii mei şi cu mine suntem de multă vreme în legalitate. Vreau să spun că vremurile de demult, când lăsam cadavre împrăştiate peste tot, s-au încheiat odată cu anii patruzeci. Mie şi asociaţiilor mei

ne merge bine cu fetele, cu cânepa şi cu pistele de curse, iar când ne trezim strâmtoraţi, îi avem pe bunii noştri prieteni, sindicatele, care ne strecoară un bănuţ, doi. Vezi dumneata, domnule... (Rânjitul deschise mâinile o clipă, după care formă iarăşi leagănul pisicii.) Noi socotim că vremurile de demult sunt apuse. Big Jim Colossimo, Jonny Torrio, Dion O'Bannion, Al Capone – unde-s tipii ăştia azi, hă? Îngraşă zorelele pe lângă gard, domnule. Poa' că nu erai pe-aici în vremea când obişnuiam să ne ascundem, între lupte, în Little Bohemia, mai încolo de Milwaukee? Păi domnule, în vremea aceea oamenii trăgeau unii într-alţii atât de iute că aveai nevoie de un program, ca la teatru, ca să te dumireşti cine-s actorii şi cine-s spectatorii. Aşa că, da, oamenii s-au săturat de asta – cei care nu se săturaseră de moarte, dacă mă înţelegi – şi când am intrat în anii cincizeci şi eu am preluat echipa, decizia de a ieşi din afacerea cu artificii a fost unanimă. Şi acum, domnule? Acum apari dumneata şi-mi propui să te ajut, cu prietenii mei, să dai drumul la cea mai mare bubuitură din istorie! Ce mă gândesc să răspund la propunerea dumitale, domnule... cum îţi zice? Păi să-ţi spun, domnule. Fiecare are preţul lui, vezi matale? Pentru un miliard de dolari batem palma. Ne lăsăm deoparte jucăriile şi scoatem praştiile. Ne prindem.

— Rânjitule, zău că-ţi trebuie al naibii de mult timp ca să spui „da"! comentă acru domnul Midnight.

Goldfinger spuse cordial:

— Mulţumesc pentru afirmaţiile dumitale foarte interesante, domnule Ring. Mă bucur să vă urez bun venit dumitale şi asociaţiilor dumitale. Domnule Solo?

Domnul Solo îşi prefaţă răspunsul scoţând din buzunarul hainei un aparat de ras cu baterii, pe care-l porni. Încăperea se umplu de bâzâitul care evoca nişte albine furioase. Domnul Solo îşi lăsă capul pe spate şi se apucă să-şi plimbe aparatul pe obrazul drept, în timp ce ochii săi îndreptaţi în sus căutau decizia în tavan. Pe neaşteptate, opri aparatul de ras, îl puse pe masă în faţa lui şi-şi îndreptă capul cu o mişcare ca de şarpe care atacă. Ochii lui negri, ca gura a două ţevi de puşcă, se îndreptară ameninţător spre Goldfinger şi se plimbară lent pe fiecare trăsătură a feţei mari, ca de lună. Jumătate din faţa

domnului Solo părea acum despuiată, iar cealaltă jumătate avea coloritul întunecat, tipic italian, dat de o barbă ce creşte incontrolabil. Bond presupuse că individul trebuia să se bărbierească o dată la trei, patru ore. Domnul Solo se decise să vorbească şi adoptă un ton scăzut, dar care transmise fiori reci întregii încăperi.

— Domnule, am stat cu ochii pe dumneata. Eşti foarte relaxat pentru un om care vorbeşte de lucruri aşa de mari. Ultimul om pe care l-am cunoscut şi care era aşa de relaxat s-a ales cu o relaxare totală, datorită unei mişcări iuți cu satârul. Bine, bine! (Domnul Solo se lăsă pe speteaza fotoliului şi întinse palmele deschise într-un gest de capitulare, cam fără tragere de inimă.) Da, mă bag. Dar, domnule... (Urmă o pauză, pentru subliniere.) Ori ne alegem cu miliardul ăla, ori te alegi dumneata cu coşciugul. De acord?

Buzele lui Goldfinger formară un zâmbet ironic.

— Mulțumesc, domnule Solo. Condițiile dumitale sunt întru totul acceptabile. Am toate intenţiile să rămân în viață. Domnule Helmut Springer?

Domnul Springer, ai cărui ochi păreau mai morți ca oricând, zise pompos:

— Încă mai cumpănesc chestiunea cu toată atenția. Vă rog, consultați-i pe colegii mei în timp ce reflectez.

— Neschimbat bătrânul Hell! comentă iritat domnul Midnight. Aşteaptă ceea ce el numeşte inspirație. E călăuzit – primeşte mesaje de la Atotputernicul, pe lungimea de undă a îngerilor. Bănuiesc că n-a mai auzit o voce omenească de douăzeci de ani!

— Şi domnul Strap?

Numitul domn Strap se uită la Goldfinger, încrețind pleoapele, şi spuse suav:

— Domnule, mă gândesc că dumneata ştii care-s şansele de reuşită şi e clar că plăteşti cel mai bine de când a dat damblaua într-unul din aparatele noastre din Vegas, care s-a apucat să dea întruna potul. Presupun că dacă noi punem la bătaie gorilele şi armele, farsa asta o să iasă. Mă bag.

Domnul Strap decuplă privirea fermecătoare şi ochii lui, din nou înspăimântători, se îndreptară împreună cu ai lui Goldfinger spre domnişoara Pussy Galore.

Domnişoara Galore îşi adumbri ochii violet, ca să nu trebuiască să se uite la cei doi, şi rosti indiferent, adresându-se încăperii în general:

— Afacerile nu merge prea straşnic pe terenul meu. (Bătu darabana cu unghiile lungi, date cu lac argintiu, în lingoul de aur din faţa ei.) Băgaţi de seamă, nu zic că am contul din bancă pe negativ, să zicem doar că e cam subţirel. Da, sigur că mă bag! Eu şi cu fetele mele tre' să mâncăm.

Goldfinger îşi îngădui un semi-zâmbet de înţelegere.

— E o veste excelentă, domnişoară Galore! (Se întoarse spre cel aflat faţă-n faţă cu el.) Şi acum, domnule Springer, te putem întreba dacă te-ai hotărât?

Domnul Springer se ridică alene în picioare şi lăsă să-i scape căscatul controlat al unui spectator de operă, urmat de o uşoară râgâială. Scoase o batistă din pânză fină şi-şi tamponă buzele. Ochii săi opaci trecură pe la toţi cei de la masă şi-n cele din urmă poposiră asupra lui Goldfinger. Îşi roti încet capul într-o parte şi-n cealaltă, de parcă ar fi încercat să-şi dezmorţească muşchii gâtului, înţepeniţi de fibroză, şi zise grav, ca un director de bancă pus în situaţia de a refuza un credit:

— Domnule Gold, mă tem că propunerea dumitale nu va fi încuviinţată de colegii mei din Detroit. (Făcu o mică plecăciune adresată tuturor.) Nu-mi rămâne decât să-ţi mulţumesc pentru o întâlnire foarte interesantă. La revedere, domnilor şi doamnă!

În tăcerea glacială, domnul Springer băgă cu grijă batista în mâneca stângă a costumului său imaculat, cu dungi subţiri, se duse cu paşi moi la uşă şi ieşi. Uşa se închise cu un declic ascuţit. Bond observă că mâna lui Goldfinger se strecoară ca din întâmplare sub masă şi presupuse că-i dădea lui Oddjob semnalul. Semnal pentru ce?

— Mă bucur că a refuzat, zise domnul Midnight cu răutate. E o pacoste! (Se ridică iute şi se întoarse spre Bond.) Acum, ce-ar fi să bem un păhărel?

Se ridicară cu toţii şi se adunară în jurul bufetului rece. Bond se trezi între domnişoara Pussy Galore şi Tilly Masterton. Le oferi şampanie. Domnişoara Galore îi aruncă o privire rece şi spuse:

— Dă-te la o parte, frumosule! Noi, fetele, vrem să vorbim secrete. Nu-i aşa, delicioaso?

Domnişoara Masterton roşi, apoi se făcu foarte palidă şi şopti pe ton adorator:

— O, da, te rog, domnişoară Galore!

Cu un zâmbet acru spre Tilly Masterton, Bond se îndepărtă. Jed Midnight, care fusese martor la respingere, se apropie de el şi-i spuse cu sinceritate:

— Domnule, dacă-i păpuşa ta, ai face bine să fii cu ochii pe ea! Pussy obţine ce fete vrea. Le consumă în ciorchine – ca pe struguri, dacă înţelegi ce vreau să spun. (Domnul Midnight oftă obosit.) Iisuse, ce mă mai plictisesc lesbienele astea! Ai să vezi, nu trece mult până n-o face pe copila aia să-şi împartă părul cu trei cărări în faţa oglinzii!

— O să am grijă, replică Bond voios. Nu pot face mare lucru, e o fată independentă.

— Nu, zău? făcu domnul Midnight, cu o scânteie de interes. Păi poa' că le pot eu despărţi. (Îşi îndreptă cravata.) Mi-ar surâde fata asta, Masterton. Are resurse naturale. Ne mai vedem!

Îi zâmbi larg lui Bond şi se îndepărtă.

Bond tocmai se ospăta în tihnă cu caviar şi şampanie şi se gândea cât de bine manevrase Goldfinger întrunirea, când uşa de la capătul încăperii se deschise şi unul dintre coreeni intră grăbit şi se apropie de Goldfinger. Acesta înclină capul ca să-i audă spusele şoptite; pe chipul lui apăru o expresie gravă. Lovi cu furculiţa în paharul cu apă Vichy de Saratoga.

— Domnilor şi doamnă! rosti el privind grupul cu tristeţe. Am primit o veste proastă. Prietenul nostru, domnul Helmut Springer, a suferit un accident. A căzut pe scări. Moartea a fost instantanee.

— Ho, ho! râse domnul Ring – dar râsul lui nu era râs, ci o gaură cu ecou apărută pe faţa lui. Şi ce părere are Slappy Hapgood, gorila lui, despre asta?

— Din păcate, domnul Hapgood a căzut şi el pe scări şi a decedat în urma rănilor căpătate, anunţă grav Goldfinger.

Domnul Solo îl privi pe Goldfinger cu un nou respect şi spuse încet:

— Domnule, ai face bine să dregi scările acelea înainte ca eu şi prietenul meu Giulio să venim să le folosim.

— Problema a fost localizată, răspunse serios Goldfinger. Reparaţiile se vor executa imediat. Mă tem că aceste accidente ar putea fi interpretate greşit în Detroit, adăugă el îngândurat.

Jed Midnight îl linişti voios:

— Nu-ţi bate capul, domnule! Celor de-acolo le plac grozav înmormântările. Plus că-i scapă de o grijă. Bătrânul Hell n-ar mai fi dus-o mult. În ultimul an s-a tot aţâţat focul sub el. N-am dreptate, Jacko? zise el întorcându-se spre domnul Strap, aflat lângă el.

— Sigur că da, Jed, spuse domnul Strap cu înţelepciune. Te-ai prins! Domnul Helmut M. Springer urma s-o încaseze.

„S-o încaseze" – expresia mafiotă care însemna ucidere. Când se duse la culcare în seara aceea, Bond nu reuşi să-şi scoată cuvintele din minte. Oddjob primise semnalul, soneria apăsată de două ori, iar Springer şi garda lui de corp o încasaseră. El unul n-ar fi putut face nimic – chiar dacă ar fi vrut, iar domnul Helmut Springer nu însemna nimic pentru el şi probabil că oricum merita cu prisosinţă s-o încaseze –, dar acum, încă vreo 59 998 de oameni aveau s-o încaseze dacă el şi nimeni altul nu reuşea să facă nimic pentru a preîntâmpina acest lucru.

După ce întrunirea capilor mafioţi se încheiase şi fiecare plecase să-şi vadă de treaba lui, Goldfinger îi dăduse liber fetei şi-l ţinuse pe Bond în cameră. Îi ceru să ia notiţe, după care trecu în revistă, vreme de două ore, întreaga operaţiune, în cel mai mic amănunt. Când ajunseră la doparea celor două bazine cu apă (Bond avea sarcina de a elabora un orar precis, astfel încât să existe certitudinea că oamenii din Fort Knox vor fi cu toţii „adormiţi" în timp util), ceru detalii despre drog şi despre viteza cu care acţiona.

— Nu va trebui să-ţi faci griji în privinţa asta.

— De ce nu? Totul depinde de asta.

— Domnule Bond, rosti Goldfinger cu o expresie distantă, detaşată în ochi. Îţi voi spune adevărul, fiindcă nu vei avea nicio ocazie de a-l transmite mai departe – începând din acest moment, Oddjob se va afla permanent la

maximum un metru de dumneata şi va avea ordine stricte şi precise, aşa că pot să-ţi spun că toată populaţia din Fort Knox va fi moartă sau incapacitată la miezul nopţii, în ziua Z-1. Substanţa care va fi introdusă în sistemul de alimentare cu apă, dincolo de staţia de filtrare, va fi o formă foarte concentrată de GB.

— Eşti nebun! Doar nu vrei să spui că ai să omori şaizeci de mii de oameni!

— De ce nu? Şoferii americani fac acelaşi lucru o dată la doi ani.

Bond se holbă la Goldfinger cuprins de o groază aproape fascinată. Nu putea fi adevărat! Nu putea să vorbească serios! Îl întrebă încordat:

— Ce-i GB-ul ăsta?

— GB e cea mai puternică toxină din grupul Trilone ce atacă sistemul nervos. A fost perfecţionată de Wehrmacht în 1943, dar n-a fost folosită niciodată, din teama de represalii. De fapt, e un instrument de distrugere mai eficace decât bomba cu hidrogen. Dezavantajul ei constă în dificultatea de a o aplica populaţiei. Ruşii au capturat toată rezerva germană la Brjeg Dolnîi, la graniţa cu Polonia. Nişte prieteni de-ai mei au putut să-mi furnizeze cantitatea necesară. Introducerea prin intermediul sistemului de aprovizionare cu apă este o metodă ideală de a o aplica într-o zonă dens populată.

— Goldfinger, eşti un blestemat de nemernic!

— Nu fi pueril. Avem treabă.

Mai târziu, când ajunseră la problema transportării tonelor de aur afară din oraş, Bond făcu o ultimă încercare.

— Goldfinger, n-ai să reuşeşti să-l scoţi. Nimeni n-o să-şi scoată mia de tone de aur din oraş, darămite cinci mii! Ai să te trezeşti gonind pe autostrada Dixie într-un camion cu câteva lingouri de aur pline cu radiaţii gama şi cu armata americană pe urme. Şi vei fi omorât şaizeci de mii de oameni pentru asta?! E absurd! Chiar dacă reuşeşti să iei o tonă sau două, unde naiba crezi că ai să le ascunzi?

— Domnule Bond, spuse Goldfinger cu infinită răbdare. Întâmplarea face că la momentul respectiv, un crucişător sovietic din clasa Sverdlovsk va vizita oraşul

Norfolk din Virginia, într-o croazieră pentru întărirea bunelor relații de prietenie. Va ridica ancora din Norfolk în ziua Z+1. La început cu trenul şi apoi cu un convoi de vehicule de transport, aurul meu va ajunge la bordul crucişătorului până la miezul nopții, în Ziua Z. Voi pleca la bordul crucişătorului, cu destinația Kronstadt. Totul a fost plănuit cu mare atenție, fiecare obstacol posibil a fost anticipat. Trăiesc cu operațiunea aceasta de cinci ani. Acum a sosit vremea pentru executarea ei. Mi-am aranjat treburile în Anglia şi în Europa. Micile reziduuri, cum ar fi rămăşițele fostei mele vieți, pot ajunge la hoitarii care-mi vor adulmeca urmele în curând. Eu însă voi fi departe! Voi fi emigrat şi, domnule Bond, voi fi luat cu mine inima de aur a Americii. Fireşte, zise Goldfinger indulgent, această reprezentație unică nu va fi imaculată. N-a fost destul timp pentru repetiții. Am nevoie de aceşti gangsteri stângaci, cu armele şi cu oamenii lor, dar n-am putut să-i introduc în plan decât în ultima clipă. Vor face greşeli. Probabil că vor avea multă bătaie de cap cu transportarea prăzii lor. Unii vor fi prinşi, alții, omorâți. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie! Aceşti oameni sunt amatori, necesari pentru scenele de mulțime, ca să spun aşa. Sunt figuranți, domnule Bond, culeşi de pe stradă. Ceea ce se întâmplă cu ei după reprezentație nu mă interesează câtuşi de puțin. Acum, să ne vedem de muncă. Voi avea nevoie de toate astea, în şapte exemplare, până la căderea nopții. Unde am rămas...?

Aşadar, în realitate, operațiunea nu-i aparținea lui Goldfinger, SMERŞ aflându-se în fundal, reflectă Bond. SMERŞ determinase chiar şi Înaltul Prezidiu să se implice. Operațiunea însemna Rusia contra Americii, Goldfinger fiind vârful de lance! Oare a fura ceva de la altă țară constituie un act de război? Dar cine va şti că Rusia are aurul? Nimeni, dacă planul se derula aşa cum voia Goldfinger. Niciunul dintre gangsteri n-avea habar ce se petrecea. Pentru ei, Goldfinger era doar unul de-al lor, un alt gangster, de proporții ceva mai mari. Dar personalul lui Goldfinger, şoferii convoiului său ce va transporta aurul pe coastă? Bond însuşi şi Tilly Masterton? Unii vor fi omorâți, inclusiv el şi fata. Alții, coreenii de pildă, vor pleca fără îndoială cu crucişătorul. Nu va rămâne nicio

urmă, niciun martor. Era un act de piraterie modernă, cu toate accesoriile de pe vremuri. Goldfinger avea să despoaie Fort Knox aşa cum Morgan Sângerosul despuiase canalul Panama. Nu exista nicio diferenţă în afară de faptul că armele şi tehnicile fuseseră actualizate.

Şi în lumea întreagă exista un singur om care putea să împiedice desfăşurarea planului. Dar cum?

A doua zi se dovedi a fi un nesfârşit viscol de hârtii. O dată la jumătate de oră sosea câte un bilet din sala operativă a lui Goldfinger, cerând programul pentru una, copii după alta, estimări, orare, liste cu magazine. În camera lui fuseseră aduse încă o maşină de scris, hărţi, cărţi de referinţă – orice cerea. Dar Oddjob nu-şi relaxă nici măcar o dată grija extremă cu care deschidea uşa la bătaia lui Bond, ochii săi ageri nu se desprinseră nicio clipă de ochii, mâinile şi picioarele lui când intra în cameră ca să aducă mâncare, bilete sau materiale. Nu se punea problema ca Bond şi fata să facă parte din echipă: erau sclavi periculoşi şi nimic altceva.

Tilly Masterton era şi ea la fel de rezervată. Muncea ca o maşină – iute, cu tragere de inimă, corect, dar necomunicativ. Reacţiona cu o politeţe rece la primele încercări ale lui Bond de a se împrieteni cu ea, de a-i împărtăşi gândurile sale. Până seara nu află mai nimic despre ea, decât că fusese patinatoare amatoare de succes între perioadele când lucrase ca secretară la firma Unilever. După aceea începuse să primească roluri principale în spectacole pe gheaţă. Avea drept hobby tirul de interior cu pistolul şi cu puşca şi era membră a două cluburi de trăgători de elită. Avea puţini prieteni; nu fusese niciodată îndrăgostită sau logodită. Trăia singură într-un apartament de două camere din Earls Court. Avea douăzeci şi patru de ani. Da, îşi dădea seama că se aflau la mare ananghie, dar era sigură că va apărea o soluţie, că povestea cu Fort Knox era o aberaţie şi va merge categoric prost. O considera pe domnişoara Pussy Galore „divină" şi părea să conteze într-un fel sau altul pe ea ca să iasă din necaz. Spunea că femeile se pricep la lucrurile care necesită fineţe şi că instinctul le spunea cum să procedeze; că Bond nu trebuie să-şi facă griji în privinţa ei, fiindcă va scăpa cu bine.

Bond ajunse la concluzia că Tilly Masterton se număra printre fetele ai căror hormoni se zăpăciseră. Cunoştea bine tipul şi era de părere că ele şi omologii lor masculini reprezentau o consecinţă directă a acordării dreptului de vot femeilor şi a „egalităţii sexelor". Ca urmare a cincizeci de ani de emancipare, calităţile feminine ajunseseră pe cale de dispariţie ori erau transferate asupra persoanelor de sex masculin. Pămpălăii de ambele sexe se găseau pretutindeni, deocamdată doar parţial homosexuali, dar confuzi, neştiind ce sunt. Rezultatul consta într-o turmă de inadaptaţi sexual nefericiţi – sterpi şi plini de frustrări, femeile vrând să domine, iar bărbaţii, să fie dădăciţi. Le părea rău de ei, dar n-avea timp de pierdut cu ei. Bond zâmbi acru în sinea lui când îşi aminti fanteziile sale legate de fată în timp ce goneau prin valea Loarei. Da, Entre Deux Seins, cum să nu!

La sfârşitul zilei primi un ultim bilet de la Goldfinger.

„Cei cinci directori şi cu mine plecăm de pe aeroportul La Guardia mâine la 11 a.m. într-un avion charter pilotat de piloţii mei, pentru o recunoaştere aeriană a Marelui şlem. Ne vei însoţi. Masterton va rămâne aici. G."

Bond se aşează pe marginea patului şi stătu o vreme privind peretele; apoi se ridică şi se aşeză în faţa maşinii de scris. Munci o oră, dactilografiind la un rând, pe ambele feţe ale colii, detaliile exacte ale operaţiunii. Împături foaia, o rulă într-un mic cilindru, cam cât degetul lui cel mic, şi-l fixă cu gumă de mestecat. Pe urmă dactilografie pe o bucată mică de hârtie:

URGENT ŞI VITAL. RECOMPENSA DE CINCI MII DE DOLARI ESTE GARANTATĂ FĂRĂ NICIO ÎNTREBARE GĂSITORULUI CARE DUCE ACEST MESAJ, NEDESFĂCUT, LUI FELIX LEITER, LA AGENŢIA DE DETECTIVI PINKERTON, STRADA NASSAU 154, ORAŞUL NEW YORK. NUMERAR IMEDIAT LA LIVRARE.

Bond rulă acest mesaj în jurul cilindrului, scrise RECOMPENSĂ 5 000 DOLARI cu cerneală roşie pe exterior şi lipi pachetelul în mijlocul unei bucăţi de bandă adezivă lată de şapte centimetri şi jumătate. Se aşeză din nou pe pat şi prinse capetele libere ale benzii adezive pe interiorul coapsei sale.

Capitolul 20

Călătorie în Holocaust

— Domnule, Controlul aerian ne apelează, vrea să ştie cine suntem. Zice că e spaţiu aerian interzis.

Goldfinger se ridică de pe scaun şi se duse în cabină. Bond îl privi cum ia în mână microfonul. Vocea lui se auzi limpede pe fundalul zumzetului slab al avionului Beechcraft Executive cu zece locuri.

— Bună dimineaţa! Aici domnul Gold de la corporaţia Paramount Pictures. Efectuăm o recunoaştere aeriană autorizată a teritoriului pentru un viitor film categoria A despre celebrul raid din 1861 al armatei confederate care a dus la capturarea generalului Sherman la Muldraugh Hill. Da, exact. Cary Grant şi Elizabeth Taylor în rolurile principale. Ce spuneţi? Permis? Sigur că avem permis. Să mă uit... (Goldfinger nu consultă niciun document.) Da, iată-l! Semnat de şeful Serviciilor Speciale de la Pentagon. Sigur că da, comandantul de la Centrul blindate are un exemplar. În regulă şi mulţumesc. Sper că vă va plăcea filmul. La revedere!

Goldfinger îşi şterse expresia degajată de pe faţă, dădu înapoi microfonul şi se întoarse în cabină. Proptit bine pe picioare, se uită la pasagerii săi.

— Ei bine, domnilor şi doamnă, credeţi că aţi văzut destul? Cred că sunteţi de acord că totul e foarte clar şi conform cu exemplarele dumneavoastră ale planului oraşului. Nu vreau să coborâm mai jos de o mie opt sute. Poate că am putea să mai facem încă un circuit, după care ne întoarcem. Oddjob, scoate gustările!

Urmă un murmur de comentarii şi întrebări pe care Goldfinger le abordă una câte una. Oddjob se ridică de lângă Bond şi se duse la coada avionului. Bond îl urmă şi,

sub ochii lui duri, suspicioşi, intră în mica toaletă şi încuie uşa.

Se aşeză, calm, şi cugetă. Pe drumul spre La Guardia n-avusese niciun prilej favorabil. Stătuse alături de Oddjob pe bancheta din spate a unei berline Buick discrete. Portierele din spate fuseseră încuiate de şofer, iar geamurile rămăseseră bine închise. Goldfinger mersese pe locul din faţă, geamul despărţitor fiind ridicat. Oddjob îşi luase o poziţie puţin oblică, cu mâinile mărginite de bătături cornoase aşteptând în poală, pregătite, ca două unelte grele. Nu-şi dezlipise ochii de la el până când maşina ocolise gardul despărţitor, îndreptându-se spre hangarul avioanelor charter, şi oprise în dreptul avionului privat. Flancat de Goldfinger şi de Oddjob, n-avusese de ales: urcase scara ce ducea la avion şi se aşezase cu Oddjob lângă el. Zece minute mai târziu sosiseră ceilalţi. Exceptând schimbul de saluturi scurte, nu comunicase cu ei. Toţi cinci se purtau altfel acum – fără remarci isteţe, fără vorbe inutile. Erau oameni porniţi la război. Chiar şi Pussy Galore, într-un impermeabil Dacron negru, cu o centură neagră din piele, semăna cu un paznic SS tânăr. În avion se întorsese o dată sau de două ori şi-l privise pe Bond meditativ, dar nu-i răspunsese la zâmbet. Poate că pur şi simplu nu înţelegea care era locul lui şi cine era. Când se întorceau pe La Guardia, lucrurile aveau să se petreacă similar. Era „acum ori niciodată". Dar unde? În sulul de hârtie igienică? Se putea să nu se atingă nimeni de el suficient de curând, ba poate chiar săptămâni întregi. Oare scrumiera va fi golită? Se putea să nu fie. Un obiect însă avea să fie golit.

Cineva zgâlţâi clanţa uşii: Oddjob începea să se neliniştească. Dacă Bond dădea foc avionului?

— Imediat, maimuţă! strigă acesta.

Se sculă în picioare, ridică repede capacul toaletei, smulse micul pachet de pe interiorul coapsei sale şi-l lipi dedesubtul marginii frontale a colacului. Colacul avea să fie ridicat pentru a se ajunge la rezervorul toaletei chimice, care avea să fie golit neîndoielnic imediat ce avionul se întorcea în hangar. Cuvintele RECOMPENSĂ 5 000 DOLARI îl priveau cu îndrăzneală. Nu puteau să-i scape nici măcar celui mai grăbit om de serviciu – cu condiţia

ca nimeni să nu le vadă înaintea omului de serviciu. Dar nu credea că vreunul dintre pasageri avea să ridice colacul. Micul compartiment era prea înghesuit pentru a putea sta în picioare comod. Lăsă uşor capacul în jos, dădu drumul robinetului, îşi spălă faţa, îşi netezi părul şi ieşi.

Oddjob aştepta mânios. Intră în toaletă îmbrâncindu-l, se uită atent înăuntru şi ieşi, închizând uşa. Bond se întoarse la locul lui. Acum, mesajul SOS se afla în sticlă, iar sticla fusese încredinţată valurilor. Cine o va găsi? Şi cât de curând?

Absolut toţi cei de la bord, inclusiv pilotul şi copilotul, vizitară blestemata de toaletă strâmtă înainte să aterizeze. La ieşirea fiecăruia, Bond se aştepta să simtă în ceafă gura rece a unui pistol, să audă vorbele aspre, bănuitoare, fâşâitul hârtiei despăturite. Dar, în cele din urmă, urcară în Buick şi traversară în viteză podul Triborough, pătrunseră în Manhattan, iar de acolo, pe autostradă, ajunseră pe malul fluviului, intrară pe uşa bine păzită a depozitului şi se întoarseră la muncă.

Acum se desfăşura o întrecere – o întrecere între maşinăria calmă, eficace, deloc grăbită a lui Goldfinger şi minuscula dâră de praf de puşcă pe care o aprinsese Bond. Oare ce se petrecea în afara depozitului? În următoarele trei zile, oră de oră, imaginaţia lui urmări cele ce puteau să se întâmple – Leiter spunându-i şefului său, consfătuirea, zborul scurt cu avionul la Washington, FBI-ul şi Hoover, armata, preşedintele. Insistenţele lui Leiter că trebuie respectate condiţiile puse de Bond, că nu trebuie făcută nicio manevră suspectă, nu trebuie demarată nicio anchetă, că nimeni nu trebuie să se clintească din loc, decât în cadrul unui plan principal care va fi derulat în ziua cu pricina şi care va captura toată gaşca, aşa încât nimeni să nu scape. Vor accepta oare condiţiile impuse de el sau nu vor îndrăzni să rişte astfel? Au discutat cu M., peste Atlantic? Oare M. insistase ca Bond să fie extras într-un fel sau altul? Nu, M. va înţelege şi va fi de acord că viaţa lui Bond trebuie scoasă din calcul, că nimic nu trebuie să pericliteze marea curăţenie. Firesţe, vor trebui să pună mâna pe cei doi „japonezi" şi să-i convingă cumva, stâlcindu-i în bătaie poate, să divulge codul pe care-l va aştepta Goldfinger în ziua Z-1.

Oare așa se derulau lucrurile sau planul se dusese de râpă? Leiter, plecat în altă misiune. „Cine-i 007 ăsta? Ce înseamnă? Vreun dus cu capul! Hei, Smith, verifică te rog asta! Du-te la depozit și aruncă o privire. Regret, domnule, dar nu capeți cinci miare. Poftim banii de taxi ca să te întorci la La Guardia. Mă tem că ți s-a jucat o festă."

Sau, mai rău, poate că nu se întâmplase nimic din toate acestea. Oare avionul stătea și acum într-un colț al aeroportului, fără să se ocupe nimeni de el?

Zi și noapte, gândurile chinuitoare se derulau în mintea lui Bond în timp ce munca era făcută, orele treceau una după alta și mașinăria mortală bâzâia încet, continuu. Ziua Z-1 sosi și trecu precum fulgerul, cu ultimele activități febrile. Iar seara sosi biletul de la Goldfinger.

„Prima etapă a operațiunii a reușit. Îmbarcarea în tren conform planului, la miezul nopții. Adu exemplare ale tuturor hărților, programelor, ordinelor de operațiuni. G."

În formație strânsă, cu Bond și Tilly Masterton – el în halat alb de medic, ea în uniformă de asistentă medicală – la mijloc, contingentul lui Goldfinger străbătu iute clădirea aproape pustie a gării Pennsylvania și peronul trenului special. Toți, inclusiv Goldfinger, purtau vestimentația albă convențională și banderolele de braț ale personalului medical militar de teren, iar peronul slab luminat era plin cu siluetele fantomatice ale actorilor din bandele mafiote. Tăcerea și încordarea cadrau cu o forță de urgență ce se grăbea să ajungă la scena unui dezastru, iar tărgile și costumele de decontaminare încărcate în compartimente sporeau dramatismul scenei. Șeful gării discuta încet cu medicii șefi, în persoana domnilor Midnight, Strap, Solo și Ring. În apropierea lor se afla domnișoara Galore și o duzină de asistente palide la față, care așteptau cu ochii plecați, de parcă ar fi stat lângă un mormânt deschis. Fără pic de fard, cu coafurile exotice ascunse sub bonetele bleumarin ale Crucii Roșii, dovedeau că au exersat suficient. Ofereau o reprezentație excelentă: îndatoritoare, miloase, dedicate ușurării suferințelor omenești.

Văzând că se apropie Goldfinger și grupul lui, șeful gării veni spre ei repede, cu fața gravă.

— Doctore Gold? Mă tem că veştile care ne parvin nu sunt prea bune. Presupun că totul va fi publicat în ziarele de seară. Toate trenurile sunt reţinute la Louisville, niciun răspuns de la depoul din Fort Knox. Dar vom avea grijă să treceţi fără probleme. Dumnezeule atotputernic! Ce se petrece acolo, doctore? Oamenii care ies din Louisville spun că ruşii au pulverizat ceva de sus, din aer. (Se uită iscoditor la Goldfinger.) Fireşte, nu cred una ca asta. Dar ce poate fi? Toxiinfecţie alimentară?

Cu o mină solemnă, Goldfinger răspunse pe un ton plin de bunătate:

— Prietene, tocmai asta trebuie să aflăm. De asta suntem trimişi acolo în goana mare. Dacă vrei să fac o presupunere – dar îţi atrag atenţia, e doar o presupunere –, aş zice că e o formă de boală a somnului, tripanosomiază îi spunem noi.

— Serios? făcu şeful gării, impresionat de numele maladiei. Ei bine, doctore, credeţi-mă, suntem cu toţii foarte mândri de dumneata şi de oamenii dumitale din forţele de urgenţă.

Întinse mâna, iar Goldfinger dădu noroc cu el.

— Mult noroc, doctore! Iar acum, dacă-ţi urci în tren oamenii şi asistentele, voi pune trenul în mişcare într-o clipită.

— Mulţumesc, domnule. Colegii mei şi cu mine nu-ţi vom uita serviciile.

Goldfinger făcu o scurtă plecăciune şi contingentul plecă mai departe.

— Urcaţi în vagoane!

Bond se trezi într-un vagon Pullman, cu Tilly Masterton aşezată faţă-n faţă cu el, iar coreenii şi nemţii, pretutindeni în jurul lor. Goldfinger se afla în partea din faţă a vagonului, discutând vioi cu satrapii lui. Domnişoara Pussy Galore trecu agale pe lângă ei; ignoră faţa lui Tilly Masterton, ridicată spre ea, dar îi aruncă lui Bond obişnuita privire. Se auzi zdrăngănitul închiderii unor uşi. Pussy Galore se opri, îşi sprijini braţul de speteaza scaunului din faţa lui Bond şi se uită la el.

— Bună, frumosule! Nu te-am văzut de mult. Se pare că unchiul nu-ţi lasă prea mult timp liber.

— Bună, frumoaso! replică Bond. Costumația asta îți șade de minune. Simt că mă cam ia cu leșin, ce-ai zice să mă îngrijești nițel?

Ochii violet-închis îl examinară cu atenție.

— Știi ceva, domnule Bond? Am impresia că există la matale ceva fals. Am instinctele mele, înțelegi? Ia zi, ce căutați, tu și cu păpușa de colo (făcu semn cu capul în spate) în echipa asta?

— Facem toată munca.

Trenul se puse în mișcare. Îndreptându-se de spate, Pussy Galore spuse:

— Poa' că da. Da' dacă se întâmplă să meargă ceva prost cu șmecheria asta, un lucru cât de mic, pun pariu că Frumosul va fi ăla care știe de ce. M-ai înțeles?

Nu așteptă ca Bond să răspundă, ci plecă mai departe, alăturându-se statului-major.

Era o noapte confuză și agitată. Trebuiau păstrate aparențele în fața ochilor curioși și compătimitori ai conductorilor. Consfătuirile de ultimă clipă din tren trebuiau să aibă aparența unor conclave medicale serioase – fără fumat de trabucuri, fără înjurături, fără scuipături. Invidiile și concurența dintre bande trebuiau ținute sub un control ferm. Superioritatea rece a Mafiei, mai ales față de Jack Strap și gașca lui moale, cu viață ușoară, din vest ar fi putut duce la schimb de focuri dacă șefii n-ar fi fost pregătiți să apară probleme și n-ar fi stat mereu la pândă ca să le preîntâmpine. Goldfinger anticipase toți acești factori psihologici minori și se pregătise pentru ei. Femeile din grupul Betonistelor fuseseră segregate cu grijă, nimeni nu avea voie să bea și capii bandelor își țineau oamenii ocupați cu noi instructaje precise, exerciții cu hărțile și discuții îndelungate despre planurile de fugă cu aurul. Întrucât își spionau unii altora planurile, Goldfinger era chemat adesea ca să decidă cine ar trebui să aibă cutare sau cutare traseu spre granița cu Mexicul, spre deșert, spre Canada. Lui Bond îi părea uimitor faptul că o sută din cei mai duri escroci din America, agitați la culme de emoții și de lăcomie, puteau fi ținuți atât de potoliți. Goldfinger era cel care realizase miracolul. Pe lângă aerul său calm, dar amenințător, minuțiozitatea planificării și încrederea pe care o emana potoleau nervii

încordați dinaintea confruntării şi creau un fel de spirit de echipă între bandele rivale.

În timp ce galopul de fier al trenului străbătea câmpiile statului Pennsylvania, pasagerii se lăsară treptat cuprinşi de un somn neliniştit, frământat. Goldfinger şi Oddjob însă rămaseră treji şi vigilenți, aşa că Bond renunță în scurt timp la orice idee de a-l ataca pe Oddjob cu unul dintre pumnalele ascunse şi de a încerca să-şi recapete libertatea când trenul încetinea la trecerea printr-o gară sau la urcarea unei pante.

Bond începu să moțăie agitat, întrebându-se, imaginându-şi, cumpănind nedumerit spusele şefului gării. Acesta crezuse fără îndoială că sunt adevărate, ştia că Fort Knox se află într-o situație de urgență. Oare vestea sa despre Louisville era autentică sau făcea parte din imensul plan de acoperire necesar pentru a-i prinde în capcană pe absolut toți membrii conspirației? Dacă făcea parte dintr-un plan de acoperire, cât de meticulos fusese el pregătit? Va comite cineva vreo greşeală? Va exista vreo gafă oribilă care să-l avertizeze pe Goldfinger din timp? Sau, dacă vestea era adevărată, dacă otrava avusese efect, ce-i mai rămânea lui de făcut?

Era hotărât în privința unui singur lucru. În agitația operațiunii se va apropia cumva de Goldfinger şi-i va tăia beregata cu unul dintre cuțitele sale ascunse. Cât de multe va obține prin asta, pe lângă actul de răzbunare personală? Oare detaşamentul lui Goldfinger va accepta ordinul altcuiva de a arma focosul nuclear şi de a-l detona? Cine ar fi suficient de puternic şi de calm încât să preia conducerea? Domnul Solo? Probabil că da. Poate că operațiunea va reuşi pe jumătate, gangsterii vor izbuti să ia aur din belşug şi să scape – dar nu şi oamenii lui Goldfinger, care vor fi pierduți fără el. Între timp, ce altceva mai putea să facă acum, dacă şaizeci de mii de oameni muriseră deja? Exista vreun lucru pe care ar fi putut să-l facă pentru a preîntâmpina acest lucru? Existase vreo ocazie de a-l omorî pe Goldfinger? Ar fi ajutat la ceva dacă ar fi făcut o scenă în gara Pennsylvania? Cu ochii ațintiți asupra propriei imagini întunecate, reflectată în geam, Bond asculta clinchetul dulce al clopotelor de la trecerile de nivel şi mugetul sirenei care cerea cale liberă şi-şi toca nervii cu îndoieli, întrebări şi reproşuri.

Capitolul 21

Cel mai bogat om din istorie

Zorile roşiatice se iviră încet peste nesfârşitele câmpii acoperite cu iarbă negricioasă ce deveni treptat albăstruie, celebrul albastru de Kentucky, pe măsură ce soarele alunga umbrele. La ora şase, trenul începu să reducă viteza şi-n scurt timp trecură lunecând lin prin suburbiile oraşului Louisville, care abia se trezeau, şi se opriră cu un oftat al frânelor hidraulice în gara aproape pustie, plină de ecouri.

Îi aştepta un grup mic, respectuos. Goldfinger, cu cearcăne negre din cauza lipsei de somn, făcu semn unuia dintre nemți să-l însoțească, îşi luă mica geantă neagră autoritară şi coborî pe peron. Avu loc un conclav scurt şi serios, şeful gării Louisville vorbind, iar Goldfinger intervenind cu câteva întrebări şi încuviințând cu gravitate la auzul răspunsurilor. Apoi Goldfinger reveni obosit în tren. Domnul Solo primise sarcina de a-i primi raportul şi-l aştepta în dreptul uşii deschise de la capătul vagonului. Bond îl auzi pe Goldfinger spunând cu tristețe:

— Mă tem, doctore, că situația e la fel de proastă pe cât ne temeam. Voi urca în prima locomotivă cu asta (ridică geanta) şi vom înainta încet în zona infestată. Te rog, spune întregului personal să fie pregătit să-şi pună măştile. Eu am măşti pentru mecanic şi fochist. Toți ceilalți angajați ai căilor ferate vor coborî din tren aici.

Domnul Solo încuviință cu un aer solemn.

— În regulă, profesore.

Apoi închise uşa. Goldfinger porni pe peron, urmat de neamțul care-i servea drept gorilă şi de grupul de oameni respectuoşi din Louisville, care clătinau din cap. În scurt timp, trenul cel lung ieşi din gară fără zgomot, aproape pios, lăsând în urmă micul grup de oficialități, cărora li se alăturaseră patru conductori cu o expresie ruşinată pe față, cu mâinile ridicate în semn de binecuvântare.

Mai aveau cincizeci şi şase de kilometri, o jumătate de oră! Asistentele aduseră cafea şi gogoşi pentru toată lumea, iar pentru cei ai căror nervi aveau nevoie de aşa ceva (Goldfinger se gândea la toate), doze de zece miligrame de dexedrină. Asistentele erau palide şi tăcute. Nu se auzeau nici glume, nici comentarii istețe. Încordarea făcea ca atmosfera din tren să fie electrică.

După zece minute, trenul îşi reduse subit viteza şi se auzi şuieratul ascuțit al frânelor. Unii îşi vărsară cafeaua. Trenul aproape se opri, dar apoi, cu o smucitură, reîncepu să prindă viteză. O mână nouă preluase conducerea trenului, în locul mecanicului mort.

Câteva minute mai târziu, domnul Strap străbătu grăbit trenul.

— Mai sunt zece minute! Pregătiți-vă, oameni buni! Detaşamentele A, B şi C să-şi ia echipamentul. Totul va merge de minune. Păstrați-vă calmul, amintiți-vă sarcinile!

Trecu repede la următorul compartiment şi Bond îl auzi cum repetă mesajul. Se întoarse spre Oddjob.

— Ascultă, maimuță, mă duc la toaletă şi probabil că va merge şi domnişoara Masterton. (Se întoarse spre fată.) Ce zici, Tilly?

— Da, răspunse fata cu indiferență. Presupun că ar fi indicat.

Coreeanul de lângă fată se uită cercetător la Oddjob, iar acesta clătină din cap. Bond spuse:

— Dacă n-o laşi în pace, am să stârnesc o încăierare. Lui Goldfinger nu i-ar plăcea aşa ceva. (Se întoarse spre fată.) Du-te, Tilly! Mă ocup eu de maimuțele astea.

Oddjob emise o serie de lătrături şi mârâituri pe care celălalt coreean păru să le înțeleagă; paznicul se ridică şi spuse:

— Bine, da' nu închis uşa.

O urmă pe fată până la capătul vagonului şi rămase locului, aşteptând-o să iasă. Oddjob făcu acelaşi lucru cu Bond. Odată ajuns în toaletă, Bond se descălță de pantoful drept, scoase cuțitul şi-l strecură sub betelia pantalonilor. Acum, pantoful respectiv nu mai avea călcâi, dar în dimineața aceea nimeni n-avea să observe. Se spălă; fața care-l privea din oglindă era palidă, iar încordarea întuneca ochii albastru-cenuşii. Ieşi din toaletă şi-şi reluă locul.

Departe, în dreapta, apăru o scânteiere şi nişte clădiri scunde, abia zărite, ce se ridicau ca un miraj din negura uşoară a dimineții. Treptat căpătară contur: hangare şi un turn de control bondoc. Aeroportul Godman! Uruitul slab, ritmic al trenului încetini. Trecură pe lângă câteva vile moderne, îngrijite, ce făceau parte dintr-un nou cartier de locuințe. Păreau să fie nelocuite. În stânga apăru panglica neagră a şoselei Brandenburg Station. Bond îşi întinse gâtul. Ceața uşoară îmblânzea contururile sclipitoare, moderne ale oraşului Fort Knox. Deasupra liniei neregulate a acoperişurilor, aerul era limpede precum cristalul – nici urmă de fum, nimeni nu pregătea micul dejun! Trenul încetini şi mai mult. Pe şoseaua Brandenburg Station avusese loc un accident rutier urât. Părea că două maşini se ciocniseră frontal. Corpul unui bărbat ieşea pe jumătate printr-o portieră făcută zob, iar cealaltă maşină zăcea pe spate ca un gândac mort. Bond simți cât de tare îi bate inima. Trecură pe lângă ghereta acarului; peste acele de macaz atârna ceva alb. Era o cămaşă bărbătească, iar corpul pe care-l îmbrăca atârna cu capul în jos, depăşind nivelul ferestrei. Un şir de bungalouri moderne. Un corp îmbrăcat în maieu şi pantaloni zăcea pe burtă în mijlocul unei peluze îngrijite. Liniile ierbii tunse se înşirau cu o precizie frumoasă până în apropierea omului, unde maşina de tuns iarba descrisese o înfloritură urâtă, după care se răsturnase pe o parte şi rămăsese aşa, pe pământul proaspăt săpat

al stratului ce mărginea peluza. O frânghie cu rufe se rupsese când femeia se agățase de ea. Femeia zăcea într-un morman de albituri, la un capăt al șirului strâmb de lenjerie intimă, pânzeturi și prosoape. Trenul intră la pas în oraș; pretutindeni, pe toate străzile, pe toate trotuarele se vedeau siluete lungite, cu brațele și picioarele depărtate – câte una, în grupuri, pe balansoarele de pe verande, în mijlocul intersecțiilor unde semafoarele continuau să-și deruleze fără grabă semnalele colorate, în mașinile care reușiseră să tragă pe dreapta și în altele care se izbiseră de vitrinele magazinelor. Moarte! Oameni morți pretutindeni! Nicio mișcare, niciun sunet în afară de clinchetul pașilor de fier ai criminalului în timp ce trenul luneca prin cimitir.

În vagoane se stârni agitație. Billy Ring apăru cu un rânjet larg pe față și se opri lângă Bond, rostind încântat:

— Ce să vezi! Bătrânul Goldie chiar că le-a dat să înghită hapuri de dormit! Păcat că unii se plimbau cu mașina când i-a lovit somnul. Dar știi ce se spune despre omlete – nu le poți face fără să spargi câteva ouă, nu-i așa?

Bond zâmbi încordat.

— Așa e.

Cu gura formând O-ul tăcut al râsului, Billy Ring merse mai departe. Trenul trecea încet prin gara Brandenburg, unde zăceau nenumărate cadavre: bărbați, femei, copii, soldați. Peronul era plin de trupuri cu fața în sus, spre acoperiș, cu fața în jos, în praf, sau întoarsă într-o parte. Bond cerceta scena ca să zărească o mișcare, un ochi curios, o mână care tresare. Nimic. „Stai nițel! Ce-i acolo?" Prin geamul închis răzbătea, slab, un vaiet moale, ca un mieunat. În fața ghișeului de bilete se aflau trei cărucioare de copii, cu mamele prăbușite lângă ele. Sigur că da! Bebelușii din cărucioare băuseră lapte, nu apa mortală!

Oddjob se ridică în picioare, urmat de întreaga echipă a lui Goldfinger. Fețele coreenilor erau indiferente, neschimbate; numai ochii li se plimbau constant încoace și-ncolo, ca la niște animale neliniștite. Nemții erau palizi și mohorâți. Nimeni nu se uita la ceilalți. Porniră unul câte unul spre ieșire și se aliniară,

aşteptând. Tilly Masterton atinse mâneca lui Bond şi-l întrebă cu glas tremurat:

— Eşti sigur că sunt doar adormiţi? Mi s-a părut că văd un fel de... un fel de spumă pe buzele unora.

Bond văzuse acelaşi lucru şi spuma era roz.

— Bănuiesc că unii dintre ei mâncau bomboane sau altceva când au adormit, zise el. Ştii cum sunt americanii ăştia, mestecă întruna. (Următoarele cuvinte le articulă abia auzit.) Ţine-te la distanţă de mine. Se poate să se tragă cu arma.

O privi sfredelitor, ca să se convingă că a înţeles. Ea încuviinţă muteşte, fără să-l privească şi şopti din colţul gurii:

— Mă duc lângă Pussy. Are ea grijă de mine.

Bond îi zâmbi şi spuse încurajator:

— Bun!

Roţile vagoanelor clincăniră slab, trecând peste nişte protuberanţe, după care trenul se opri lin. Sirena locomotivei răsună o dată. Uşile se deschiseră şi diferitele grupuri se revărsară pe peronul clădirii anexe alăturate Depozitului de lingouri.

Începând din acest punct, totul căpătă o precizie militară. Diferitele detaşamente se formară în ordinea de luptă – întâi un grup de atac cu mitraliere semiautomate, apoi purtătorii de târgi care urmau să scoată din seif paznicii şi restul angajaţilor („De bună seamă un rafinament inutil acum", îşi zise Bond), urmaţi de echipa de demolări a lui Goldfinger – zece oameni cu pachetul lor voluminos, acoperit cu o prelată –, apoi un grup mixt de şoferi de rezervă şi oamenii care aveau să se ocupe de controlul traficului, după aceea grupul de asistente medicale, acum înarmate toate cu pistoale, care urmau să rămână în fundal, alături de un grup de rezervă înarmat până-n dinţi, care trebuia să se ocupe de orice amestec neaşteptat din partea oricui „s-ar fi întâmplat să se trezească", după cum se exprimase Goldfinger.

Bond şi fata fuseseră incluşi în grupul de comandă, alcătuit din Goldfinger, Oddjob şi cei cinci capi ai bandelor. Ei urmau să-şi ocupe poziţia pe acoperişul plat al celor două locomotive diesel aflate acum, conform planului, dincolo de clădirile auxiliare, cu vedere

perfectă spre obiectiv şi spre căile de acces la el. Bond şi fata urmau să se ocupe de hărți, de orare şi de cronometru, iar Bond avea misiunea de a urmări eventualele bâjbâieli şi întârzieri şi de a le aduce fără întârziere la cunoştința lui Goldfinger, ca să poată fi rectificate prin comenzi date conducătorilor de detaşamente prin stațiile de emisie-recepție. Când trebuia să fie detonată bomba aveau să se adăpostească în spatele locomotivelor.

Sirena răsună de două ori; în timp ce Bond şi fata urcară pe acoperişul locomotivei şi-şi ocupară poziția, detaşamentul de atac, urmat de celelalte grupuri, străbătu în pas alergător cei douăzeci de metri de teren deschis ce despărțeau calea ferată de bulevardul Bullion. Bond se apropie de Goldfinger cât de mult putu. Acesta avea binoclul la ochi şi gura aproape de microfonul agățat la piept, dar Oddjob stătea între ei – un munte neclintit de carne şi oase –, iar ochii lui, deloc interesați de spectacolul atacului, nu se desprindeau nicio clipă de Bond şi fată.

Prefăcându-se că-şi cercetează cutia cu hărți şi supraveghează cronometrul, Bond măsura distanțe şi unghiuri. Se uită la grupul învecinat, cei cinci bărbați şi femeia. Aceştia priveau cu o atenție încremenită scena din fața lor; Jack Strap anunță entuziasmat:

— Au trecut de prima poartă!

Cu mintea lucrând pe jumătate la propriile planuri, Bond aruncă o privire rapidă câmpului de luptă.

Era o scenă extraordinară. În mijloc se afla imensul mausoleu scund şi bondoc, ale cărui ziduri de granit lustruit scânteiau sub razele soarelui. Dincolo de vastul teren deschis pe care se afla, drumurile – autostrada Dixie, şoseaua Vine Grove şi bulevardul Bullion – erau pline cu camioane şi vehicule de transport de mare tonaj înşirate pe două rânduri, steagurile de identificare ale bandelor fluturând pe primul şi ultimul vehicul al fiecărui convoi. Şoferii lor zăceau grămadă dincolo de adăpostul zidului împrejmuitor al seifului, în timp ce pe poarta principală se revărsau detaşamentele ordonate şi disciplinate din tren. Dincolo de această lume a mişcării, totul era încremenire şi tăcere absolută, de

parcă restul Americii își ținea respirația în fața comiterii acestei crime uriașe. Și tot dincolo zăceau cadavrele soldaților, fiecare unde căzuse – sentinelele lângă cazematele lor, cu mâna rămasă încleștată pe pistolul automat, iar dincolo de zidul de apărare, două plutoane de soldați în uniformă de luptă. Zăceau în grămezi neregulate, dezordonate, unele cadavre de-a curmezișul celor învecinate sau peste ele. Între bulevardul Bullion și poarta principală, două vehicule blindate se izbiseră una de alta și acum stăteau cu mitralierele greoaie ațintită una spre pământ, iar cealaltă spre cer. Din turela uneia ieșea trupul unui șofer.

Bond căuta cu disperare un semn de viață, un semn de mișcare, un indiciu cât de slab că toate acestea constituiau o ambuscadă atent pregătită. Nimic! Nu se mișca nici măcar o pisică, niciun sunet nu răzbătea din clădirile aglomerate ce alcătuiau fundalul scenei. Doar detașamentele își executau în grabă misiunile sau așteptau pe pozițiile planificate. Goldfinger rosti încet în microfon:

— Să iasă ultima targă. Detașamentul bombei e gata. Pregătiți-vă să vă adăpostiți!

Trupele de acoperire și brancardierii se grăbeau spre ieșire, lăsându-se la pământ, la adăpostul zidului de pază. Până la intrarea detașamentului bombei, care aștepta acum îngrămădit la poarta principală, mai erau cinci minute în care zona trebuia eliberată complet. Bond anunță cu un aer de eficacitate:

— Sunt cu un minut înaintea programului.

Goldfinger se uită peste umărul lui Oddjob. Ochii lui spălăciți ardeau, pironindu-l pe Bond. Goldfinger își strâmbă gura cu un mârâit aspru și rosti printre dinți:

— Vezi, domnule Bond! Dumneata te-ai înșelat, iar eu am avut dreptate. Încă zece minute și voi fi cel mai bogat om din lume, cel mai bogat om din istorie! Ce zici de asta?! zise el parcă scuipând vorbele.

— Am să-ți spun după ce expiră cele zece minute, replică Bond calm.

— Așa crezi? Poate.

Goldfinger se uită la ceas și rosti ceva repede în microfon. Detașamentul Goldfinger se strecură încet

pe poarta principală, cu povara cea grea atârnată de patru umeri, într-un cuib de plasă. Goldfinger se uită pe lângă Bond, la grupul de gangsteri aflat pe acoperişul celei de-a doua locomotive, şi le strigă triumfător:

— Încă cinci minute, domnilor, după care trebuie să ne adăpostim!

Întoarse privirea spre Bond şi adăugă cu glas scăzut:

— Şi atunci ne vom lua rămas-bun, domnule Bond. Şi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-aţi acordat, dumneata şi fata.

Cu coada ochiului, Bond văzu ceva mişcător – ceva se mişca pe cer. Era o mică pată neagră care se rotea. Ajunse la capătul traiectoriei sale ascendente, se opri şi atunci răsună pârâitura asurzitoare a unei rachete de semnalizare.

Bond simţi că-i tresare inima. O privire rapidă îi arătă că grămezile de soldaţi morţi înviau, sărind drept în picioare; mitralierele de pe vehiculele blindate se rotiră ca să acopere poarta. Din bun senin, un difuzor mugi:

— Rămâneţi pe loc! Lăsaţi braţele jos!

Se auzi însă răpăitul inutil al puştii cuiva din grupul de ariergardă, cel care asigura acoperirea, şi atunci se dezlănţui iadul pe pământ.

Bond o prinse pe fată de mijloc şi sări cu ea. Până la peron era o distanţă de trei metri. Bond îşi amortiză căderea cu mâna dreaptă şi o împinse pe fată în picioare cu o mişcare smucită din şold. Când o rupse la fugă, aproape de tren, ca să-l aibă drept scut, îl auzi pe Goldfinger strigând:

— Prinde-i şi omoară-i!

O ploaie de gloanţe din pistolul automat al lui Goldfinger şfichiui betonul în stânga lui Bond, dar acesta ştia că Goldfinger era nevoit să tragă cu mâna stângă. Nu se temea de el, ci de Oddjob. Alergând de nebun pe peron, cu fata de mână, auzi tropotul iute ca fulgerul al picioarelor coreeanului. Fata începu să-l tragă de mână şi strigă furioasă:

— Nu! Nu! Stai! Vreau să rămân lângă Pussy! Cu ea sunt în siguranţă!

— Taci din gură, proastă mică! îi strigă Bond. Fugi cât te ţin picioarele!

Dar fata începu să tragă de el, reducându-i viteza; pe neașteptate, își smulse mâna dintr-a lui și dădu să se strecoare iute pe ușa deschisă a unui vagon. „Hristoase! Ți-ai făcut-o cu mâna ta!" își zise Bond. Smulse cuțitul de la brâu și se răsuci repede ca să-l întâmpine pe Oddjob.

La zece metri distanță, Oddjob nici măcar nu se opri din goană; ridică o mână, își smulse de pe cap pălăria cea ridicolă, dar mortală, privi o clipă ca să țintească și jumătatea de sferă neagră, oțelită porni prin aer șuierând. Marginea ei o lovi pe fată exact în ceafă. Fără să scoată un sunet, fata căzu pe spate, pe peron, în calea lui Oddjob. Obstacolul reprezentat de ea fu suficient ca să curme lovitura înaltă cu piciorul pe care Oddjob o lansase spre capul lui Bond. Transformă lovitura într-un salt și mâna lui dreaptă tăie aerul ca o sabie. Bond se feri și lovi cu cuțitul în sus, lateral; își atinse ținta undeva în apropierea coastelor, însă inerția corpului zburător îi smulse cuțitul din mână. Se auzi un clinchet pe peron. Oddjob se întoarse iarăși spre el, părând nevătămat, cu mâinile întinse în față și picioarele depărtate, pregătite pentru un nou salt sau o nouă lovitură. Sângele îi clocotea; avea ochii roșii și stropi de salivă pe buzele întredeschise și respira gâfâit.

Pe fundalul bubuiturilor și pârâiturilor armelor dincolo de gară, sirena locomotivei șuieră de trei ori. Oddjob mârâi furios și sări. Bond plonjă într-o parte cât era de lung; ceva se abătu cu o izbitură cumplită peste umărul lui stâng și-l doborî. „Acum urmează lovitura mortală", își zise când atinse pământul. Se ridică anevoie în picioare, cu gâtul adăpostit între umerii ridicați pentru a amortiza impactul. Dar lovitura nu mai veni. Ochii năuci ai lui Bond priviră silueta lui Oddjob, care se depărta de el pe peron, alergând din răsputeri.

Prima locomotivă se pusese deja în mișcare. Oddjob o ajunse din urmă și sări spre treaptă. Preț de câteva clipe rămase agățat, cu picioarele căutând agitate un punct de sprijin, apoi dispăru în cabină și locomotiva uriașă, modernizată prinse viteză.

În spatele lui Bond, ușa biroului impiegatului de mișcare se deschise năvalnic. Se auzi un ropot de pași și

un strigăt: „Santiago!" Era strigătul de luptă al lui Cortez, pe care Leiter i-l atribuise o dată în glumă lui Bond.

Bond se răsuci pe călcâie. Texanul cu păr bălai, îmbrăcat în uniforma de luptă a puşcaşilor marini pe care-o avea din război, venea în goană pe peron, urmat de şase soldaţi în uniformă kaki. De cârligul pe care-l folosea în locul mâinii drepte îi atârna un aruncător de grenade. Bond fugi spre el, spunându-i:

— Nu-mi împuşca vulpea, măgarule! Dă încoace!

Îi smulse aruncătorul de grenade şi se azvârli pe peron, pe burtă, cu picioarele depărtate. Locomotiva se afla acum la două sute de metri distanţă, pe punctul de a traversa podul peste autostrada Dixie.

— Daţi-vă la o parte! strigă Bond ca să-i facă pe soldaţi să iasă din raza de acţiune a flăcării de recul.

Apoi ridică piedica şi ţinti cu grijă. Aruncătorul de grenade se cutremură uşor şi proiectilul antitanc de cinci kilograme porni. Văzu o flacără scurtă şi un norişor de fum albăstrui. Din spatele locomotivei ce gonea grăbită zburară bucăţi de metal, însă câteva clipe mai târziu locomotiva traversă podul, luă curba şi dispăru.

— Nu-i rău pentru un începător! comentă Leiter. Poate că ai scos din funcţie motorul din spate, dar locomotivele astea au două motoare şi ar putea să scape folosindu-l doar pe cel din faţă.

Bond se ridică în picioare şi zâmbi cu căldură ochilor ca de şoim, cenuşii precum cremenea.

— Zevzec incompetent, de ce mama naibii n-ai blocat linia aia? întrebă el sarcastic.

— Ascultă, dom'le detectiv, dacă ai vreo plângere privind punerea în scenă, i le poţi comunica preşedintelui. Şi-a asumat personal comanda operaţiunii ăsteia, care e o minunăţie. Deasupra noastră zboară chiar acum un avion de urmărire; cei de la bord au să depisteze locomotiva şi până la amiază bătrânul Goldilocks[1] o să ajungă la mititica. De unde să ştim că va rămâne în tren?

[1] Joc de cuvinte între numele Goldfinger (Deget de aur) şi Goldilocks, „Bucle de aur" – numele unei fetiţe care este personajul principal al unei serii de basme.

Se întrerupse şi-l bătu pe Bond prieteneşte pe spate.

— La naiba, mă bucur că te văd! Soldaţii ăştia şi cu mine am primit misiunea de a-ţi asigura protecţia. Am tot umblat de colo-colo, căutându-te şi ferindu-ne de gloanţele trase spre noi ca răsplată pentru osteneala noastră. Nu-i aşa, soldaţi? zise el întorcându-se spre cei şase.

— Chiar aşa, căpitane! râseră aceştia.

Bond îl privi cu afecţiune pe texanul cu care împărtăşise numeroase aventuri şi rosti serios:

— Fii binecuvântat, Felix! Te-ai priceput mereu să-mi salvezi viaţa. De data asta a fost cât pe ce să fie prea târziu. Mă tem că Tilly Masterton a păţit-o.

Se apropie de tren, urmat îndeaproape de Felix. Mica siluetă zăcea în continuare acolo unde căzuse. Bond îngenunche lângă fată. Unghiul de păpuşă stricată al gâtului îi spunea destul. Îi căută totuşi pulsul, apoi se ridică şi rosti încet:

— Biata prostuţă! N-avea o părere deloc bună despre bărbaţi. (Se uită defensiv la Leiter.) Felix, ar fi scăpat dacă ar fi venit cu mine!

Deşi nu înţelese, Leiter puse mâna pe braţul lui Bond.

— Sigur, puştiule! Nu te ambala.

Se întoarse spre soldaţii lui.

— Doi dintre voi să ducă fata în biroul impiegatului de mişcare. O'Brien, tu du-te după ambulanţă. După ce rezolvaţi cu asta, opriţi-vă pe la postul de comandă şi spuneţi-le celor de acolo ce s-a întâmplat. Spuneţi-le că l-am găsit pe comandantul Bond şi că-l aduc eu imediat.

Bond privi în jos, la mica grămăjoară neînsufleţită de membre şi haine, văzând cu ochii minţii fata isteaţă şi mândră, cu părul acoperit de basmaua cu picăţele, în Triumphul TR3 ce zbura pe şosea. Se dusese.

Mult deasupra capului său, o pată rotitoare urca pe cer; ajunse la capătul traiectoriei sale ascendente, se opri şi atunci răsună pârâitura asurzitoare a unei rachete de semnalizare. Era semnalul armistiţiului.

Capitolul 22

Ultima viclenie

Două zile mai târziu, Felix Leiter mâna cu viteză maşina Studillac neagră, strecurându-se agil printre şirurile de maşini ale traficului leneş de pe podul Triborough. Aveau timp din belşug până la plecarea avionului lui Bond, cursa BOAC Monarch de seară spre Londra, dar lui Leiter îi plăcea să zdruncine părerea proastă a prietenului său englez despre maşinile americane. Cârligul de oţel care-i înlocuia mâna dreaptă lovi schimbătorul de viteze, mutându-l în poziţia vitezei a doua, şi maşina scundă, neagră ţâşni în faţă ca să ocupe spaţiul strâmt dintre un camion frigorific uriaş şi un Oldsmobile visător, cu luneta acoperită aproape complet de abţibilduri din vacanţe.

Bond îşi simţi corpul smucit în spate la izbitura celor trei sute de cai-putere şi dinţii de jos i se ciocniră de cei de sus. După ce manevra fu încheiată şi claxoanele mânioase se topiră în urma lor, spuse blajin:

— E cazul să ieşi din categoria maşinilor pentru copii şi să-ţi cumperi una rapidă. Ar fi de dorit să te pui nitel în mişcare. Mersul ăsta de melc îmbătrâneşte omul. Într-o bună zi ai să te opreşti cu totul, şi momentul când te opreşti e momentul când începi să mori.

Leiter râse.

— Vezi semaforul ăla verde din faţă? Pariez că ajung la el înainte să se facă roşu!

Maşina ţâşni ca din praştie. În viaţa lui Bond se produse un scurt gol, în care există doar impresia unui zbor cu iuţeala fulgerului şi a unui zid de oţel format din maşini, care se despică prin cine ştie ce miracol în faţa claxonului triplu al lui Leiter, o sută de metri în care vitezometrul atinse o sută patruzeci şi cinci la oră; apoi se

treziră dincolo de intersecție, rulând ușor pe banda centrală. Bond rosti calm:

— Dacă întâlnești polițistul care nu trebuie de la rutieră, legitimația aia a ta de la Pinkerton n-o să fie de ajuns. O să te salte nu atât pentru că ai conduce încet, cât pentru că ții în urmă mașinile din spate. Genul de mașină care-ți trebuie e un Rolls Royce Silver Ghost elegant și bătrâior, cu geamuri mari, securizate, ca să te poți bucura de frumusețile naturii. (Făcu semn spre un morman uriaș de automobile casate, în dreapta lor.) Atinge maximum optzeci și poate să se oprească și chiar să dea înapoi dacă vrei. Claxon cu pară de cauciuc. S-ar potrivi cu stilul tău leneș! La drept vorbind, ar trebui să apară curând pe piață o astfel de mașină – cea a lui Goldfinger. Și, că veni vorba, ce naiba s-a întâmplat cu Goldfinger? Nu l-au prins încă?

Leiter aruncă o privire la ceas, intră pe banda din dreapta, reduse viteza la șaizeci și cinci la oră și rosti serios:

— Să-ți spun drept, suntem cam îngrijorați cu toții. Ziarele ne împung – de fapt împung gașca lui Edgar Hoover – de mama focului. Mai întâi au protestat când li s-a pus căluș în privința ta, pe motive de securitate. Nu le-am putut spune că nu e vina noastră și că un individ din Londra, un bătrân matelot pe nume M., a insistat să procedăm așa. Drept urmare, își iau revanșa. Susțin că tragem de timp și așa mai departe. (Vocea lui Leiter căpătă un ton mohorât, de scuză.) Și, James, îți spun sincer, n-avem habar ce s-a întâmplat. Ai noștri au ajuns din urmă locomotiva. Goldfinger fixase viteza la cincizeci la oră și o lăsase să meargă înainte. Undeva, el și coreeanul au coborât; probabil că tipa aceea, Galore și cei patru gangsteri au făcut același lucru, fiindcă au dispărut și ei. Am găsit, desigur, convoiul lui de camioane, care aștepta pe autostrada spre est, la ieșirea din Elizabethville. Fără niciun șofer. Majoritatea probabil că s-au împrăștiat, dar undeva stau ascunși Goldfinger și o echipă dură. N-au ajuns la crucișătorul Sverdlovsk din Norfolk. Am împrăștiat în port o echipă de pază în civil, care a raportat că crucișătorul a ridicat ancora la ora fixată, fără să urce la bord niciun străin. De depozitul de pe fluviul East nu s-a apropiat nici măcar o pisică și nimeni n-a apărut la Idlewild sau la granițe – cea cu Mexicul sau cu Canada. Pariez că

Jed Midnight i-a scos cumva şi i-a dus în Cuba. Dacă ar fi luat două, trei camioane din convoi şi ar fi condus ca nebunii, ar fi putut să ajungă în Florida, într-un loc cum ar fi Daytona Beach, la orele mici ale zilei Z+1. Midnight e al dracului de bine organizat acolo. Paza de coastă şi aviaţia militară au pus la bătaie tot ce au, şi totuşi încă n-au dat de nimic. Se poate însă să se fi ascuns pe timpul zilei şi să fi ajuns în Cuba noaptea. Povestea ne-a îngrijorat pe toţi şi faptul că preşedintele şi-a ieşit din minţi de furie nu ne ajută cu nimic.

Bond petrecuse ziua anterioară în Washington, călcând pe cele mai dese şi mai moi covoare roşii. Avusese parte de discursuri la Biroul Monetăriei, un prânz oficial la Pentagon la care participaseră toate mărimile, un sfert de oră stânjenitor cu preşedintele, iar restul zilei însemnase muncă pe brânci cu o echipă de stenografi în birourile lui Edgar Hoover, în prezenţa unui coleg al lui Bond de la Departamentul A. La sfârşit avusese o conversaţie succintă de un sfert de oră cu M., folosind telefonul dotat cu aparat de codificare al ambasadei. M. îi relatase cele petrecute în jumătatea europeană a cazului. Aşa cum se aşteptase Bond, telegrama trimisă de Goldfinger la Universal Export fusese tratată ca urgenţă. Fabricile de la Reculver şi Coppet fuseseră percheziţionate şi se găsiseră dovezi suplimentare ale contrabandei cu aur. Guvernul indian fusese prevenit în legătură cu avionul companiei Mecca, aflat deja în drum spre Bombay, şi curăţenia la acel capăt al operaţiunii era aproape încheiată. Brigada Specială elveţiană găsise rapid maşina lui Bond şi identificase calea pe care el şi fata fuseseră duşi în America, însă acolo, la Idlewild, agenţii FBI le pierduseră urma. M. părea mulţumit de felul în care manevrase Bond Operaţiunea marele şlem, dar spuse că Banca Angliei îl sâcâia pe tema aurului în valoare de douăzeci de milioane de lire sterline al lui Goldfinger. Acesta transportase întreaga cantitate într-un depozit al companiei Paragon Safe Deposit din New York, numai că-l scosese de acolo în ziua Z-1, luându-l împreună cu oamenii săi într-un camion acoperit. Banca Angliei avea pregătit un Ordin al Consiliului pentru confiscarea aurului când i se dădea de urmă, după care trebuia să dovedească faptul că a fost scos prin contrabandă din Anglia sau cel puţin că

la origine, era aur scos prin contrabandă, a cărui valoare sporise prin diferite mijloace îndoielnice. Dar această parte a problemei se afla acum în mâinile Trezoreriei americane şi ale FBI-ului şi cum M. n-avea jurisdicţie în America, era cazul ca Bond să se întoarcă imediat în ţară şi să ajute la rezolvarea situaţiei. La sfârşitul conversaţiei, pe un ton burzuluit, M. adăugase că, apropo, prim-ministrul primise rugămintea foarte amabilă de a i se permite lui Bond să accepte Medalia de merit a SUA. Desigur, M. explicase, prin intermediul prim-ministrului, că Serviciul nu accepta lucrurile de felul acesta, îndeosebi din partea unor ţări străine, oricât de prietene ar fi fost ele. Da, păcat, dar ştia că asta ar fi aşteptat şi Bond, doar cunoştea regulile. Bond spusese „Da, desigur" şi „Mulţumesc foarte mult" şi că va lua primul avion spre casă.

Acum, în timp ce rulau liniştit pe autostrada Van Wyck, Bond se simţea vag nemulţumit. Nu-i plăcea să lase un caz neîncheiat. Nici unul dintre marii gangsteri nu fusese băgat după gratii, iar el eşuase în cele două sarcini primite – de a pune mâna pe Goldfinger şi de a pune mâna pe aurul acestuia. Dejucarea Operaţiunii marele şlem fusese practic un miracol. Trecuseră două zile până când personalul aeroportului se ocupase de avionul Beechcraft şi omul de serviciu care găsise biletul ajunsese la Pinkerton cu doar jumătate de oră înainte ca Leiter să plece pe Coasta de Vest pentru a investiga un mare scandal în lumea curselor. Dar din acest punct, Leiter se pusese pe treabă cu iuţeală: îşi informase şeful, apoi FBI-ul, apoi Pentagonul. Faptul că FBI-ul avea cunoştinţă de activitatea lui Bond, la care s-a adăugat contactul cu M. prin intermediul CIA, fusese suficient pentru ca întregul caz să fie prezentat preşedintelui ţării într-o oră. După aceea mai trebuise doar să se elaboreze o cacealma imensă, la care participaseră într-un fel sau altul toţi locuitorii din Fort Knox. Cei doi „japonezi" fuseseră capturaţi cu uşurinţă şi Biroul pentru război chimic confirmase că cei doi litri de GB pe care-l aveau în serviete pe post de gin ar fi ajuns ca să măcelărească toată populaţia din Fort Knox. Anchetaţi rapid şi cu forţă, cei doi explicaseră forma telegramei pe care trebuiau s-o trimită lui Goldfinger pentru a-l anunţa că totul a mers bine. Telegrama fusese trimisă, după care armata declarase starea de urgenţă. Blocajele

rutiere, de cale ferată şi aeriene respinseseră întregul trafic spre zona Fort Knox, exceptând convoaiele gangsterilor, care fuseseră lăsate în pace. Restul se redusese la interpretarea unor roluri de scenă, inclusiv spuma roz şi bebeluşii plângăreţi, aspecte despre care se considerase că vor da o notă frumoasă de autenticitate.

Da, totul fusese foarte satisfăcător din punctul de vedere al Washingtonului, dar cum rămânea cu partea britanică? Cui îi păsa, în America, de aurul Băncii Angliei? Cui îi păsa că două englezoaice fuseseră omorâte pe parcursul acestei afaceri? Cui îi păsa cu adevărat că Goldfinger se afla tot în libertate, acum că lingourile americane se aflau din nou în siguranţă?

Traversară fără grabă câmpul monoton al aeroportului Idlewild, trecând pe lângă scheletele din oţel şi beton în valoare de zece milioane de dolari care aveau să se transforme într-o bună zi într-un aeroport matur, şi opriră în faţa micilor clădiri cubice din beton, înghesuite unele într-altele într-o improvizaţie, pe care Bond le cunoştea atât de bine. Vocile metalice manierate ajungeau deja la urechile lor. „Pan American World Airways anunţă decolarea cursei sale President PA 100", „Transworld Airways îl cheamă pe căpitanul Murphy. Căpitanul Murphy, vă rog." Şi vocalele alungite şi dicţia elegantă a crainicului BOAC. „BOAC anunţă sosirea cursei sale BA 491 din Bermude. Pasagerii vor coborî la poarta numărul nouă."

Cu valiza în mână, Bond îşi luă rămas-bun de la Leiter.

— Mulţumesc pentru tot, Felix! Să-mi scrii zilnic!

Leiter îi strânse mâna cu putere.

— Sigur, puştiule! Şi ai grijă de tine. Spune-i măgarului aceluia bătrân de M. să te trimită din nou aici cât de curând. La următoarea vizită o să ne luăm liber o vreme din balamuc. E cazul să-mi vizitezi statul natal. Mi-ar plăcea să-ţi fac cunoştinţă cu sonda mea de ţiţei. Pe curând!

Leiter urcă în maşină şi se îndepărtă de terminalul sosirilor, accelerând. Bond ridică mâna în semn de salut. Automobilul Studillac derapă pe drumul de acces; zări scânteierea cârligului de oţel al lui Leiter, scos pe geam, după care maşina dispăru. Bond oftă, îşi luă valiza, intră şi se duse la ghişeul de bilete al companiei BOAC.

Nu-i displăceau aeroporturile, cu condiţia să nu fie însoţit. Avea de aşteptat jumătate de oră, pe care

era bucuros s-o petreacă plimbându-se prin mulțime, bând un whisky cu sifon în restaurant și petrecând ceva timp în librărie, ca să-și aleagă ceva de citit. Cumpără *Fundamentele moderne ale golfului* de Ben Hogan și cel mai recent roman al lui Raymond Chandler, după care se îndreptă agale spre magazinul de suveniruri ca să vadă dacă găsește vreun flecușteț amuzant pentru secretara lui.

La microfonul sistemului de anunț prin difuzor al BOAC, o voce de bărbat citi o listă lungă de pasageri ai cursei Monarch rugați să se prezinte la ghișeul de bilete. Zece minute mai târziu, în timp ce achita unul dintre cele mai moderne și mai scumpe pixuri, Bond își auzi propriul nume.

— Domnul James Bond, pasager al cursei BOAC Monarch numărul 510 spre Gander și Londra, este rugat să se prezinte la ghișeul de bilete al BOAC. Domnul James Bond, vă rog!

Era vorba, precis, despre infernalul formular de impozitare pe care să declare câți bani câștigase în timpul șederii sale în America. Din principiu, Bond nu se ducea niciodată la Biroul Fiscului din New York ca să-și obțină permisul și o dată trebuise să se certe cu cei de la Idlewild. Ieși din magazin și se duse la ghișeul de bilete al BOAC. Funcționarul spuse politicos:

— Domnule Bond, vă rog, îmi puteți arăta certificatul dumneavoastră medical?

Bond scoase formularul din pașaport și i-l dădu. Omul îl cercetă cu atenție.

— Îmi pare foarte rău, domnule, dar la Gander a apărut un caz de febră tifoidă și cei de acolo insistă ca tuturor pasagerilor de tranzit care nu și-au făcut vaccinul în ultimele șase luni să li se administreze un rapel. E foarte supărător, domnule, dar cei de la Gander sunt foarte sensibili în legătură cu aceste lucruri. Păcat că n-avem cum să facem cursa fără escală – avem un vânt puternic din față.

Bond, care ura vaccinările, zise iritat:

— Uite ce e, sunt plin cu vaccinuri de un fel sau altul! Le tot fac de douăzeci de ani, pentru o afurisită de boală sau alta!

Se uită în jur. Zona din apropierea porții de îmbarcare a BOAC părea ciudat de pustie.

— Dar ceilalți pasageri? Unde sunt?

— Au acceptat cu toții, domnule. Acum li se administrează vaccinurile. Va dura doar un minut, domnule, dacă vreți să veniți încoace.

— Fie!

Bond ridică din umeri enervat şi-l urmă pe funcționar după tejghea, pe uşa ce dădea în biroul directorului regional al BOAC. Înăuntru se afla obişnuitul medic în halat alb, cu partea de jos a feței acoperită de o mască şi cu acul pregătit.

— Ultimul? îl întrebă el pe funcționar.

— Da, doctore.

— În regulă. Scoateți-vă haina şi suflecați-vă mâneca stângă, vă rog. Păcat că cei de la Gander sunt atât de sensibili!

— Al naibii de păcat, replică Bond. Ce, se tem că au să împrăştie ciuma bubonică?!

Simți mirosul puternic al spirtului sanitar şi împunsătura acului. Zise morocănos:

— Mulțumesc.

Îşi trase mâneca în jos şi dădu să-şi ia haina de pe speteaza scaunului. Mâna lui coborî spre haină, n-o prinse, coborî mai departe, mai departe, spre podea. Corpul lui plonjă după mână, în jos, în jos, în jos...

În avion, toate luminile erau aprinse. Păreau să existe locuri libere din belşug. De ce să fie el cel aşezat lângă un pasager al cărui braț ocupa în întregime sprijinitoarea centrală dintre scaune?! Dădu să se ridice şi să-şi schimbe locul, dar îl cotropi un val de greață. Închise ochii şi aşteptă. Ce extraordinar! N-avea niciodată rău de avion. Simți năduşeala rece pe față. „Batista, şterge-ți fața." Deschise ochii din nou şi-şi privi brațele. Încheieturile mâinilor sale erau legate de brațele scaunului. Ce se întâmplase? I se făcuse vaccinul şi după aceea îşi pierduse cunoştința sau aşa ceva. Oare devenise violent? Ce mama naibii însemnau toate astea? Aruncă o privire spre dreapta şi rămase cu ochii ațintiți într-acolo, îngrozit. Alături de el şedea Oddjob. Oddjob! Oddjob în uniformă BOAC!

Coreeanul se uită la el fără pic de curiozitate şi apăsă butonul soneriei pentru însoțitoarea de zbor. Bond auzi ding-dongul plăcut la coada avionului, în chicinetă, apoi foşnetul unei fuste lângă el. Ridică privirea şi o văzu pe

Pussy Galore, arătând îngrijită şi proaspătă în uniforma albastră de însoţitoare de bord!

— Salut, frumosule! zise ea aruncându-i privirea aceea profundă, iscoditoare pe care şi-o amintea atât de bine.

De când şi-o amintea? De secole, din altă viaţă! O întrebă disperat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece? De unde-ai apărut?!

Fata zâmbi veselă.

— Caviar şi şampanie! Voi, britanicii chiar ştiţi să trăiţi luxos când urcaţi la şase mii de metri! Nici urmă de varză de Bruxelles, iar dacă există ceai, n-am dat încă peste el. Acum linişteşte-te, unchiul vrea să-ţi vorbească.

Plecă agale pe culoarul dintre scaune, legănându-şi şoldurile, şi dispăru dincolo de uşa cabinei de comandă.

Acum, nimic nu-l mai putea surprinde pe Bond. Goldfinger, într-o uniformă de căpitan al BOAC cam prea mare pentru el, cu cascheta drept în creştet, închise uşa cabinei în urma lui, veni pe culoar şi se opri lângă Bond, privindu-l sumbru.

— Ca să vezi, domnule Bond! Aşadar, Soarta vrea să jucăm partida până la capăt. Dar de astă dată, domnule Bond, e imposibil să mai ai vreun as în mânecă! Ha! (Exclamaţia aspră conţinea un amestec de mânie, stoicism şi respect.) Chiar te-ai dovedit a fi un şarpe încălzit la sân! (Clătină încet din căpăţâna-i mare.) De ce oare te-am lăsat să trăieşti?! De ce nu te-am zdrobit ca pe un gândac?! Tu şi cu fata mi-aţi fost de folos, da, cu asta am avut dreptate. Dar am fost nebun să risc! Da, nebun! (Coborî vocea şi rosti rar:) Acum spune-mi, domnule Bond, cum ai procedat? Cum ai comunicat?

Bond răspunse calm:

— Vom discuta într-adevăr, Goldfinger. Şi-ţi voi spune anumite lucruri. Dar numai după ce-mi desfaci legăturile astea şi-mi aduci o sticlă cu whisky, gheaţă, sifon, apă şi un pachet de Chesterfield. După aceea, după ce-mi spui ceea ce vreau să ştiu, voi decide ce să-ţi divulg. Aşa cum spui, situaţia mea nu e favorabilă sau cel puţin nu pare a fi. Aşa că n-am nimic de pierdut, iar dacă vrei să obţii ceva de la mine, va fi în condiţiile alese de mine.

Goldfinger îl privi cu gravitate.

— N-am nicio obiecție la condițiile dumitale. Din respect pentru abilitățile dumitale ca adversar, îți vei petrece confortabil ultima călătorie. Oddjob! zise el cu asprime. Sună soneria ca să vină domnișoara Galore și desfă legăturile astea. Treci pe locul din față. Aici, la coada avionului nu poate face niciun rău, însă n-are voie să se apropie de ușa cabinei de comandă. Dacă e nevoie omoară-l pe loc, dar aș prefera să ajungă la destinația noastră viu. Ai înțeles?

— Mrrh!

Cinci minute mai târziu, Bond avea ceea ce voia. Măsuța din fața lui era coborâtă și pe ea se aflau whisky-ul lui și țigările. Își turnă un pahar zdravăn. Goldfinger ședea pe scaunul alăturat, de cealaltă parte a culoarului, și aștepta. Bond luă paharul și bău din el. Era pe punctul de a lua o înghițitură mai zdravănă când văzu ceva. Așeză paharul cu grijă pe măsuță, fără să deranjeze micul rotocol rotund de hârtie care fusese lipit de fundul paharului. Aprinse o țigară, luă iarăși paharul în mână, scoase cuburile de gheață din el, le puse înapoi în vasul cu gheață și bău aproape tot conținutul. Acum putea citi cuvintele prin fundul paharului. Lăsă paharul jos cu grijă, fără să miște hârtia. Mesajul spunea: „Sunt de partea ta. XXX. P."

Se întoarse spre Goldfinger, se făcu comod și zise:

— Așa, Goldfinger. În primul rând, ce se petrece, cum ai obținut avionul ăsta și încotro ne îndreptăm?

Goldfinger se așeză picior peste picior, privind nu spre Bond, ci spre culoar, și răspunse pe un ton relaxat, de conversație:

— Am luat trei camioane și am mers până în apropierea Capului Hatteras. Într-unul din camioane se afla stocul meu personal de lingouri de aur, iar în celelalte două, șoferii mei, personalul de rezervă și gangsterii. N-aveam nevoie de niciunul din aceștia, în afară de domnișoara Galore. Mi-am păstrat un mic nucleu de oameni care știam că-mi vor fi necesari, i-am plătit pe ceilalți cu sume uriașe și i-am împrăștiat treptat pe traseu. Pe coastă am ținut o ședință cu cei patru capi ai bandelor, într-un loc pustiu, pe domnișoara Galore lăsând-o cu camioanele, sub un pretext oarecare. I-am împușcat pe cei patru în stilul meu obișnuit – câte un glonț pentru fiecare. M-am întors la camioane și am explicat că cei patru au ales banii și acțiunea independentă. Am rămas cu șase oameni, cu fata și

cu aurul. Am închiriat un avion şi am zburat la Newark, în New Jersey, lăzile cu aur trecând drept plumb pentru plăci radiografice. De acolo am plecat singur la o anumită adresă din New York, de unde am luat legătura prin radio cu Moscova şi am explicat incidentul cu Operaţiunea marele şlem. Pe parcursul convorbirii am menţionat numele tău. Prietenii mei, pe care cred că-i cunoşti (Goldfinger îl privi sfredelitor), sunt numiţi colectiv SMERŞ. Au recunoscut numele Bond şi mi-au spus unde te afli. Am înţeles imediat multe lucruri care-mi fuseseră ascunse anterior. Cei de la SMERŞ au spus că le-ar plăcea foarte mult să te ancheteze. Am cumpănit şi la momentul oportun am conceput planul pe care-l vezi acum în desfăşurare. Dându-mă drept prieten al tău, mi-a fost foarte uşor să aflu la ce cursă ai bilet. Trei dintre oamenii mei au fost în trecut membri ai Luftwaffe şi m-au asigurat că nu vor avea nicio greutate cu pilotarea acestui avion. Restul au fost simple detalii. Prin cacealmale calme, furt de identitate şi folosirea unei anumite cantităţi de forţă, întregului personal BOAC de la Idlewild, echipajului acestui avion şi pasagerilor li s-au administrat injecţiile necesare, din efectul cărora probabil că-şi revin chiar acum. Ne-am schimbat hainele cu cele ale echipajului inconştient, aurul a fost încărcat în avion, tu ai fost abordat şi urcat la bord pe o targă şi la momentul potrivit, noul echipaj BOAC, împreună cu însoţitoarea de bord, a urcat în avion şi am decolat.

Goldfinger tăcu câteva clipe şi ridică o mână cu resemnare.

— Desigur că au existat mici dificultăţi. Ni s-a spus să urmăm „pista de rulare Alfa până la pista de decolare patru", şi am reuşit doar luându-ne după un avion al KLM. Rutina de la Idlewild n-a fost deloc uşor de executat şi probabil că am părut oarecum stângaci şi lipsiţi de experienţă, dar, domnule Bond, cu siguranţă de sine, nervi tari şi o purtare aspră, intimidatoare, nu e niciodată greu de învins mentalitatea de funcţionar civil a unor oameni care sunt, în definitiv, angajaţi lipsiţi de importanţă. Am înţeles de la operatorul radio că acest avion este căutat. Începuseră deja să ne pună întrebări înainte să ieşim din aria de acoperire VHF la Nantucket. După aceea, Sistemul de avertizare timpurie de la distanţă ne-a luat la întrebări pe o frecvenţă înaltă. Asta nu m-a tulburat. Avem destul combustibil. Moscova ne-a dat deja aprobările necesare

pentru Berlinul de Est, Kiev sau Murmansk. Vom urma ruta pe care ne-o impune vremea. N-ar trebui să apară nicio încurcătură, iar dacă apare, voi şti cum să ies din ea prin radio. Nimeni nu va doborî un avion valoros al BOAC. Misterul şi confuzia ne vor proteja până când ne vom afla pe teritoriul aerian sovietic, iar atunci, firește, vom dispărea fără urmă.

De când aflase detaliile Operațiunii marele şlem, lui Bond nu-i mai păruse nimic fantastic sau imposibil în ce-l privea pe Goldfinger. Furtul unui avion cu altitudinea de croazieră de şase mii de metri, aşa cum îl explicase Goldfinger, era absurd, dar nu mai absurd decât metodele acestuia de a face contrabandă cu aur sau de a cumpăra un focos nuclear. Examinarea acestor lucruri arăta că, deşi aveau o undă de magie, ba chiar de geniu, în fond erau exerciții logice. Singurul aspect bizar consta în amploarea lor. Chiar şi minuscula manevră a trişării domnului Du Pont fusese născocită în mod sclipitor. Fără îndoială, Goldfinger era un artist – un savant al criminalității tot atât de mare în domeniul lui cum erau Cellini sau Einstein în ale lor.

— Şi acum, domnule Bond din Serviciul Secret britanic, am făcut un târg. Ce ai să-mi spui? Cine te-a pus pe urmele mele? Ce se suspecta? Cum ai reuşit să-mi dejoci planurile?

Goldfinger se lăsă pe speteaza scaunului, îşi aşeză mâinile pe abdomen şi-şi aținti privirea în tavan. Bond îi oferi o versiune cenzurată a adevărului. Nu menționă nimic despre SMERŞ, nici despre locația ascunzătorii lingoului capturat de el şi nici despre secretele dispozitivului Homer, care ar fi putut constitui o noutate pentru ruşi. Încheie astfel:

— Vezi aşadar, Goldfinger, ai scăpat ca prin urechile acului! Dacă n-ar fi fost intervenția lui Tilly Masterton în Geneva, acum ai fi la răcoare. Ai sta şi te-ai scobi între dinți într-o închisoare elvețiană, aşteptând să fii trimis în Anglia. Îi subestimezi pe englezi. Poate că sunt înceți, dar ajung unde vor. Crezi că vei fi în siguranță în Rusia? Eu unul n-aş fi prea sigur! Am mai scos oameni chiar şi de acolo. Îți ofer un ultim aforism pentru cartea ta, Goldfinger: „Nu stârni niciodată ursul britanic."

CAPITOLUL 23

Tratamentul ITI

Avionul îşi continua cursa, mult deasupra intemperiilor, peste întinsul peisaj luminat de lună. Luminile fuseseră stinse. Bond şedea tăcut pe întuneric şi transpira de frică la gândul a ceea ce urma să facă.

Cu o oră în urmă, fata îi adusese cina. În şervet găsise ascuns un creion. Ea făcuse câteva remarci dure, destinate urechilor lui Oddjob, şi plecase. Bond ciugulise din mâncare şi băuse o cantitate considerabilă de whisky, în timp ce imaginaţia lui bântuia în jurul avionului. Se întreba ce ar fi cu putinţă să facă pentru a obliga la o aterizare forţată la Gander sau altundeva în Noua Scoţie. Ca ultimă soluţie, putea oare să dea foc avionului? Se jucă cu ideea asta şi cu posibilitatea de a deschide forţat uşa de acces. Ambele idei păreau imposibil de pus în practică şi sinucigaşe. Ca să-l scutească de osteneala de a se gândi la ele, bărbatul pe care-l văzuse înainte la ghişeul de bilete al BOAC, unul dintre nemţi, veni şi se opri lângă el, rânjind.

— BOAC se îngrijeşte bine de tine, nu? Domnul Goldfinger crede că s-ar putea să ai idei prosteşti. Mi-a cerut să supraveghez partea din spate a avionului, aşa că aşază-te comod şi savurează călătoria, nu aşa se spune?

Bond nu răspunse, aşa că omul îşi văzu de drum până la coada avionului. Bond constată că-i sâcâie ceva mintea – un lucru legat de ideile sale anterioare. Treaba cu forţatul uşii de acces... Ce se întâmplase cu avionul acela care zbura pe deasupra Iranului în 1957? O vreme rămase privind ţintă, fără să vadă, speteaza

scaunului din fața lui. Putea să funcționeze! Exista o posibilitate să funcționeze! Scrise pe interiorul șervetului: „Îmi voi da toată silința. Pune-ți centura de siguranță. XXX. J."

Când fata veni ca să-i ia tava, Bond lăsă șervetul să cadă pe jos, apoi îl luă și i-l dădu, prinzând-o de mână și zâmbind ochilor ei cercetători. Fata se aplecă să ia tava, îl sărută fugitiv pe obraz, se îndreptă de spate și zise pe ton dur:

— Ne vedem în vise, frumosule!

Apoi plecă în chicinetă.

Bond se hotărâse. Plănuise exact ce trebuia făcut. Centimetrii fuseseră măsurați, cuțitul din tocul pantofului stâng se afla sub haina sa și-și răsucise în jurul încheieturii mâinii stângi capătul mai lung al centurii de siguranță. Îi mai trebuia doar un semn că trupul lui Oddjob s-a întors cu spatele la geam. Era prea mult să spere că Oddjob va adormi, dar se putea cel puțin să-și găsească o poziție mai comodă. Ochii lui Bond nu părăsiră nicio clipă profilul slab pe care-l vedea reflectat în dreptunghiul geamului securizat din dreptul scaunului din fața lui, însă coreeanul stătea stoic sub becul de lectură pe care-l lăsase aprins, din prudență, cu privirea ațintită în tavan, cu buzele ușor întredeschise și cu mâinile așezate relaxat, pregătite, pe mânerele scaunului.

O oră trecu, două ore. Bond începu să sforăie ritmic, moleșitor – hipnotic, spera el. Mâinile lui Oddjob se mutaseră în poală. Capul se lăsă în piept o clipă, se îndreptă, se mișcă pentru a găsi o poziție mai comodă, se întoarse în direcția opusă ochiului pătrunzător de lumină de pe perete și se lăsă pe obrazul drept, cu ceafa spre geam!

Avu grijă să-și mențină cadența sforăitului. A-l prinde pe coreean cu garda jos avea să fie mai dificil decât trecerea pe lângă un buldog flămând. Încet, centimetru cu centimetru, se lăsă pe vine, în față, sprijinit pe vârful tălpilor, și-și strecură mâna cu cuțitul între perete și scaunul lui Oddjob. Acum, mâna lui se afla pe poziție. Vârful pumnalului, ascuțit ca acul, țintea centrul centimetrului pătrat de geam pe

care-l alesese. Bond strânse cu putere în mână capătul centurii de siguranță, depărtă cuțitul vreo cinci centimetri şi lovi.

Habar n-avusese ce se va întâmpla când spărgea geamul; ştia doar, din articolele de presă privind cazul din Iran, că forța de aspirație exercitată asupra cabinei presurizate îl trăsese pe pasagerul de lângă geam prin fereastră, în spațiu. Îşi trase cu putere pumnalul din gaură; răsună un muget fantastic, aproape un țipăt al aerului care ieşea, şi Bond se trezi atras violent spre spateaza scaunului lui Oddjob, cu o forță care-i smulse din mână capătul centurii de siguranță. De peste spetează, fu martorul unui miracol.

Corpul lui Oddjob păru să se alungească spre deschizătura mugitoare, neagră. Cu un trosnet, capul lui ieşi în afară şi umerii izbiră rama. Apoi corpul coreeanului fu absorbit prin gaură pas cu pas, de parcă ar fi fost pastă de dinți, cu un şuierat teribil. Acum, Oddjob se afla până la mijloc afară din avion. Fesele uriaşe înțepeniră în deschizătură şi pasta umană se mişca doar centimetru cu centimetru, dar la un moment dat fesele ieşiră cu o bubuitură puternică şi picioarele dispărură ca din puşcă.

După aceea urmă sfârşitul lumii. Cu un îngrozitor zgomot de sticlărie spartă dinspre chicinetă, uriaşul avion plecă botul în jos şi plonjă. Ultimul lucru pe care-l conştientiză Bond înainte să leşine fu țipătul strident al motoarelor, prin geamul deschis, şi o imagine trecătoare a pernelor şi pledurilor ce zburau prin fața ochilor lui, ieşind în spațiu. Apoi, îmbrățişând disperat pentru ultima oară scaunul din față, corpul lui privat de oxigen se prăbuşi, cu plămânii cuprinşi de o durere arzătoare.

Următorul lucru pe care-l simți fu un şut puternic în coaste. Avea gust de sânge în gură. Gemu. Piciorul îi izbi iarăşi corpul. Cu mişcări care-i stârniră dureri, se ridică în genunchi între scaune şi privi prin pelicula roşie ce-i acoperea ochii. Toate luminile erau aprinse, iar în cabină plutea o ceață subțire. Depresurizarea puternică făcuse ca temperatura din cabină să coboare sub punctul de condens. Prin geamul deschis, mugetul

motoarelor era teribil. Vântul rece ca gheața îl șfichiuia, parcă arzător. Goldfinger stătea în picioare lângă el, cu o expresie drăcească pe chipul scăldat de lumina gălbuie. În mâna lui se afla un pistol automat mic, dar mortal. Goldfinger ridică piciorul și izbi iarăși. Bond simți că-l învăluie o explozie de furie incandescentă. Prinse piciorul și-l răsuci cu putere, cât pe ce să rupă glezna. Urmă țipătul lui Goldfinger și o prăbușire ce zgudui avionul. Bond sări pe culoarul dintre scaune, se răsuci într-o parte și se abătu asupra corpului căzut grămadă. O explozie îi pârjoli un obraz, dar în clipa următoare, genunchiul lui îl lovi cu putere pe Goldfinger în vintre și mâna lui stângă prinse pistolul.

Pentru prima oară în viață, Bond își ieși din minți. Lovea cu pumnii și genunchii corpul care se lupta, izbind iarăși și iarăși fața lucioasă cu fruntea. Pistolul se îndreptă din nou asupra lui, tremurând; Bond lovi cu muchia palmei în lateral, aproape indiferent, și auzi zăngănitul metalic al armei între scaune. Mâinile lui Goldfinger îi cuprinseră gâtul, iar mâinile lui cuprinseră gâtul lui Goldfinger. Degetele lui Bond apăsau tot mai puternic arterele. Își lăsă toată greutatea în față, chinuindu-se să respire. Oare va leșina înainte să moară celălalt? Da sau nu? Putea să suporte apăsarea mâinilor puternice ale adversarului? Fața lucioasă și rotundă, ca de lună, începea să se schimbe. Pe sub bronz apărea un vinețiu închis. Pleoapele începură să se zbată. Apăsarea mâinilor pe gâtul lui Bond se înmuie. Mâinile căzură. Limba ieși din gura deschisă, atârnând, și din adâncul plămânilor lui Goldfinger se auzi un gâlgâit cumplit. Stând călare pe pieptul amuțit, Bond își descleștă lent degetele rigide, unul câte unul.

Scoase un oftat adânc, se lăsă pe genunchi, apoi se ridică încet. Năuc, privi de-a lungul interiorului luminat al avionului. Lângă chicinetă, Pussy Galore zăcea pe locul ei, cu centura pusă, ca o grămadă de haine spălate. Mai departe, în mijlocul culoarului, paznicul zăcea cu brațele și picioarele depărtate, un braț și gâtul fiind îndoite la unghiuri ridicole. Fără o centură care să-l țină când avionul intrase în picaj, probabil că fusese azvârlit în tavan ca o păpușă de cârpă.

Îşi trecu mâinile peste faţă, simţind abia acum arsurile de pe palmă şi obraji. Ostenit, se lăsă în genunchi şi căută micul pistol. Era un Colt automat, de calibrul .25. Deschise magazia: mai erau trei gloanţe, plus unul pe ţeavă. Pe jumătate păşind, pe jumătate pipăind, se duse lângă fată, îi descheie jacheta şi-şi lipi mâna de pieptul ei cald. Inima pulsa ca un porumbel sub palma lui. Desfăcu centura de siguranţă, întinse fata pe podea, pe burtă, îngenunche cu picioarele de o parte şi de alta a ei şi, vreme de cinci minute, îi apăsă ritmic plămânii. Când fata începu să geamă, se ridică de lângă ea, înaintă pe coridor şi luă din tocul de umăr al paznicului mort pistolul Luger complet încărcat. În timp ce făcea cale întoarsă pe lângă chicineta distrusă, văzu o sticlă intactă cu whisky care se rostogolea încoace şi-ncolo printre diferitele resturi. O ridică, scoase dopul şi o înclină spre gura lui deschisă. Băutura îl arse ca un dezinfectant. Puse dopul la loc şi merse mai departe. La uşa cabinei de comandă se opri un minut, gândindu-se; apoi, cu câte un pistol în fiecare mână, apăsă brutal clanţa şi intră.

Cele cinci feţe, albastre în lumina instrumentelor, se întoarseră spre el. Gurile luară forma unor găuri negre şi ochii scânteiară, măriţi în orbite. În cabină, mugetul motoarelor se auzea mai slab. Mirosea a sudoare provocată de frică şi a fum de ţigară. Bine proptit pe picioare, cu pistoalele ţinute ferm, Bond spuse:

— Goldfinger e mort. Dacă mişcă vreunul sau nu se supune unui ordin, îl omor. Pilotule, care e poziţia, traseul, altitudinea şi viteza avionului?

Pilotul înghiţi în sec şi fu nevoit să-şi adune saliva în gură înainte de a putea vorbi.

— Domnule, suntem la circa opt sute de kilometri de Golful Goose. Domnul Goldfinger spunea că vom abandona avionul cât de aproape de coastă vom putea, la nord de poziţia curentă. Urma să ne reîntâlnim la Montreal şi domnul Goldfinger spunea că ne vom întoarce şi vom recupera aurul. Viteza noastră actuală în raport cu solul este de patru sute de kilometri la oră, iar altitudinea, şase sute şaptezeci de metri.

— Cât mai poți zbura la altitudinea asta? Consumi combustibilul repede, bănuiesc.

— Da, domnule. Estimez că mai avem aproximativ două ore, la această altitudine şi viteză.

— Dă-mi un semnal orar.

Copilotul răspunse rapid:

— Tocmai am primit unul de la Washington, domnule. Ora cinci fără cinci dimineața. La acest nivel va începe să se lumineze de ziuă în circa o oră.

— Unde se află nava meteo Charlie?

— La circa patru sute optzeci de kilometri nord-est, domnule.

— Pilot, crezi că ne poți duce în Golful Goose?

— Nu, domnule, vom rămâne fără combustibil cu vreo o sută cincizeci de kilometri înainte să ajungem. Putem ajunge doar pe coastă, la nord de poziția actuală.

— Bun. Modifică traseul, direcția: nava meteo Charlie. Operator, ia legătura cu nava şi dă-mi microfonul!

În timp ce avionul executa un viraj amplu, Bond ascultă paraziții şi scurtele crâmpeie de voci ce veneau din difuzorul de deasupra capului. Auzi vocea slabă a operatorului:

— Stația oceanică Charlie, aici avionul Speedbird 510. G-ALGY apelează C de la Charlie, G-ALGY apelează C de la Charlie, G-ALGY...

O voce răstită interveni:

— G-ALGY, declară-ți poziția! G-ALGY, declară-ți poziția! Aici Turnul de control Gander. Urgență! G-ALGY...

Londra intră pe frecvență, auzindu-se slab. Un glas emoționat începu să vorbească repede. Acum vocile veneau din toate direcțiile. Bond îşi imagina coordonarea rapidă a tuturor stațiilor de control aerian pentru fixarea poziției, oamenii ocupați muncind de zor sub becurile fluorescente, receptoarele telefoanelor ridicate, voci imperative comunicând pe tot cuprinsul lumii. Semnalul puternic al Turnului de control Gander acoperi toate celelalte transmisiuni.

— L-am localizat pe G-ALGY. L-am poziționat la aproximativ 50 grade nord cu 70 grade est. Toate stațiile, încetați transmisiunile! Repet, am localizat G-ALGY...

Dintr-o dată, vocea slabă a lui C de la Charlie interveni:

— Aici Stația Oceanică Charlie, către Speedbird 510. Charlie către G-ALGY. Mă auzi? Răspunde, Speedbird 510.

Bond băgă pistolul cel mic în buzunar și luă microfonul care i se oferi. Apăsă butonul de emisie și vorbi cu glas scăzut, urmărind echipajul pe deasupra dreptunghiului de plastic.

— C de la Charlie, aici Speedbird G-ALGY deturnat aseară de pe Idlewild. L-am omorât pe cel răspunzător și am incapacitat parțial avionul depresurizând cabina. Am pistolul ațintit asupra echipajului. Nu avem destul combustibil ca să ajungem la Goose, așa că propun să amerizăm cât mai aproape de voi posibil. Vă rog, pregătiți un șir de rachete de semnalizare.

O nouă voce, una autoritară, poate cea a căpitanului, interveni:

— Speedbird, aici C de la Charlie. Mesajul tău a fost auzit și înțeles. Vorbitorul să se identifice! Repet: vorbitorul să se identifice. Terminat.

Zâmbind la gândul senzației pe care o vor provoca vorbele lui, Bond răspunse:

— Speedbird către C de la Charlie. Aici agentul numărul zero-zero șapte al Serviciului Secret britanic, repet numărul zero-zero șapte. Postul radio al Whitehall va confirma. Repet, confirmați cu postul radio Whitehall. Terminat.

Urmă o tăcere uluită. Voci din întreaga lume încercară să intervină. Un post de control, probabil cel de la Gander, le scoase din emisie. C de la Charlie reveni.

— Speedbird, aici C de la Charlie, zis și Arhanghelul Gavril, în regulă, verific la Whitehall și s-a făcut cu rachetele de semnalizare, dar Londra și Gander vor mai multe detalii...

Bond îl întrerupse.

— Regret, C de la Charlie, dar nu pot să țin în vizor cu arma cinci oameni şi să fac conversație politicoasă, dă-mi te rog condițiile pe mare şi după aceea ies din emisie până când amerizăm.

— În regulă, Speedbird, văd condiții pe mare cu vânt de categoria a doua, valuri lungi şi line, fără spumă, ar trebui să reuşiți fără probleme. Îmi veți apărea pe radar curând şi vom supraveghea constant lungimea voastră de undă. Pregătesc whisky pentru unul şi cătuşe pentru cinci. Noroc! Terminat.

— Mulțumesc, C de la Charlie, adaugă te rog o cană cu ceai la comandă. Am la bord o fată frumoasă. Aici Speedbird, terminat şi ies din emisie.

Bond îşi luă degetul de pe buton şi dădu microfonul operatorului radar.

— Pilotule, nava pregăteşte rachete de semnalizare pentru ghidaj şi supraveghează constant lungimea noastră de undă. Vânt de categoria a doua, valuri lungi şi line, fără spumă. Ia-o uşurel şi hai să încercăm să scăpăm teferi. Imediat ce atingem suprafața apei, deschid uşa. Până atunci, dacă iese cineva din cabina de comandă, îl împuşc. Înțeles?

Din spatele lui Bond, din pragul uşii, se auzi vocea fetei.

— Tocmai aveam de gând să mă alătur petrecerii, dar m-am răzgândit. Nu-mi place să fiu împuşcată! Dar ai putea să iei legătura din nou cu omul acela şi să-i spui două porții de whisky. Ceaiul mă face să sughiț.

— Pussy, treci înapoi la locul tău! replică Bond.

Mai aruncă o ultimă privire în cabina de comandă, după care ieşi.

Două ore mai târziu – doi ani mai târziu –, Bond stătea lungit în cabina caldă de pe nava meteo Charlie, ascultând visător o emisiune radio canadiană matinală. Îl dureau diferite părți ale corpului. Se dusese la coada avionului şi o pusese pe fată să îngenuncheze cu capul între brațe, pe un scaun, după care se strecurase în spatele ei, acoperind-o cu trupul lui, şi-i ținuse strâns în brațe corpul îmbrăcat în jachetă de salvare, proptindu-se bine cu spatele în speteaza scaunului.

Ea tocmai făcea, neliniştită, remarci de formă despre caracterul impudic al poziției când burta avionului izbise cu putere primul munte de valuri, cu o sută şaizeci de kilometri la oră. Uriaşul avion săltă o dată, după care se prăbuşi cu botul în față în zidul de apă. Impactul făcuse ca partea din spate să se rupă. Greutatea ca de plumb a lingourilor din cala de bagaje frânsese avionul în două, trimițându-i pe Bond şi pe fată în apa rece ca gheața, luminată de şirul de rachete de semnalizare. Pe jumătate năuci, plutiseră în jachetele de salvare galbene până ajunsese barca de salvare la ei. La momentul respectiv, doar câteva bucăți din avion mai pluteau la suprafață, iar echipajul, cu trei tone de aur atârnate de gât, se îndrepta spre fundul Atlanticului. Echipajul bărcii căută vreme de zece minute, dar văzând că nu apare la suprafață niciun cadavru, renunță şi îndreptă fasciculul lanternei puternice de căutare spre binecuvântata cocă de fier a vechii fregate.

Fuseseră tratați de parcă ar fi fost pe jumătate capete încoronate, pe jumătate marțieni. Bond răspunsese la primele şi cele mai urgente întrebări, după care, dintr-o dată, totul deveni prea mult pentru mintea lui obosită. Acum stătea lungit, savurând atmosfera paşnică şi căldura dată de whisky şi se gândea la Pussy Galore, întrebându-se de ce alesese să se adăpostească sub aripa lui, şi nu sub a lui Goldfinger.

Uşa ce făcea legătura cu cabina alăturată se deschise şi fata intră. Purta doar un pulover cenuşiu de pescar, care, dacă ar fi fost cu un centimetru mai scurt, ar fi fost indecent. Mânecile erau suflecate. Fata, care arăta ca o pictură de Vertes, zise:

— Oamenii mă tot întreabă dacă vreau o frecție cu spirt, iar eu le tot spun că dacă e să mă fricționeze cineva, acela eşti tu, şi că dacă voi fi fricționată cu ceva, aş vrea să fiu fricționată cu tine. Aşa că iată-mă, încheie ea jalnic.

Bond replică ferm:

— Încuie uşa aia, Pussy, scoate-ți puloverul şi hai în pat! Ai să răceşti.

Făcu aşa cum i se ceruse, ca un copil supus. Cu capul pe braţul lui Bond, ridică privirea spre el şi întrebă, nu cu voce de gangster, nici cu voce de lesbiană, ci cu un glas de fetiţă:

— Ai să-mi scrii la Sing Sing?

Bond privi în ochii violet-închis care nu mai erau duri şi imperativi, se aplecă şi-i sărută uşor pe pleoape, remarcând:

— Mi s-a spus că-ţi plac doar femeile.

— N-am mai întâlnit niciodată un bărbat, zise ea, apoi vocea îi redeveni dură. M-am născut în Sud. Ştii care e definiţia virginei în partea aceea a lumii? O fată care poate să fugă mai repede decât fratele ei. În cazul meu, n-am putut să fug la fel de repede ca unchiul meu. Aveam doisprezece ani. Asta nu-i prea bine, James. Ar fi trebuit să ghiceşti atâta lucru.

Bond zâmbi spre faţa cea palidă şi frumoasă.

— Ai nevoie doar de o rundă de ITI.

— Ce înseamnă ITI?

— Prescurtarea de la „îngrijire tandră şi iubitoare". Asta scrie pe majoritatea hârtiilor când e internat un copil fără adăpost într-un spital de copii.

— Mi-ar plăcea.

Fata privi gura pasională, cu o expresie cam crudă, ce aştepta deasupra buzelor ei. Ridică mâna, dădu la o parte şuviţa de păr negru, ca o virgulă, care căzuse pe fruntea lui, deasupra sprâncenei drepte, şi privi în ochii cenuşii, pătimaşi.

— Când începe?

Mâna dreaptă a lui Bond urcă încet pe coapsele ferme, musculoase, peste întinderea plată şi moale a abdomenului, până la sânul drept, cu sfârcul întărit de dorinţă, şi spuse încet:

— Acum.

Şi buzele lui se lipiră nemilos de ale ei.

Cuprins

Partea întâi: Întâmplare

Capitolul 1: Reflecții în fața unui whisky dublu 5
Capitolul 2: Distracție fără griji 13
Capitolul 3: Bărbatul agorafob 26
Capitolul 4: La strâmtoare 37
Capitolul 5: De serviciu în tura de noapte 46
Capitolul 6: Discuție despre aur 57
Capitolul 7: Reflecții într-un Aston Martin DB III 70

Partea a doua: Coincidență

Capitolul 8: Partidă cu miză maximă 83
Capitolul 9: Cupa şi buzele 93
Capitolul 10: La reşedința Grange 114
Capitolul 11: Omul bun la toate 126
Capitolul 12: Urmărirea de la distanță a unei „fantome“ 139
Capitolul 13: Dacă mă atingi acolo.... 151
Capitolul 14: Bufnituri în noapte 164

Partea a treia: Acțiune inamică

Capitolul 15: Camera de presiune 175
Capitolul 16: Ultima şi cea mai mare 182
Capitolul 17: Congresul mafioților 193
Capitolul 18: Crime de la crime 206
Capitolul 19: Adăugire secretă 222
Capitolul 20: Călătorie în Holocaust 232
Capitolul 21: Cel mai bogat om din istorie 239
Capitolul 22: Ultima viclenie 250
Capitolul 23: Tratamentul ITI 261

– Domnule Bond, sunt îndrăgostit și am fost toată viața! Îndrăgostit de aur. Îi iubesc culoarea, strălucirea, greutatea divină. Iubesc textura aurului, netezimea pe care am învățat s-o evaluez prin atingere cu atâta precizie încât pot estima calitatea unui lingou cu marjă de un singur carat. Și iubesc ușorul iz înțepător, cald, pe care-l emană când îl topesc într-un sirop auriu. Dar mai presus de toate, domnule Bond, iubesc puterea pe care aurul și numai el o conferă posesorului său – magia care-i permite acestuia să controleze energii, să-i pună pe alții să trudească, să-și împlinească toate dorințele și capriciile și, la nevoie, să cumpere trupuri, minți și chiar suflete. Da, domnule Bond, toată viața am muncit pentru aur, iar aurul, la rândul lui, a muncit pentru mine și pentru cauzele pe care le-am îmbrățișat. Te întreb: există în lume vreo altă substanță care să-și răsplătească în asemenea măsură posesorul? rosti Goldfinger, privindu-l pe Bond cu sinceritate.

COLECȚIA
JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-7-2

RECOMANDAT DE
Spy